„Rebecca Serle descrie magistral iubirea în toate formele ei."

GABRIELLE ZEVIN

O vară italiană

R E B E C C A   S E R L E

O VARĂ ITALIANĂ

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA FLORESCU
Editura Nemira
2022

Rebecca Serle
ONE ITALIAN SUMMER

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Designul copertei: © Laywan KWAN
Ilustraţia copertei: © Henry SENE YEE
Caligrafia titlului: Raluca ILIE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea IANCU
Tehnoredactori: Magda BITAY, Antonela IVAN
Lector: Irina BARBU
Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-şef: Alina SÂRBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SERLE, REBECCA
O vară italiană / Rebecca Serle ; trad. din lb. engleză: Alexandra Florescu. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1403-1
I. Florescu, Alexandra (trad.)
821.111

ISBN 978-606-43-1403-1

REBECCA SERLE este autoare şi scenaristă de televiziune. A absolvit University of Southern Carolina şi are un masterat în arte obţinut la New School din New York. Primul său roman, When You Were Mine (2012) s-a bucurat de mare succes. Au urmat Famous in Love (2014) şi Truly, Madly, Famously (2015), romane adaptate într-un serial TV. Apoi: The Edge of Falling (2014), The Dinner List (2018) şi in Five Years (2020; Peste cinci ani, Nemira, 2020), care a devenit repede bestseller internaţional, fiind nominalizat la Goodreads Choice Awards, la categoria Romance. Cea mai recentă carte a sa, One Italian Summer (2022; O vară italiană, Nemira, 2022), a intrat în topul celor mai aşteptate cărţi ale anului 2022 pentru membrii site-ului Goodreads. Îi place să trăiască la New York, deşi petrece mult timp la Los Angeles, şi apreciază comediile romantice ale regizoarei Nancy Meyers.

Pentru mama, regina inimii mele.

Lungă să-i fie domnia!

„Pur şi simplu, simt că am nevoie de mai mult timp... Chiar mă simt prinsă într-o ambuscadă, înţelegi? Ştii, am crezut că am mult mai mult... timp. Am crezut că am toată vara să îţi împărtăşesc sfaturi despre muncă şi viaţă, şi viitor; chiar simt că aveam lucruri importante să-ţi spun. Ah! În autobuz, ai grijă să alegi un loc bun, pentru că oamenii sunt creaturi care se obişnuiesc repede cu o situaţie, aşadar, locul pe care îl alegi la început ar putea rămâne al tău tot restul anului, înţelegi? Alege un loc la geam, draga mea, fiindcă ai foarte multe de văzut!”

LORELAI GILMORE[1]

CAPITOLUL 1

Nu am fumat niciodată, dar e ultima zi de *shiva*[2] a mamei mele, aşa că asta e. Ţin o ţigară între dinţi, stau în curtea din spate şi mă uit la ceea ce, acum câteva luni, era un colţar alb impecabil,

---

[1] Lorelai Victoria Gilmore este unul dintre personajele principale din serialul de televiziune *Fetele Gilmore*, produs de compania Warner Bros (n. red.).

[2] **Perioadă de doliu de şapte zile în cultura ebraică (*shiva* este cuvântul ebraic pentru cifra „şapte”) (n.tr.).**

dar care acum a ajuns jerpelit şi murdar. Mama păstra totul curat. Ea păstra totul.

Regulile de viaţă ale lui Carol

* Nu arunca niciodată o pereche de blugi bună.

* Să ai mereu la îndemână lămâi proaspete.

* Pâinea rezistă o săptămână în frigider şi două în congelator.

* OxiClean scoate orice pată.

* Ai mare grijă cu înălbitorul!

* Vara, pânza e mai bună decât bumbacul.

* Plantează ierburi aromatice, nu flori.

* Nu te teme de culori! O culoare puternică poate transforma complet o cameră.

* Să ajungi mereu la timp la restaurant, dar cu cinci minute mai târziu decât ora stabilită, când mergi în vizită.

* Nu fuma niciodată!

Ar trebui să menţionez că nu mi-am aprins ţigara.

Carol Almea Silver a fost un stâlp al comunităţii şi a fost iubită de toţi cei care o cunoşteau. În ultima săptămână, au venit să-şi prezinte condoleanţele parteneri de afaceri şi manichiuriste, femei de la templul ebraic, ospătari de la Craig’s sau infirmiere de la spitalul Cedars-Sinai. Doi funcţionari bancari de la filiera City National din Roxbury ne-au spus: „Obişnuia să ne aducă prăjituri de casă. Şi-avea mereu la îndemână numărul de telefon al persoanei potrivite, dac-aveai nevoie de ceva.” Au venit cupluri de la Brentwood Country Club. Irene Newton lua prânzul cu mama în fiecare joi la Il Pastaio. A venit până şi barmanul de la hotelul Bel-Air, unde Carol mergea să bea martini cu gheaţă. Toată lumea avea câte o poveste cu ea.

Mama era prima pe care o sunai pentru o reţetă („O cană de ceapă, usturoi şi – nu uita! – un vârf de linguriţă de zahăr”) şi ultima pe care o sunai noaptea când nu puteai dormi („O cană de apă fierbinte cu lămâie, ulei de lavandă şi pastile de

magneziu”). Ştia exact proporţia de ulei de măsline şi de usturoi din orice reţetă şi putea cu uşurinţă să pregătească cina din trei ingrediente pe care le avea la îndemână în cămară. Avea toate răspunsurile. Chiar le ştia pe toate. Eu, pe de altă parte, n-am habar de nimic şi n-o mai am nici pe ea.

— Bună! îl aud pe Eric zicând dinăuntru. Unde-i toată lumea?

Eric este soţul meu şi e ultimul vizitator de azi. Nu ar fi trebuit să fie aşa. Ar fi trebuit ca el să fi fost aici tot timpul, stând pe scaunele joase şi tari, blocat între casoletele cu paste şi telefonul care sună încontinuu, strivit de pupăturile care te mânjesc cu ruj ale vecinelor şi femeilor care îşi spun „mătuşi”, dar, în schimb, el e la intrarea în casa care e acum doar a tatălui meu, aşteptând să fie primit.

Închid ochii. Poate că, dacă nu-l văd, nu mă va mai căuta. Poate mă voi cufunda în ziua asta de mai ostentativ de luminoasă, în care soarele străluceşte nonşalant, ca o femeie ce vorbeşte nepăsătoare la telefon în timpul mesei de prânz. Cine te-a invitat aici?

Bag ţigara în buzunarul blugilor.

Încă nu pot concepe lumea fără mama, nu-mi pot imagina cum va arăta fără ea sau cine sunt în absenţa sa. Mi-e imposibil să înţeleg că n-o să mă mai scoată la prânz marţea, că n-o să mai parcheze în locul interzis de lângă bordură, în faţa casei mele, ca să dea fuga înăuntru cu o pungă plină de minunăţii: cumpărături, produse cosmetice, un pulover nou pe care l-a descoperit într-un magazin de pe Fifth Street[3]. Nu pot să înţeleg că, dacă o apelez, telefonul o să sune şi o să tot sune şi n-o să mai răspundă nimeni la celălalt capăt ca să spună: „Katy, draga mea, stai o secundă. Am mâinile ude.”

Nu-mi imaginez cum mă voi împăca vreodată cu faptul că, pur şi simplu, nu mai există braţele ei calde şi primitoare. În care m-

---

[3] **Fifth Street, arteră comercială de lux din Los Angeles (n. red.).**

am simţit mereu acasă. Vedeţi voi, mama a fost iubirea vieţii mele.

A fost iubirea vieţii mele şi am pierdut-o.

— Eric, intră! Stăteai acolo afară? îl aud pe tata spunând în timp ce-l primeşte pe Eric în casă.

Eric este soţul meu, care locuieşte în casa noastră din Culver City, la o distanţă de 12 minute de aici. Cel care şi-a luat concediu de la Disney, unde lucrează ca producător executiv, ca să fie alături de mine în perioada asta. Cel cu care mă văd de la 22 de ani, adică de acum opt ani. Cel care scoate gunoiul şi care ştie cum să fiarbă pastele şi care nu lasă niciodată capacul WC-ului ridicat. Cel al cărui serial preferat e *Modern Family* şi care a plâns la fiecare episod din *Parenthood*. Cel căruia i-am zis aseară în bucătăria noastră (pe care mama m-a ajutat s-o decorez) că nu ştiu dacă mai vreau să fiu măritată cu el.

Dacă mama e iubirea vieţii tale, cu soţul cum rămâne?

— Bună! spune Eric când mă vede şi vine afară, mijind ochii.

Aproape îmi face cu mâna. Mă întorc. Pe masa din grădină e o bucată de brânză care se topeşte încet. Port blugi negri şi un pulover de lână pentru că, deşi e cald afară, înăuntru e foarte frig. Mamei îi plăcea să fie răcoare în casă. Şi numai tata ştie ce însemna asta.

— Bună, îi răspund.

Îmi ţine uşa deschisă şi păşesc înăuntru.

În ciuda temperaturii, casa e la fel de primitoare ca întotdeauna. Mama era designer, se ocupa de amenajări interioare şi era foarte respectată pentru simţul ei estetic, cel care făcea dintr-o încăpere oarecare un cămin. Casa noastră e capodopera ei. Mobile mari, printuri florale şi texturi cu multe modele. Ralph Lauren[4] combinat cu Laura Ashley[5]. Un loc unde s-ar simţi bine cineva care poartă o pereche de mocasini de la Tod’s şi o

---

[4] **Unul dintre cei mai cunoscuţi şi apreciaţi creatori de modă americani (n. tr.).**

cămaşă albă bine călcată, încheiată până sus. Iubea materialele: lemn, pânză, senzaţia pe care ţi-o dă o cusătură bine făcută.

Mereu avea în frigider mâncare şi vin, iar pe masă, flori abia culese.

Eu şi Eric încercăm de trei ani să plantăm o grădină cu ierburi aromatice.

Îi zâmbesc lui Eric. Încerc să am mimica potrivită, să pară un zâmbet, ar trebui să-mi amintesc cum să fac asta, dar chiar nu mai ştiu. Nu mai ştiu cine sunt. Nu am habar cum să fac ceva, orice, fără ea.

— Katy, eşti în doliu, mi-a zis Eric aseară. Eşti într-o situaţie extremă; nu poţi decide aşa ceva acum.

Oamenii nu divorţează în timpul războiului. Mai lasă să treacă un timp.

Ce nu ştie el e că am lăsat luni întregi să treacă. De când s-a îmbolnăvit mama, m-am tot gândit la cât de reală e căsnicia mea cu Eric. Decizia de a-l părăsi avea mai puţin de-a face cu moartea mamei şi mai mult cu conştientizarea faptului că suntem muritori. Ceea ce înseamnă că am început să mă întreb dacă asta era căsnicia în care voiam să mor, dacă asta era căsnicia care voiam să mă ajute să trec prin toate astea, prin boala mamei mele şi prin ceea ce, inevitabil, va veni după aceea.

Nu avem copii încă. Doar eram noi înşine nişte copii, nu?

Ne-am cunoscut când aveam 22 de ani, în ultimul nostru an la UC Santa Barbara[6]. El era un liberal de pe Coasta de Est, decis să intre în politică sau să facă jurnalism. Eu mă născusem în

---

[5] **O faimoasă creatoare de modă galeză, caracterizată printr-un stil „romantic”, cu influenţe de secol XIX (n. tr.).**

[6] **UC este acronimul pentru University of California, Universitatea din California (n. red.).**

Los Angeles şi eram profund ataşată de părinţii mei şi de palmieri, o persoană care simţea că o distanţă de două ore de mers cu maşina era mult prea departe de casă.

Aveam un curs comun: Cinema pentru începători, un curs facultativ la care întârziaserăm amândoi. S-a aşezat în banca de lângă mine în prima zi a semestrului de primăvară: un băiat înalt şi caraghios. Mi-a zâmbit, am început să vorbim şi, până la finalul orei, îşi băgase pixul prin buclele mele. Pe atunci aveam părul lung şi cârlionţat; încă nu începusem să mi-l îndrept până-l domesticesc de tot.

El şi-a tras pixul şi bucla s-a prins de el.

„Ia uite, sare!” mi-a spus, roşind. Nu făcuse asta pentru că era sigur pe el, ci pentru că nu ştiuse ce altceva să facă. Iar stânjeneala asta, gestul ăsta ridicol, un străin cu pixul în părul meu, m-a făcut să râd.

Apoi m-a invitat la o cafea. Ne-am plimbat prin parc şi am stat împreună două ore. Mi-a povestit despre familia lui din Boston, despre sora mai mică, despre mama lui, profesoară de liceu la Tufts. Îmi plăcea cum vorbea despre ele, despre femeile din familia lui. Îmi plăcea că păreau să conteze.

Nu m-a sărutat decât peste vreo săptămână, dar odată ce am început să ieşim împreună, aia a fost. Nu ne-am mai despărţit, nu am avut certuri pline de mânie, nu am avut o relaţie la distanţă. Niciunul dintre elementele definitorii ale unei iubiri de tinereţe. După ce am absolvit, el a obţinut un post la *Chronicle*, în New York, aşa că m-am mutat cu el. Ne-am instalat într-un mic apartament de două camere din Greenpoint, în Brooklyn. Lucram ca liber-profesionist, făceam copywriting pentru oricine mă angaja, mai ales pentru bloguri de modă care aveau editori gata să sară-n sus de bucurie dacă îi ajutam fie şi numai cu gramatica. Era 2015, oraşul tocmai îşi revenea după criza financiară, iar Instagramul abia ce intrase peste tot.

Am petrecut aproape doi ani la New York înainte să ne mutăm înapoi în Los Angeles. Ne-am luat un apartament în Brentwood, în capătul străzii pe care era şi casa părinţilor mei. Ne-am

căsătorit, am cumpărat „prima casă” mai departe, în Culver City. Ne-am construit o viaţă pentru care eram, poate, prea tineri.

„Eu aveam treizeci de ani când l-am întâlnit pe tatăl tău”, mi-a spus mama când m-am mutat înapoi. „Ai atât de mult timp în faţă! Uneori aş vrea doar să profiţi de el!”

Dar îl iubeam pe Eric. Toţi îl iubeam. Mereu m-am simţit mai bine în prezenţa adulţilor decât a tinerilor, aşa a fost de când aveam zece ani. Şi voiam toate însemnele care le-ar fi putut demonstra celorlalţi că eram şi eu adult. Părea firesc să începem de tineri. Nu mă deranja viteza cu care ne mişcam. Şi nu m-a deranjat până noaptea trecută când, deodată, m-am putut opri să mă gândesc.

— Am adus tot ce-a sosit cu poşta, spune Eric.

Mama e moartă. Ce anume din ce ar putea fi scris pe o hârtie oarecare ar merita citit acum?

— Ţi-e foame?

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că tata l-a rugat pe Eric să întrebe şi încă o secundă să-mi dau seama că, de fapt, răspunsul e „da”. Eric dă din cap şi el că i-e foame, apoi, după încă o secundă, îmi dau seama că niciunul din noi nu ştie să gătească. Mama gătea pentru tata, gătea pentru noi toţi, şi îi ieşea grozav. Făcea mic dejunuri elaborate: *frittata* cu brânză de capră şi chifle. Salate de fructe şi *cappuccino*. După ce tata a ieşit la pensie acum cinci ani, au început să mănânce afară şi să stea pe verandă cu orele. Mamei îi plăcea să citească *The New York Times* duminica, apoi să bea o cafea cu gheaţă după-amiaza. Iar tata adora orice ce făcea ea.

Tatăl meu, Chuck, o idolatriza pe Carol. Considera că ea a agăţat luna pe cer şi a pictat stelele pe boltă. Dar marele secret, deşi pentru el n-avea cum să fie un secret, era că eu eram marea ei iubire. Cu siguranţă, l-a iubit pe tata. Nu cred că era vreun alt om pe lume cu care l-ar fi înlocuit, dar nu aveau o

relaţie ca a noastră. Eu eram sufletul ei pereche, aşa cum ea era al meu.

Cred că dragostea ei pentru mine era mai adevărată, mai pură decât cea pentru tata. Dacă ai fi întrebat-o „A cui eşti?”, ar fi spus „A lui Katy”.

„Tu eşti totul pentru mine”, îmi declara. „Tu eşti toată lumea mea.”

— Mai sunt ceva resturi de mâncare în frigider, mă aud spunând.

Mă gândesc să pun nişte frunze de salată pe o farfurie, să încălzesc nişte pui şi să prăjesc nişte orez aşa cum ştiu că-i place tatei.

Dar tata s-a dus deja să caute salatele de la La Scala, alea care nu s-or fi stricat prin caserole. Nu-mi amintesc cine le-a adus sau când, ştiu doar că sunt acolo.

Eric e tot în prag.

— Mă gândeam că poate-ar fi bine să stăm de vorbă, îmi spune.

Am plecat aseară şi am şofat până aici. Am intrat în casă ca de alte mii de ori, cu cheia mea, şi m-am strecurat sus, pe scări. Era aproape miezul nopţii şi m-am uitat în camera părinţilor mei, aşteptându-mă să-l văd pe tata deja adormit, dar nu era acolo. M-am uitat în camera de oaspeţi, nu era nici acolo. Am coborât în sufragerie. Acolo era, adormit pe canapea, iar pe jos, lângă el, zăcea poza lor de la nuntă.

L-am învelit. Nici nu s-a clintit. Apoi m-am dus sus şi am dormit în patul lor, pe partea ei.

Dimineaţa, am coborât şi l-am găsit pe tata făcând cafea. N-am suflat o vorbă despre canapea şi nici el nu m-a întrebat de ce eram acolo sau unde dormisem. Ne iertăm unul altuia aceste mici ciudăţenii, ne iertăm tot ce trebuie să facem pentru a putea supravieţui.

— Katy! insistă Eric când nu-i dau niciun răspuns. Trebuie să vorbeşti cu mine!

Dar nu am suficientă încredere în mine însămi, încât să stau de vorbă cu el. Totul pare extrem de greu şi mi-e teamă că o să mă pun pe urlat, chiar dacă n-aş face nimic altceva decât pronunţ numele mamei.

— Vrei să mănânci ceva? îl întreb.

— Vii acasă?

Are un ton uşor ridicat şi îmi dau seama, nu pentru prima dată în ultimele luni, cât de puţin suntem deprinşi cu disconfortul noi doi. Nu ştim cum să trăim o viaţă a cărei fundaţie s-a surpat, pare-se. Nu ăsta-i viitorul pe care ni l-au promis, implicit, familiile noastre, educaţia noastră, căsnicia noastră. Noi înşine ne-am făcut promisiuni unul altuia într-o lume plină de lumină. Nu ştim cum să ni le respectăm în beznă.

— Dacă ai vrea să vorbeşti cu mine, te-aş putea ajuta, spune Eric. Dar trebuie să vorbeşti cu mine!

— „Trebuie”, repet.

— Da, spune Eric.

— De ce?

Îmi dau seama cât de irascibil şi de capricios i se pare ce spun, probabil, dar chiar mă simt copilăroasă.

— Pentru că sunt soţul tău. Hei, ăsta-s eu! De-aia-s aici. Asta-i ideea. Pot fi de-ajutor.

Deodată mă cuprinde o furie bine-cunoscută şi îmi vin în minte, mari şi sigure, cuvintele: „Din păcate, nu poţi!”

Timp de treizeci de ani, am avut o legătură cu cea mai bună persoană din lume, cu cea mai bună mamă, cea mai bună prietenă, cea mai bună soţie, *cea mai bună* în toate. Cea mai bună persoană din lume era a mea şi acum nu mai e. Lanţul care ne lega s-a rupt şi sunt copleşită de-a dreptul când îmi dau

seama cât de puţin mi-a rămas, cum absolut orice altceva mi se pare de mâna a doua de-acum.

Încuviinţez dând din cap pentru că nu ştiu ce altceva să fac. Eric îmi dă nişte plicuri.

— Ar trebui să te uiţi la primul, îmi spune.

Îmi cobor privirea spre acesta. Are antetul companiei United Airlines. Simt că mi se încleştează degetele pe hârtie.

— Mersi!

— Chiar vrei să plec? mă întreabă Eric. Mă pot duce să iau nişte sandviciuri sau orice altceva.

Mă uit la el, la cămaşa lui Oxford şi la pantalonii săi scurţi kaki. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Are părul castaniu, prea lung la spate; la fel, şi perciunii. Are mare nevoie să se tundă. Poartă ochelari de vedere. „Un tocilar tare arătos”, a zis mama când l-a cunoscut.

— Nu, îi răspund. E-n regulă.

Eric le spune părinţilor mei pe numele mic. Îşi scoate pantofii la uşă şi îşi pune picioarele, în şosete, pe masa de cafea. Se duce singur la frigider sau pune săpun la baie când e nevoie. Asta e şi casa lui.

— Merg să mă-ntind, îi zic.

Mă întorc pe călcâie, să plec, dar Eric mă apucă de mână. Îi simt degetele reci apăsându-mi palma. De parcă ar bate în codul Morse doar două cuvinte: „Te rog”.

— Mai târziu, bine?

Şi îmi dă drumul.

Urc scările. Trec prin holul cu lambriuri de lemn, trec de camera care era a mea, cea pe care am redecorat-o cu mama când eram în anul doi de facultate, apoi din nou, când am împlinit 27 de ani. Are tapet cu dungi, un pat alb şi un dulap plin de tricouri şi rochii de vară. Toate produsele mele cosmetice zac, expirate,

în dulăpior. „Ai tot ce-ţi trebuie aici”, îmi spunea mama. Îi plăcea că puteam dormi acolo dacă se făcea târziu şi că nu aveam nevoie nici măcar de periuţă de dinţi.

Mă opresc în pragul camerei ei.

Cât durează să i se estompeze mirosul? Mă gândesc cum a zăcut ea aici, când totul era pe sfârşite. Când infirmierele intrau şi ieşeau ca nişte fantome, când încăperea mirosea a boală, a spital, a ambalaje din plastic, a supă de legume şi a iaurt stricat. Dar acum s-au dus toate urmele de boală, iar mirosul ei a revenit, ca un mugure de primăvară. Se menţine în pături, în covoare, în perdele. Când deschid uşa dulapului, parc-ar fi acolo.

Aprind lumina, mă aşez pe jos, printre rochiile şi sacourile ei, lângă stivele de blugi călcaţi şi împăturiţi. Sub toate hainele puse pe umeraşe. Apoi mă uit la plicurile pe care le ţin în mână. Le las să alunece pe podea şi îl păstrez doar pe primul. Îmi strecor degetul mic şi se deschide. Cedează uşor.

Aşa cum mă aşteptam, înăuntru sunt două bilete de avion. Carol Almea Silver nu era genul de femeie căreia să-i scanezi biletul de avion de pe telefon la poarta de îmbarcare. Era genul de femeie care cerea un bilet aşa cum se cuvine, pentru o călătorie aşa cum se cuvinte.

„Positano. 5 iunie.” Peste şase zile! Călătoria mamă-fiică despre care am tot vorbit ani buni de zile, materializată acum pe o bucată de hârtie.

Pentru mama, Italia a fost mereu cu totul şi cu totul specială. Vizitase Coasta Amalfi în vara de dinainte să-l cunoască pe tata. Adora să descrie Positano, un orăşel de coastă, drept „un paradis”. Tărâmul lui Dumnezeu. Adora hainele şi mâncarea, şi lumina. „Iar *gelato* chiar poate ţine singură loc de masă”, spunea.

Eu şi Eric ne-am gândit să mergem acolo în luna de miere, să luăm trenul din Roma şi să trecem prin Capri; dar eram tineri, economiseam pentru o casă nouă şi totul ni s-a părut

extravagant şi costisitor. Până la urmă, ne-am luat un bilet ieftin în Hawaii şi am petrecut trei nopţi la Grand Wailea Maui.

Mă uit la bilete.

Mama spunea tot timpul că voia să se întoarcă în Positano. Mai întâi, cu tata, apoi, pe măsură ce trecea timpul, sugera să mergem împreună. Şi era foarte hotărâtă: voia să-mi arate locul care i-a rămas întipărit în memorie. Acea mecca pe care a găsit-o chiar înainte să devină femeie, soţie şi mamă.

— E cel mai spectaculos loc din lume! îmi spunea. Când eram acolo, dormeam până la prânz şi apoi mergeam cu barca pe mare. Era un mic restaurant superb, Chez Black, în port. Mâncam paste şi scoici stând cu picioarele în nisip. Îmi amintesc totul de parcă s-a întâmplat ieri.

Aşa că am decis să mergem. Mai întâi, era o fantezie, apoi a ajuns un plan pentru mai târziu, iar, când s-a îmbolnăvit, a devenit luminiţa de la capătul tunelului. „Când mă voi face bine” a devenit „Când vom merge în Positano”.

Am rezervat bilete. A comandat cardigane de vară crem şi albe. Pălării mari, cu boruri largi. Am făcut planuri şi ne-am prefăcut până la sfârşit. Până în săptămâna de dinainte să moară, tot mai vorbeam de soarele italian. Iar acum se apropie momentul de plecare în călătorie şi ea nu mai e.

Îmi reazem spatele de marginea şifonierului. O haină mi se freacă de umăr. Mă gândesc la soţul meu şi la tata, care sunt la parter. Mama s-a descurcat mereu mai bine cu ei. L-a încurajat pe Eric să lucreze la Disney, să ceară o mărire de salariu, să cumpere maşina pe care şi-o doreşte, să investească în costume mai bune. „Banii o să vină”, spunea mereu. „Nu vei regreta niciodată experienţa.”

Mama l-a susţinut pe tata când şi-a deschis primul magazin de haine. Avea încredere că el îşi putea impune propria marcă şi că puteau face produsele ei înşişi. Ea era responsabilă cu controlul calităţii. Îşi dădea seama dacă o bobină era bună sau nu de la prima vedere şi se asigura ca fiecare articol vândut de tata să

corespundă standardelor ei. A lucrat şi la birou, a răspuns la telefoane şi a preluat comenzi. I-a selectat şi i-a pregătit pe toţi angajaţii lor, i-a învăţat ce sunt cusăturile ascunse şi care-i diferenţa dintre pliuri şi volane. Ea organiza petrecerile de aniversare şi botezurile angajaţilor şi ale copiilor lor. Mereu făcea prăjituri vinerea.

Carol ştia cum să fie prezentă în vieţile tuturor.

Şi iată-mă aici, ascunzându-mă în şifonierul ei, căci mama nu mai e. Cum de nu am moştenit nimic din tot ce putea să facă? Singura persoană care ar fi putut să-i gestioneze moartea a plecat dintre noi.

Simt că mototolesc, fără să vreau, hârtia. O strâng tare.

Nu aş putea să merg. Nu am cum. Am o slujbă. Am un tată în doliu. Şi un soţ.

De jos se aude zăngănit de cratiţe. Sunete care dovedesc lipsa de familiaritate cu dulapurile, cu vesela, cu coregrafia necesară în bucătărie.

Ne lipseşte centrul de gravitaţie.

Asta e ce tot ce ştiu: mama nu mai e în casa asta, unde a murit. Nu e jos, în bucătăria pe care o iubea. Nu e în sufragerie, împăturind păturile şi agăţând pe pereţi fotografiile de la nuntă frumos înrămate. Nu e în grădină, cu mănuşile de grădinărit, tăind lăstarii de roşii fără rod. Nu e nici în şifonierul ăsta care încă miroase ca ea.

Nu mai e aici, deci nici eu nu mai pot sta aici.

„Zborul 363."

Vreau să văd ce a văzut ea, ce a iubit înainte de a mă iubi pe mine. Vreau să văd unde a vrut dintotdeauna să se întoarcă, să văd locul acela magic care apărea aşa de intens în amintirile sale.

Îmi aduc genunchii sub bărbie şi îmi las capul pe ei. Simt că e ceva în buzunarul din spate. Bag degetele şi scot ţigara, acum caldă şi strivită, care se dezintegrează când încerc s-o scot.

Te rog, te rog! spun aproape cu voce tare, aşteptând ca ea sau şifonierul ăsta plin de haine să-mi spună ce să fac mai departe.

CAPITOLUL 2

— Eşti sigură că nu vrei să te conduc? mă întreabă Eric.

Stau în picioare la intrarea casei noastre, în care n-am idee dacă mă voi mai întoarce vreodată. Stau cu valiza în prag, ca un copil grijuliu.

Eric poartă un tricou polo roz-somon şi blugi, iar părul îi e tot prea lung în părţi. Nu i-am făcut observaţie şi nici el n-a zis nimic. Mă întreb dacă îşi dă seama că are nevoie de o tunsoare. De obicei, eu îi făceam programare la frizerie. Deodată, incapacitatea lui de a-şi tunde părul mi se pare, cumva, ostilă, ca un atac intenţionat.

— Nu, Uberul e pe drum, îi spun ridicând telefonul. Vezi? Trei minute.

Zâmbeşte, dar e un zâmbet trist.

— M... bine!

Când i-am spus lui Eric că vreau să merg în Italia, singură, în călătoria plănuită pentru mamă şi fiică, mi-a zis că e o idee grozavă. Credea că mi-ar fi prins bine o pauză: avusesem grijă de mama non-stop, timp de şase luni. Cu câteva luni mai devreme îmi luasem concediu de la agenţia de publicitate din

Santa Monica unde eram copywriter. Plecasem când pe ea o trimiseseră acasă pentru tratament şi nu ştiam dacă urma să mă întorc. Nu că m-ar fi întrebat cineva. În momentul ăsta, nici nu ştiu dacă mai am o slujbă sau nu.

— O să-ţi facă bine, spune Eric. O să te simţi mult mai bine când o să te întorci.

Stăteam la masa noastră din bucătărie, cu o cutie de pizza între noi. Nu mă obosisem să scot farfurii sau tacâmuri. Lângă cutie nu era decât un morman de şerveţele. Nu ne mai păsa.

— Nu e o vacanţă, i-am spus.

Nu suportam ideea că aş putea vedea viaţa altfel după doar câteva săptămâni pe coasta italiană cea scăldată de soare.

— Nu asta am spus.

Vedeam bine că era cuprins de frustrare şi că-şi dorea, totodată, să şi-o ţină în frâu. Am simţit un fior de compasiune pentru el.

— Ştiu.

— Tot n-am vorbit despre noi.

— Ştiu, am zis din nou.

Mă întorsesem acasă cu câteva zile mai devreme. Am dormit amândoi în acelaşi pat, ne-am făcut cafeaua de dimineaţa împreună, am spălat rufele şi am pus la loc farfuriile tot împreună. Eric s-a întors la muncă, iar eu am făcut o listă de oameni pe care să-i contactez: trebuia să scriu mesaje cu mulţumiri, să-i sun pe cei pe care nu-i sunasem încă, să merg la spălătorie cu hainele tatei.

Totul semăna însă prea puţin cu vechea noastră viaţă. Eu şi Eric ne feream unul de altul ca nişte străini într-un restaurant, atenţi nu cumva să ne intersectăm.

— Te-ai întors acasă. Asta înseamnă c-o să rămâi?

La facultate, înaintea câte unui examne important, Eric îmi aducea mereu un sandvici de la un restaurant numit Three

Pickles. Era cu emmental, rucola şi gem de zmeură, şi era delicios. Mă dusese acolo la una dintre primele noastre întâlniri şi insistase să comande pentru mine. Ne-am luat sandviciurile cu noi, am găsit o bancă şi le-am desfăcut. Al meu părea topit, era de culoarea cerii pentru lumânări, dar gustul combinaţiei de brânză cu legume piperate şi zmeură înţepătoare era divin.

— Poţi să ai încredere în mine, mi-a zis Eric atunci.

Ştiam că avea dreptate.

Am avut încredere în el să ne mutăm la New York, să ne luăm prima casă. Am avut încredere în el chiar şi cât a durat tratamentul mamei. Când ne-am făcut toţi patru planuri despre locul unde va fi îngrijită cel mai bine, despre medicamentele pe care să le ia şi testele clinice în care să se înscrie.

Dar acum... Oare cum să mai am încredere în cineva? Cu toţii am trădat-o.

— Nu sunt sigură, îi spun. Chiar nu ştiu dacă mai pot fi căsătorită cu tine.

Eric a oftat de parcă l-aş fi lovit în stomac. Şi chiar asta făcusem. Fusesem rea şi dură, nu trebuia s-o spun chiar aşa. Dar îmi punea o întrebare la care era imposibil de răspuns. Mă întreba despre viitorul pe care nu mi-l mai puteam imagina.

— E brutal ce spui, îmi zice.

Eric şi-a pus o felie de pizza pe un şerveţel. Era ridicol să facă asta acum. Să mănânce. Să *se-apuce* de mâncat.

— Ştiu, îmi pare rău.

Scuza mea l-a încurajat să continue.

— Putem trece prin asta împreună. Ştiu că putem. Am trecut prin tot împreună, Katy.

Am luat şi eu o felie. Îmi părea un obiect străin. Nu eram sigură dacă trebuie s-o mănânc sau s-o duc afară şi s-o plantez în grădină.

Problema e că, desigur, nu am trecut prin toate împreună, fiindcă nu am prea trecut prin nimic. Nu până acum. Viaţa noastră se desfăşurase lin, ca un drum deschis. Nu avuseserăm parte de probleme, de gropi, ci doar de drum drept şi lin cât vezi cu ochii. Eram, din multe puncte de vedere, aceiaşi oameni care fuseserăm la 22 de ani, când ne-am cunoscut. Era diferit doar locul în care trăiam acum, nu modul în care trăiam. Ce am învăţat noi în ultimii opt ani? Ce abilităţi am căpătat, care să ne ajute să trecem prin ce treceam acum?

— E ceva prea mare, i-am spus.

— Vreau doar să fac parte din tot, îmi spune, uitându-se la mine cu ochii lui căprui, mari şi rotunzi.

Înainte ca eu şi Eric să ne logodim, le-a cerut mâna părinţilor mei. Nu am fost de faţă, bineînţeles, dar Eric povesteşte cum s-a dus la ei într-o seară, după serviciu. Ai mei erau în bucătărie, pregăteau cina. Până aici, nimic neobişnuit. Eu şi Eric treceam adesea pe la ei, împreună sau separat. În seara aia însă i-a întrebat dacă ar putea vorbi ceva în sufragerie.

Noi doi tocmai ne mutaserăm în casa din Culver City. Aveam 25 de ani şi eram împreună de trei ani, dintre care doi petrecuţi la New York, departe de familia mea. Acum eram acasă, gata să ne clădim o viaţă împreună, aproape de ei.

— O iubesc pe fiica voastră, le-a spus Eric de îndată ce s-au aşezat confortabil. Cred că o pot face fericită. Şi vă iubesc şi pe voi. Îmi place să fac parte din familia voastră. Vreau s-o cer de nevastă pe Katy.

Tata fusese încântat. Îl iubea pe Eric, fiindcă avusese un mod de a se integra în mijlocul nostru care îi permitea tatei să rămână capul familiei. Dacă i-ai fi întrebat pe oricare din ei, ar fi spus că ierarhia nu avea de ce să se schimbe. Dar mama nu a zis nimic.

— Carol, i-a spus tata. Tu ce crezi?

Mama s-a uitat la Eric şi l-a întrebat:

— Voi doi sunteţi pregătiţi pentru asta?

Pe lângă bunătate şi ospitalitate, mama avea o sinceritate care îi făcea pe oameni să o respecte şi să le fie, în acelaşi timp, uşor teamă de ea. Spunea întotdeauna lucrurilor pe nume şi la fel a fost şi atunci.

— Ştiu că o iubesc, a spus Eric.

— Dragostea e minunată! i-a răspuns mama. Ştiu bine cât de adevărat e. Dar sunteţi amândoi atât de tineri! Nu vreţi să mai trăiţi puţin înainte să vă aşezaţi la casa voastră? Sunt atâtea de făcut şi aveţi atâta timp să fiţi căsătoriţi!

— Eu vreau să-mi trăiesc viaţa împreună cu ea. Ştiu că nu avem multă experienţă, dar vreau s-o căpătăm împreună.

Mama zâmbise.

— Bine. Atunci cred că e cazul să vă felicităm.

Uitându-mă acum la Eric, care e la celălalt capăt al mesei, cu pizza între noi, mă gândesc că, poate, ezitarea ei iniţială fusese îndreptăţită. Că ar fi trebuit să fi trăit mai multe. Că nu înţeleseserăm cu adevărat ce jurăminte ne făceam. „La bine şi la greu!” Pentru că iată-ne acum, luând în piept ce a aruncat viaţa spre noi, şi deja suntem distruşi. Eu sunt distrusă.

— Voi pleca în Italia, i-am spus. Voi pleca în călătoria asta. Şi cred că trebuie să păstrăm distanţa cât voi fi plecată.

— Păi, sigur, doar vei fi în Italia! Aşadar, e inevitabilă ceva distanţă între noi, a adăugat, încercând să zâmbească.

— Nu, vreau să spun: trebuie să luăm o pauză.

Ştiam în momentul ăla că amândoi ne gândeam la un episod din *Friends* (*Prietenii tăi*), la ideea ridicolă şi imposibilă că pauza plana, cumva, deasupra noastră, nu că era ca o maşină care iese din oraş la viteză maximă. Asta aproape m-a făcut să râd. Ce m-ar costa să-l iau de mână, să dau drumul televizorului şi să ne culcuşim împreună? Să mă prefac că tot ce se întâmplă nu e adevărat?

— Te gândeşti să ne despărţim?

M-a luat cu frig. Până în oase.

— Poate, îi răspund. Nu ştiu ce nume să-i dau, Eric.

Atunci şi-a luat o postură stoică. O atitudine pe care n-o mai văzusem la el.

— Dacă asta vrei..., mi-a spus.

— Nu ştiu ce vreau acum, în afară de faptul că nu vreau să fiu aici. Eşti liber, fireşte, să iei orice decizie.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă orice vrei să însemne. Înseamnă că nu pot fi responsabilă pentru tine acum.

— Nu eşti responsabilă pentru mine! Eşti *căsătorită* cu mine.

M-am uitat în ochii lui şi el într-ai mei. M-am ridicat, am pus vasele la spălat şi apoi m-am dus la etaj. Eric a venit la culcare peste o oră. Nu dormeam, dar luminile erau stinse şi mă prefăceam, respirând în ritmul unui sforăit timid. El s-a strecurat în pat şi i-am simţit trupul lângă al meu. Nu s-a întins spre mine, nici nu mă aşteptam s-o facă. Am simţit greutatea spaţiului dintre noi, şi cât de uriaşi şi de generatori de tensiune puteau fi câţiva centimetri.

Iar acum a venit Uberul. Telefonul se luminează cu un număr necunoscut. E şoferul. Răspund:

— Ies acum.

Eric inspiră şi expiră.

— Te sunt din aeroport, îl asigur.

— Lasă-mă să te ajut!

Şoferul nu se dă jos din maşină. Eric îmi duce geamantanul afară. Mi-l urcă în portbagajul deschis.

Geamantanul e plin de rochii, pantofi şi pălării pe care le-am ales împreună cu mama. De câte ori făceam bagajele pentru o călătorie, mama venea la mine, chiar dacă era doar o călătorie

de un weekend. Ştia cum să pună zece combinaţii de haine într-o valiză de mână („Trucul e să le faci sul, Katy”); şi mai ştia să poarte o pereche de blugi toată săptămâna. Era regina accesoriilor: o curea de mătase putea deveni cordeluţă pentru păr, un colier masiv putea să facă dintr-o cămaşă de zi una de seară.

Când Eric termină de aranjat bagajul, rămânem unul în faţa celuilalt. E o zi de iunie anormal de răcoroasă pentru Los Angeles, port blugi, un tricou şi un hanorac. Am o eşarfă voluminoasă de caşmir în bagaj, mama m-a învăţat să am mereu una la mine. „Aşa te poţi culcuşi pe orice pervaz”, spunea.

— Să ai o călătorie liniştită! îmi urează Eric.

Nu s-a priceput niciodată la minciuni. Eu sunt mai bună. Conversaţia pe care am avut-o atârnă grea între noi. Importanţa a ceea ce urmează – o pauză, un divorţ? – e în directă opoziţie cu ceea ce e evident: că poate deja suntem nişte străini. Că de acum vom merge în direcţii diferite. Mă gândesc fugitiv: normal că oamenii divorţează şi în războaie. Când totul explodează, cum să continui să speli rufele altcuiva?

Văd durere pe chipul lui Eric şi ştiu că ar avea nevoie să-l asigur că totul va fi bine. Vrea să-i spun că-l iubesc, că o să rezolvăm totul. Că sunt a lui. Vrea să-i spun: „Soţia ta se va întoarce în curând. Viaţa ta va reveni în curând la normal.”

Dar nu pot face aşa ceva. Pentru că n-am habar unde au dispărut şi soţia, şi viaţa lui.

— Da, mulţumesc!

El se întinde să mă ia în braţe şi mă feresc din reflex. Probabil fiindcă m-or fi luat prea mulţi oameni în braţe săptămânile astea. Toţi oaspeţii aceia şi-au pus, probabil, braţele în jurul meu. Şi-au lăsat capetele pe umerii mei. Dar eu nu-mi amintesc. Mi se pare că n-am mai fost atinsă de luni de zile.

— Dumnezeule, Katy, glumeşti?

Eric îşi duce mâna la faţă şi-şi masează templele.

— La naiba! Şi eu am iubit-o, să ştii.

Îşi lasă capul în palme. A plâns săptămâna asta. A plâns la priveghiul ei şi la prima zi de *shiva*. A plâns când au ajuns mama şi sora lui, ca să ne ofere condoleanţe, a plâns şi când au plecat. A plâns când l-a îmbrăţişat pe tata şi când i-a îmbrăţişat pe prietenii cei mai buni ai părinţilor mei, Hank şi Sarah. Nu ştiu ce simt în legătură cu durerea lui. Ştiu că e reală, bazată pe propria lui legătură cu mama, dar totuşi îmi pare îngăduitoare. Mi se pare că lasă să iasă ceva ce trebuie închis bine. Aş vrea să se oprească.

Îi tremură buza de jos, încearcă s-o oprească, dar nu poate. Emoţia asta a lui e mai puternică decât el şi acum îl copleşeşte.

Îi pun mâna pe umăr, dar nu simt nimic din ce-ar trebui. Nu simt nevoia să-l protejez, nici nu-mi pare rău pentru el. Nu simt compasiune şi nici nu-mi răscoleşte propria durere. Mi-e prea teamă. Dacă îmi dau voie să-i simt durerea, ce ar spune asta despre durerea mea? De când a murit mama, nu am plâns. Nu mă pot pune pe plâns acum, nu când trebuie să prind un avion.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău, Eric.

Eric zice că nu-i spun pe nume decât dacă sunt supărată pe el. Nu zic niciodată „Eric, hai să ne giugiulim”. Zic numai: „Eric, e ziua de dus gunoiul”; „Eric, maşina de spălat vase e plină.” Dar nu sunt sigură că e aşa. Am un milion de porecle pentru el: „Iubi”, sau „Iepuraş”, sau „Sexoşenie”. Dar „Eric” e termenul meu preferat de alint. Adoram să îi spun pe nume. Iubeam particularitatea numelui său. A lui, unicul. Eric.

Nu sunt vreo romantică şi nu cred că sunt o persoană prea sentimentală: sunt fiica lui Carol, o femeie care înţelegea importanţa neutrului şi în culori, şi în temperament. Dar Eric e romantic. A păstrat tone de chitanţe, bilete de film, brăţări de acces la concerte. Le ţinem în cutii de pantofi în garaj. E un

bărbat care plânge la *Finding Forrester*[7] sau citind rubrica „Iubire modernă” din *The New York Times*.

Îmi iau mâna de pe umărul lui. El îşi trece palma peste faţă. Expiră. Trage iar aer în piept.

— Trebuie să plec, mai spun o ultimă dată.

Eric dă din cap, nu spune nimic.

Şi uite aşa mă urc în maşină. Simt ceva care seamănă a uşurare, dar mai grea, mai densă.

— LAX[8], îi spun şoferului, deşi evident că ştie. Are o aplicaţie şi deja caută traseul.

— Douăzeci şi trei de minute. Ce zi minunată şi nu e deloc trafic!

Îmi zâmbeşte în oglinda retrovizoare.

În timp ce porneşte maşina, îmi spun că *habar n-are*. Habar n-are că pentru cea de pe bancheta din spate nu mai există zile minunate.

---

[7] ***În căutarea lui Forrester* este un film lansat în anul 2000 care redă povestea unui adolescent de culoare ce a fost invitat să urmeze cursurile unui prestigios liceu privat (n. red).**

[8] **Acronim pentru Los Angeles International Airport, Aeroportul Internaţional Los Angeles (n. red.).**

CAPITOLUL 3

Nu e uşor să ajungi la Positano. Mai întâi, trebuie să zbori până la Roma, apoi să mergi de la aeroport până la gară, de unde să iei un tren spre Napoli. Din Napoli, trebuie să găseşti o maşină care să te ducă de-a lungul coastei, la Positano.

Aterizez la Roma după treisprezece ore de la decolarea din Los Angeles, surprinzător de vioaie. Nu-mi place să zbor, nu mi-a plăcut niciodată. Iar ăsta e cel mai lung zbor pe care l-am făcut vreodată, ca să nu mai spun că e şi primul pe care îl fac singură. Dar sunt ciudat de calmă în timpul lui. Chiar reuşesc să şi dorm.

Ajung rapid la staţia de tren cu un taxi, iar drumul spre Napoli e o frumoasă călătorie de două ore prin peisajul rural italian. Am iubit mereu trenurile. Când locuiam cu Eric la New York, uneori luam trenul spre Boston ca să-i vizităm familia. Ador teatralitatea trenului: cum te poţi uita pe geam ca să vezi ce anotimp este, cum totul se desfăşoară acolo, pe sticlă. Frunzele roşii şi portocalii, arse de toamnă, pământul acoperit de zăpadă în decembrie, care pare să grăbească venirea sărbătorilor ca o carioca roşie pe un calendar.

Italia rurală este exact cum mi-o imaginam: dealuri verzi, case mici, portocaliul câmpurilor amestecat cu cerul albastru ca lacrima.

Până ajung la gara din Napoli şi zăresc un bărbat de la Hotelul Poseidon care ţine un carton cu numele meu pe el, deja zâmbesc cu gura până la urechi.

Nu mai sunt în Erewhon, făcând cumpărăturile săptămânale şi vrând să-i dau telefon mamei să-i spun că au ulei de măsline la ofertă şi s-o întreb dacă vrea şi ea. Nu sunt la marginea Canionului Fryman, uitându-mă la şinele de tren şi aşteptând să vină şi ea la tura de bicicleală de weekend. Nu sunt la Pressed Juicery, aşteptând ca ea să coboare pe San Vicente, acoperită de pălăria ei cu boruri largi, ca să ne cumpărăm câte un Greens 3. Nu sunt acasă la mine; nu sunt acasă la ea. Sunt într-un loc

nou, unde trebuie să fiu sprintenă, alertă, prezentă. Locul mă forţează să fiu prezentă, cum n-am mai fost de un an, poate mai mult. Când mama s-a îmbolnăvit, ne-am concentrat numai asupra viitorului: grija pentru ce va veni, pentru ce se putea întâmpla. Aici nu e loc de gânduri, doar de acţiune.

Am ales Hotelul Poseidon pentru că e foarte aproape de locul unde a stat mama acum mulţi ani şi pentru că e un hotel de care-şi amintea cu emoţie. „Au cei mai amabili angajaţi", spunea. „Oameni buni, cu adevărat." Era un hotel vechi ‒ „totul e vechi în Italia", zicea mama. Dar era fermecător, frumos şi cald. „Are atâta personalitate şi musteşte de viaţă!" spunea mama. „Iar terasa e sublimă, mereu scăldată-n soare".

Îi dau valiza şoferului pe care îl cheamă Renaldo ‒ cei de la hotel au fost atât de drăguţi, încât l-au trimis să mă ia de la gară ‒ şi mă urc pe bancheta din spate a sedanului. E un Mercedes, ca multe taxiuri normale din Europa, dar tot mi se pare o extravaganţă. Am ajuns la LAX într-o Honda Civic.

— *Buoungiorno*, Katy! „Bună ziua!" mă întâmpină Renaldo.

E un bărbat viguros, n-are mai mult de cincizeci de ani şi pare o fire răbdătoare.

— Bun venit la Napoli!

Odată ieşiţi din Napoli, peisajul e ca un tablou: clădiri de apartamente, femei care pun rufele la uscat afară, căsuţe de teracotă, tufişuri verzi de toate formele; dar, când ajungem pe coastă, începe să se întrevadă adevăratul farmec. Coasta Amalfi nu doar că se desfăşoară în faţa noastră, ci pare să ne cheme mai aproape. Se zăresc marea de un albastru curat şi casele de pe coamele dealurilor.

— E absolut minunat! îi spun.

— Şi n-ai văzut încă nimic! Aşteaptă numai! mă îndeamnă Renaldo.

Când ajungem, în sfârşit, la Positano, înţeleg ce vrea să spună. De sus, de pe drumul şerpuit, se vede tot oraşul. Hoteluri şi

case colorate îngrămădite pe stânci, de parcă ar fi pictate. Tot oraşul e construit în jurul golfului. Arată ca un amfiteatru, de unde se vede spectacolul mării. Apa albastră, strălucitoare, spectaculoasă.

— Bellissima, no? „Frumoasă, nu-i aşa?” mă întreabă Renaldo. Numai bună de fotografiat.

Mă prind de portieră şi las geamul în jos.

Aerul e fierbinte şi dens şi, fiindcă mergem la vale, tot mai aproape de oraş, încep să aud cicadele. Le aud ţârâitul şi simt toată voluptatea verii.

Am ales iunie pentru călătorie fiindcă e puţin înainte de sezonul turistic. „Din iulie, locul se transformă într-o casă de nebuni, spunea mama. E mai bine să mergem în iunie, când e mai puţin asaltat de turişti, mai puţin aglomerat.” Ea voia să se poată plimba liniştită pe străzi, fără să fie înghesuită de influenceri care fac poze.

Prietenii mi-au făcut liste cu restaurante unde se mănâncă bine şi cu locuri pe care să le vizitez sau de unde pot să închiriez bărci pentru o zi, să plec până la Capri, şi cu tot soiul de cluburi pe plajă presărate de-a lungul coastei, pentru care trebuia să iau taxiuri pe apă. Liste cu restaurante cocoţate pe dealuri, care nu aveau meniuri fixe, ci serveau feluri de mâncare proaspătă, ale căror ingrediente erau aduse de la fermele din jur. I le-am trimis pe toate mamei şi ea a făcut tot desfăşurătorul. Ţin strâns în mână itinerarul nostru, stabilit până la ultimul minut. Îl pun la loc în geantă.

Când ajungem în vale, sunt întâmpinată de agitaţia unui orăşel în plină vară. Femei în vârstă stau pe scăunele şi ciripesc. Zăresc bărbaţi şi femei pe Vespe. Se aud zgomotele tipice ale unei după-amieze târzii, agitate. Câţiva turişti rătăciţi pe micul trotuar, cu telefoanele scoase, făcând poze. E vară în Italia şi, deşi se apropie ora cinci, e încă luminos şi însorit. Soarele stă priponit sus pe cer, iar Marea Tireniană străluceşte. Bărci albe stau încolonate pe apă, ca nişte boboci. Totul e de o frumuseţe

nemăsurată, soarele pare să atingă totul deodată. Inspir şi expir, şi tot expir.

— Ah, iată-ne! spune Renaldo.

Parcăm la Hotelul Poseidon, care, la fel ca restul oraşului, e cuibărit pe coama dealului. Intrarea e complet albă, iar scările sunt acoperite de un covor verde. Flori de toate culorile pământului ies din ghivece mari puse la intrare.

Deschid portiera şi imediat mă cuprinde căldura, dar e primitoare. Mă îmbrăţişează cald, deloc autoritar.

Renaldo îmi scoate valiza din portbagaj şi urcă pe scări cu ea. Scot banii pe care i-am schimbat la aeroport; una dintre regulile lui Carol era să nu schimbi niciodată bani la aeroport („Cursul valutar e teribil!”), dar eram disperată. Îi întind câteva bancnote ţepene.

— *Grazie*! „Mulţumesc!” spun.

— Să vă bucuraţi de Positano, îmi răspunde. E un loc cu totul special.

Urc scările de la intrare şi sunt primită de aerul rece din foaier. La stânga, o scară în spirală duce la etajul următor. Recepţia e în dreapta, iar, în spatele biroului, stă o femeie ce pare să aibă în jur de cincizeci de ani. Are părul lung şi negru, lăsat pe spate. Lângă ea este un tânăr care vorbeşte o italiană precisă, cu toate cuvintele bine pronunţate.

— *Ovviamente abbiamo un ristorante! È il migliore*![9]

Îi fac semn femeii şi ea îmi răspunde cu un zâmbet cald şi primitor.

— *Buonasera, signora!* „Bună seara, doamnă!” Cu ce vă pot ajuta?

E foarte frumoasă femeia asta.

---

[9] **„Sigur că avem un restaurant! Şi e cel mai bun!”, în lb. italiană, în original (n. tr.).**

— Bună ziua! Mă cazez la dumneavoastră. Am rezervare pe numele Silver.

Şi ceva îmi apasă pe piept; e rece şi dur.

— Da, spune femeia şi expresia i se îndulceşte plină de compasiune. Are o anume blândeţe în ochi. Doar dumneavoastră, o săptămână, *si*, „da”?

— Doar eu, confirm dând din cap.

— Bine aţi venit! îmi spune, ducându-şi mâna la inimă şi faţa i se luminează cu un zâmbet.

Positano e un loc minunat pentru a fi singur, iar Hotel Poseidon e un loc perfect pentru a-ţi face prieteni.

Îmi dă cheia camerei 33. Urc la primul etaj, apoi iau micul lift până la al treilea. Trebuie să închid uşile ca să pornească. Durează aproape cinci minute să parcurgă cele două etaje şi decid să o iau pe scări restul şederii mele aici. Altă regulă de viaţă a lui Carol: „Nu lua niciodată liftul dacă poţi urca pe scări şi n-o să ai nevoie de exerciţii la sală toată viaţa”. Când locuiam la New York, aplicam regula cu uşurinţă. Dar n-am reuşit şi în Los Angeles.

Camera mea e la capătul holului. Chiar lângă uşă e o mică bibliotecă unde poţi face schimb de cărţi. Bag cheia în broască şi deschid.

Camera e aerisită şi plină de lumină. Sunt două paturi alăturate, acoperite cu cearşafuri albe şi pături subţiri, şi în faţa lor două dulapuri. De-o parte a camerei e o debara, iar de cealaltă, uşi glisante, deschise larg ca să primească soarele după-amiezii. Merg spre ele şi ies pe terasă.

Deşi camera e mică, terasa este spaţioasă. Pare să aibă vedere spre întregul oraş. Priveliştea panoramică cuprinde marginea dealului, hotelurile, casele şi magazinele de pe coastă. Chiar sub mine, spre stânga, e piscina. Un cuplu se bălăceşte cu picioarele în apă, cu paharele de vin lăsate pe marginea piscinei. Aud bălăceală, clinchet de pahare şi râsete.

Sunt aici, îmi vine în minte. Ce văd e chiar Italia. Nu mă uit la vreun film în casa părinţilor mei sau pe canapeaua din Culver. Nu e vreun soundtrack şi nici o poză. E viaţa reală. Nu am atins, nu am cunoscut majoritatea locurilor din lume. Dar sunt aici, acum. E ceva. E un început.

Trag în piept aerul curat şi locul ăsta pare să dea pe dinafară de vară. E atâta frumuseţe aici! Mama avea dreptate.

Mă întorc în cameră. Fac duş. Desfac tot bagajul, sunt fiica mamei mele, totuşi, apoi ies iar pe terasă. Mă aşez pe şezlong, cu picioarele sub mine. Peste tot în jurul meu, Italia creşte. Simt aerul greu de căldură, de miros de mâncare şi de amintiri.

Am reuşit, spun, dar numai eu aud.

CAPITOLUL 4

Clopotele oraşului bat ora şapte. Peste Positano se lasă seara. Îmi amintesc că mama vorbea despre Biserica Santa Maria Assunta şi despre clopotele sale care trezeau pe toată lumea. Se aud de departe, distante, ca prin vis, extrem de diferite de alarma *beacon* de pe iPhone-ul meu.

Mă duc la dulap şi găsesc rochiile pe care le-am adus cu mine. Aleg una albă, scurtă şi înfoiată şi îmi pun o pereche de flip-flopşi aurii. După duş, părul mi s-a uscat singur şi-mi atârnă în bucle răzvrătite pe spate. În viaţa normală, mi l-aş fi uscat cu föhnul şi aş fi început lungul proces de îndreptare; dar, în ultima vreme, n-am făcut decât să mi-l spăl de două ori pe săptămână. Mult timp a atârnat fără viaţă, de parcă n-ar fi ştiut în ce direcţie

s-o apuce. Dar acum buclele îşi revin, se trezesc din nou la forma lor de dinainte.

Îmi dau cu nişte cremă hidratantă şi cu pudră pe obraji. Apoi pun nişte luciu pe buze, iau cheia camerei şi cobor.

Ajung la etajul al doilea, aşa cum m-a învăţat recepţionera, şi acolo găsesc piscina şi restaurantul cu terasă. Mama mi-a povestit despre terasa asta. Cum planează deasupra întregului oraş, de parcă ar fi suspendată.

Câteva cupluri stau pe scaune cu tapiţerie roşie, iar chelnerii în cămăşi albe poartă tăvi cu şpriţuri cu Aperol sclipitoare şi boluri mici de ceramică pline cu gustări: măsline verzi, chipsuri de cartofi copţi sau nuci sărate.

Un tânăr se apropie de mine. Poartă pantaloni negri şi un tricou alb pe care e cusut cu litere roşii Il Tridente, numele restaurantului.

— *Buonasera, signora!* Vă pot ajuta?

Îmi dau seama că mi-am lăsat itinerarul sus. Nu am idee dacă în seara asta aveam rezervare aici sau altundeva, dar n-am mâncat decât un *panini* în gară, acum aproape şapte ore.

— Se poate lua cina aici? întreb.

— Desigur, răspunde, zâmbind. Se poate orice. Suntem la dispoziţia dumneavoastră.

— *Grazie!* îi spun şi cuvântul sună foarte aspru şi american.

Îmi face semn să îl urmez pe terasă.

— Pe aici.

Jumătate din terasă e ocupată de piscină, de şezlonguri şi de un rând de măsuţe pe care sunt puse gustări şi băuturi. În dreapta însă, e acoperită, ascunsă de lujeri de viţă-de-vie şi flori, cu lampioane atârnate deasupra. Peste tot sunt mese din metal alb acoperite cu pânze în carouri albe şi roşii, iar chelneri cu cravate subţiri se fâţâie prin uşile de sticlă.

— Pentru dumneavoastră, îmi spune. Cea mai bună masă pe care o avem.

Mă conduce la o masă pentru două persoane, în capătul terasei, chiar lângă grilajul de fier. Panorama îţi taie răsuflarea. Am loc în primul rând pentru a admira spectacolul soarelui care pare că nu va apune niciodată. Peste tot în jur lumina e aurie, lichidă şi grea.

— E foarte frumos, îi spun. N-am mai văzut un loc ca ăsta.

Fiecare colţ merită fotografiat. Mă gândesc la aparatul foto pe care îl am sus. *Mâine.*

El zâmbeşte.

— Mă bucur mult că sunteţi mulţumită, doamnă Silver. Suntem aici ca să ajutăm.

Pleacă şi un alt tânăr apare cu meniul, o sticlă de apă plată şi un coş cu pâine. Despăturesc şervetul alb şi iau o felie: e caldă încă, abia scoasă din cuptor. Torn nişte ulei de măsline pe o farfurie ovală, pictată manual cu nişte peşti albaştri, şi înmoi felia. Pâinea e delicioasă, uleiul de măsline e aromat. Mai mănânc imediat încă două felii.

— Doriţi ceva de băut şi de mâncat? întreabă chelnerul care s-a întors şi îşi ţine mâinile la spate.

— Ce-mi recomandaţi? întreb fiindcă nici nu am deschis meniul.

Acasă nu prea gătim; de obicei, comandăm sau mergem acasă la ai mei. Lui Eric îi place mâncarea italienească, dar se mulţumeşte şi cu toate prostiile. Ne luăm pizza de la Pecorino, uneori chiar de la Fresh Brothers. Luăm mâncare chinezească de la Workshop, salate de la CPK. O dată pe săptămână, iau un pui copt de la Bristol Farms sau Whole Foods şi nişte pungi de broccoli şi morcovi. Mereu m-am simţit uşor vinovată faţă de Eric fiindcă n-am moştenit priceperea mamei în bucătărie, dar mereu mi-a zis că e la fel de fericit ori cu un sandvici, ori cu o friptură.

Deodată, am revelaţia că nici nu-mi dau seama dacă am ieşit vreodată singură la restaurant. Nu-mi amintesc să mă fi aşezat la o masă, să-mi fi luat un şervet, să-mi fi fost turnat un pahar de vin şi să fi ridicat furculiţa să mănânc fără niciun pic de conversaţie.

Ospătarul îmi zâmbeşte.

— Salata de roşii şi *ravioli* făcuţi în casă. Simplă! Perfectă! Vreţi şi vin, nu?

— Da, cu siguranţă.

— Excelent, *signora!* Veţi fi foarte mulţumită.

Pleacă şi ia meniul, iar eu mă las pe spate în scaun. Mă gândesc la mama când era aici, acum mulţi ani. Când se uita la aceeaşi privelişte. Tânără şi fără griji, fără să aibă idee ce-i va aduce viitorul sau cum se vor aşeza lucrurile pentru ea. Mă trezesc dorindu-mi să pot începe şi eu de la zero. Să nu mă fi legat la cap cu atâtea: o căsnicie, o casă, o viaţă stabilă, determinată sau care, cel puţin, nu poate fi schimbată fără a fi distrusă.

— Doamnă Silver! aud o voce în spatele meu.

E femeia de la recepţie. Stă în picioare, cu mâinile împreunate în faţă. Poartă o jachetă albă, bine călcată, închisă până sus şi o pereche de blugi.

— Bună seara! îi răspund.

— Da, bună seara! Arătaţi foarte bine. Positano deja vă prinde bine.

Mă uit în jos, la rochia mea.

— Ah, mulţumesc!

— V-aţi acomodat?

— Da, e minunat aici, mulţumesc, îi confirm dând din cap.

Ea zâmbeşte.

— Bine! Numele meu este Monica. Îmi dau seama că nu m-am prezentat mai devreme. Acesta este hotelul meu. Ne spuneţi dacă aveţi nevoie de orice, da? Suntem familia dumneavoastră aici.

— Bine. Vă sunt recunoscătoare.

— Mâine aveţi o călătorie cu barca. La clubul de pe plajă, Da Adolfo, şi o rezervare de prânz. Sezonul turistic e abia la început, aşadar, dacă vreţi să schimbaţi ora, nu e nicio problemă. Poate vreţi să vă odihniţi şi să exploraţi puţin oraşul mâine.

Îmi zâmbeşte cald, sincer. Mă uit dincolo de ea, la restul oamenilor de pe şezlonguri.

— Ar fi minunat, îi spun. Mulţumesc. Da, sună mai bine.

— Perfetto! îmi zice. Tony mi-a spus că aţi comandat *ravioli* cu *ricotta* azi. Excelentă alegere! Mereu storc puţină lămâie peste ei, să le potenţez gustul. Sper să vă placă.

Râd şi asta mă surprinde, a trecut ceva vreme de când n-am mai râs.

— A ales el pentru mine.

— „Mereu ar trebui să-i lăsăm pe chelneri să aleagă mâncarea şi pe constructori s-aleagă lemnul”, îmi spune. E ceva ce zicea tata.

Se răsuceşte pe călcâie, să plece, dar o opresc.

— Monica! Îţi mulţumesc.

— Cu mare plăcere, îmi spune, zâmbind. Se uită spre terasă şi adaugă: E o noapte minunată, mai adaugă înainte să se uite iar la mine. Mâine merg la Roma cu afaceri pentru câteva zile, dar orice aveţi nevoie, echipa mea vă poate ajuta să obţineţi. Sper să vă placă aici, doamnă Silver. Suntem foarte bucuroşi că aţi venit aici, la noi.

Apoi pleacă.

„Aţi venit aici, la noi."

Când îmi povestea despre naşterea mea, mama zicea că era o noapte îngheţată de iarnă. Pe atunci, ai mei locuiau într-un apartament din Silver Lake, nu departe de Sunset Boulevard. Dacă era să te iei după mama, locuinţa lor era, mai degrabă, o căsuţă în copac. Avea nişte scări foarte abrupte şi un stejar care trecea drept prin sufragerie.

Era apartamentul ei, iar tata se mutase acolo după ce se căsătoriseră. Nu mi-o pot imagina pe mama locuind de partea cealaltă a Interstate 405[10], cu atât mai puţin în cartierul Silver Lake, care a rămas o comunitate de artişti boemi chiar şi-n prezent. Ea e 100% o tipă din Westside[11], una clasică. Dar pe mine m-au adus acolo de la spital, învelită cu o pătură de lână albă. Mama spune că a fost singura dată când a văzut zăpadă în Los Angeles.

Fusese în travaliu vreme de douăzeci şi şase de ore la spitalul Cedars-Sinai.

„Erai acoperită de păr", îmi zicea. „Arătai ca un pui de maimuţă", adăuga tata. „Aşa am ştiut că erai a noastră", completa ea.

„Ai venit aici, la noi."

Nu-i mai aparţin mamei. Nu-i mai aparţin nici tatei, care, la rândul său, nu-şi mai aparţine sieşi, acum, când se învârte singur-singurel prin casa care era a lor, făcându-şi un program care nu mai are nicio importanţă (în ce zile vine Susanna să-i facă şi lui curăţenie?). Nu-i aparţin nici soţului meu, căruia i-am spus că s-ar putea să nu mai doresc să fie soţul meu. Nu ştiu

---

[10] **Autostrada Interstatală 405 străbate Los Angelesul de la nord la sud (n. red.).**

[11] **Zonă a Los Angelesului care cuprinde cartierele aflate la vest de La Cienega Boulevard şi care reprezintă chintesenţa Californiei, căci are case elegante, restaurante şi buticuri de lux (n.red.).**

cum să-mi găsesc centrul fără ea, pentru că asta eram: eram fiica lui Carol Silver. Acum sunt, pur şi simplu, o străină.

Iată că sosesc şi roşiile. Tony le aşază mândru pe masă.

— *Buon appetito!* îmi urează. „Poftă bună!”

Ridic furculiţa, împung o roşie şi gust cea mai dumnezeiască, dulce, coaptă, sărată chestie din viaţa mea. Le înghit pe toate: sunt de un roşu grandios, ca de muşcată şi, odată cu ele, fac să dispară şi toată durerea mea. Devorez ce e pe farfurie şi încă un coş de pâine. Apoi vine şi porţia mea de *ravioli* – cremoşi şi uşori, nişte norişori de *ricotta*. Delicioşi! Storc nişte lămâie, aşa cum mi s-a sugerat.

Mi se pare că n-am mai mâncat de luni de zile şi poate că aşa e. N-am avut parte decât de porţii încălzite la microunde, care, în ultima vreme, rămâneau neatinse şi erau aruncate în caserolele cu care veniseră. De pungi de chipsuri stricate, de mere veştede. Poate că toate acelea erau un soi de mâncare, dar nicidecum nu erau şi hrană. Forţa vitală din cina asta, din fiecare gură, e parcă un alt ingredient. Simt cum mă hrăneşte.

Clopotele mai bat o dată, dovadă c-a mai trecut o oră. Şi, ca la un semn, nuanţele de galben şi portocaliu de pe cer încep să facă loc unor tonuri de lavandă, de roz şi bleu. Lumina îmbătătoare, impetuoasă şi aurie devine mai delicată şi evanescentă. Bărcile de la mal se strâng în şiraguri, ca un cor pentru un soare care se îneacă. E magnific. Mi-aş dori să vadă şi ea. Ar fi trebuit să vadă şi ea.

Câteva mese mai încolo, un cuplu îl roagă pe Tony să le facă poze. Amândoi se apleacă peste masă, înrămaţi parcă de lujerii care atârnă deasupra. Mă gândesc la Eric, aflat la mii de kilometri distanţă.

Dacă ar fi fost aici, s-ar fi dus direct la masa lor şi s-ar fi oferit să le mai facă nişte poze, dacă vor. Apoi i-ar fi întrebat de unde vin. Şi, în zece minute, m-ar fi rugat să ne alăturăm lor şi am fi petrecut restul vacanţei ca la o întâlnire a două cupluri. Eric vorbeşte cu toată lumea: cu asistenţii de la Ralphs, cu doamna

aflată în faţa lui la rând pentru biletul de film, cu vânzătorii din piaţa fermierilor. Ştie în detaliu arborele genealogic al lui George, poştaşul nostru, şi al celor mai mulţi oameni cu care intră în contact pe o arie de zece metri într-o zi de marţi. Şi asta mă înnebuneşte, pentru că, din cauza asta, nu suntem niciodată singuri. De asemenea, urăsc pălăvrăgeala. La care eu, una, nu mă pricep deloc. Eric însă e un profesionist al trăncănitului. Mie îmi place să dispar pe parcursul zilei, să rămân o anonimă. Eric ar fi în stare să poarte un tricou pe care să scrie, cu litere îngroşate: „Sunt aici numai şi numai pentru a asculta, în următoarele patru ore şi jumătate, povestea detaliată a celui mai recent control al tău la ORL-ist".

I-am zis că nu aş merge niciodată cu el în croazieră, pentru că, încă de a doua zi, nu am mai avea unde să ne ascundem. M-am întrebat întotdeauna de ce nu poate să-şi vadă de ale lui. Mereu insistă să intervină în viaţa tuturor, să se facă repede cunoscut, să ocupe spaţiu în conversaţii stupide.

Cei doi îi mulţumesc lui Tony şi îşi reiau cina. Deodată, îmi dau seama că, dacă mai stau mult aici, risc să adorm pe masă.

Merg sus, învăluită în aromele de mâncare şi de vin, în parfumul nopţii. Îmi iau telefonul şi ies pe balcon să-l sun pe Eric. Sună de trei ori, apoi răspunde vocea familiară: „Bună, sunt Eric! Lasă-mi un mesaj vocal sau trimite-mi un SMS şi-o să revin cât voi putea de repede. Mulţumesc, pa."

„Am ajuns", îi spun. „Sunt aici."

Vocea mi se pierde uşor şi mă întreb dacă mai e ceva de zis, dacă ar trebui să încerc să descriu locul ăsta, dacă ar trebui să-i dau ceva indicaţii, ceva direcţii, ceva de plantat în absenţa mea. Dar nu ştiu ce aş mai putea adăuga. Închid înainte să expir.

Îmi pun telefonul în seif, lângă bijuterii.

Când dorm, o visez pe ea. Pe ea, aici cu mine, plină de viaţă şi în viaţă.

CAPITOLUL 5

Clopotele încep să bată devreme şi, în ciuda schimbării de fus orar, mă îndeamnă să mă ridic din pat şi să mă târăsc pe terasă, să întâmpin noua zi.

Dimineaţa în Positano este ca o amintire a serii trecute, ba chiar mai plăcută. Portul e înecat în lumină albastră, căci ziua n-a înflorit încă. O uşoară răcoare încă se mai simte în aer, dar e gata să fie spulberată de primele raze de soare.

Stau pe terasă în pijamaua mea de poplin, cu dungi şi cu blazonul „K.S.”. Avem cu toţii câte una cu blazon: eu, Eric, mama şi tata. Le-am primit pentru a ne face o poză îmbrăcaţi în ele pentru felicitarea de Crăciun a familiei noastre de acum doi ani. Îmi amintesc că mama ni le-a adus acasă. A lui Eric e albastră, a mea – galbenă, a ei şi a tatei – roşii. O familie în culori primare.

— Carol, astea nu-mi vin, a spus Eric, ţinându-le în sus.

Păreau cam scurte, iar Eric e destul de înalt.

— O să fie perfecte, i-a spus ea. E doar o fotografie, a adăugat zâmbind.

Ceea ce însemna: „Probează-le!”

— Acum? întrebase el.

— De ce nu?

Eric şi-a dat discret ochii peste cap şi s-a dus să se schimbe.

— Oh, Doamne, Eric, nu e ceva ce n-am mai văzut!

Ţin minte că asta a strigat mama jucăuş după el. Era adevărat, îl văzuse în diverse stadii de goliciune: când şi-a scos apendicele, în vacanţele care presupuneau purtarea unui costum de baie, duminica, în piscina lor.

— Facem pozele sâmbătă, mi-a zis în timp ce el se schimba. Vreau să le avem mai devreme anul ăsta.

Era octombrie, o zi ca de vară caldă şi lungă.

Ar fi trebuit să ştiu că nu era în regulă ceva. Ar fi trebuit să ştiu când a sunat săptămâna următoare, după ce ne-am făcut fotografiile, să întrebe dacă eu şi Eric puteam veni la cină. Ar fi trebuit să ştiu când ne-a spus, pe deasupra supei de dovleac: „Am nişte veşti”.

Întâmplător, pijamaua îi venea bine lui Eric. Mama avusese dreptate.

Mă schimb într-o rochie de vară roz, din bumbac, cu sandale şi o pălărie cu boruri mari. Pun crema de soare şi portofelul în micuţa mea geantă Clare V care se poartă pe umăr şi ies din cameră. Când deschid uşa, dau peste un bărbat care stă la mai puţin de un metru de mine, ţip şi sar înapoi. Icneşte şi el surprins.

— Au!

— Scuze, îmi spune, scuze!

Îşi ridică palmele în semn de capitulare, iar într-o mână ţine *Sărbătoarea continuă* a lui Hemingway. Îmi dau seama că probabil scotocise prin mica bibliotecă de lângă camera mea – câteva rafturi de cărţi prinse de perete. De obicei, aduc două-trei cărţi cu mine într-o călătorie şi, chiar dacă nu apuc să le citesc, le las mereu în urmă. Am şi cărţi pe care le-am luat de pe drumuri. *The Girl in the Flammable Skirt* dintr-un Airbnb din Joshua Tree, *Lulu Meets God and Doubts Him*, de la Fontainebleau, din Miami. Asta e prima călătorie pe care mi-o amintesc când nu am luat cu mine nici măcar o carte. Ceea ce e ironic, având în vedere că nu am pe nimeni să-mi ţină companie.

— Făceam un schimb, îmi spune. Crichton pentru Hemingway. Ştiu bine că nu-i un schimb cinstit, dar totuşi cred că nu merit să fiu rănit!

Ia o ediţie de *Jurassic Park* de pe raft şi mi-o arată.

— Nu, mulţumesc, am văzut filmul.

El dă din cap şi îmi zâmbeşte.

— N-am auzit de el.

— Amuzant!

E american. Are privirea încrezătoare, o cămaşă de pânză, albastră precum cerul, asortată cu pantaloni de plajă coloraţi. Totul la el ţipă că nu-i decât „un petrecăreţ din Cape Cod”.

— Vrei să răsfoieşti ceva? întreabă, arătându-mi rafturile.

— Ah, nu, mulţumesc, tocmai plecam..., şi arăt spre holul care duce jos.

— Ah, da, sigur. Îşi bagă Hemingway-ul sub braţ: Ne mai vedem pe aici.

Îl las lângă cărţi şi cobor.

Micul dejun se ia pe terasa unde am cinat. Soarele deja aruncă oraşul în flăcări. Au scos scaunele de zi: cele roşii de aseară sunt acum înlocuite cu unele cu model floral intens. Apa de sub noi străluceşte de parcă ar fi făcută din cristale.

— Buongiorno!

Tony nu e aici, iar în locul lui apare un bărbat corpolent, cu un zâmbet larg. Vine aproape de mine şi mă salută apucându-mă de braţe.

— Doamnă Silver, bine aţi venit! îmi spune, zâmbind spre aceeaşi masă la care am stat la cină. Vă rog.

— Monica a plecat? îl întreb.

El se uită în jur.

— E pe aici, pe undeva probabil. O să-i spun. Sunt vărul ei, Marco. Mă bucur că v-aţi cunoscut.

Mă aşez şi mi se aduce o carafă argintie plină cu cafea. Când o torn, e aburindă şi tare, aproape neagră; adaug puţin lapte şi mă uit cum se transformă.

Micul dejun este la bufetul din interior. Au platouri de fructe proaspete, înşiruite în culorile curcubeului: pepeni, kiwi şi ananaşi de un galben-aprins. Au pâine, chifle, rulouri cu scorţişoară şi croasanţi, lângă *ramekin*-uri cu unt stropite cu sare de mare. Au ouă, cârnaţi şi brânzeturi: parmezan, brânză cu mucegai, *halloumi* şi *chèvre* moale.

Îmi pun pe o farfurie un rulou untos, o mână de struguri zemoşi şi pere şi merg afară. Când ies din nou pe terasă, omul peste care am dat la uşa mea stă la câteva mese de mine. Îmi face cu mâna.

— Bună, îmi spune. Tu din nou. Cum e oferta din dimineaţa asta?

Îi arăt farfuria în semn de răspuns.

— Sunt aici de o săptămână. Cred că am pus deja zece kile numai din cauza delicioaselor *zeppole*[12].

E într-o formă fizică foarte bună, deci iau autodeprecierea asta ca pe hiperbolă.

Mă uit la scaunul din faţa lui. E gol. Dar cine vine la Positano singur? Cine în afară de mine?

— Arată grozav, îi spun. Oferta adică.

El râde.

— Farfuria ta arată ca un antreu.

Mă uit şi eu la ea. Felia de pară deja s-a fleşcăit. Mă gândesc la porţia de *ravioli* de aseară.

— Cred că ai dreptate.

— Vino cu mine, îmi zice şi se ridică, lăsându-şi şervetul pe scaun.

Îmi las farfuria pe masă şi mă întorc înăuntru. Îmi dă o farfurie nouă din stivă. Este caldă. Îmi încălzesc palmele pe marginile ei.

---

[12] **Gogoşi umplute cu cremă (n. tr.).**

— Bun, ai fructe, asta e bine, îmi zice. Dar ai sărit peste pepeni. Sunt cei mai buni.

Îmi pune nişte felii zemoase, roz-intens pe farfurie.

— Şi acum brânza. Sari peste cele moi, dar o bucăţică de parmezan dimineaţa e o delicatesă, crede-mă.

Foloseşte cleştii de argint şi îmi aşază o bucată nisipie pe farfurie. Apoi încă una.

— Ca să fim siguri. Apoi sărim peste ouă şi mergem să prindem un *cornetto*. Dacă vii la opt jumate, nu mai prinzi.

Lângă fereastră e o tavă de croasanţi italieneşti. Trânteşte doi pe farfuria mea.

— Crede-mă, spune când mă pregătesc să obiectez. Aici se pune şi un strop de lămâie pe ei. O să mai vrei unul.

— Încep să înţeleg ce ziceai cu cele zece kilograme.

— E Italia. Plăcerea e esenţa acestui program.

Îmi întinde braţul şi eu pornesc prima spre balcon. Când ne întoarcem, ne oprim fiecare la masa noastră, dar niciunul nu se aşază.

— Hai că deja ne prostim. Ai vrea să stai cu mine?

— Mai vine cineva? îl întreb, uitându-mă spre scară, ca un gest de politeţe.

— Nu, zice rotindu-şi farfuria în faţă. Sunt doar eu. Am venit pentru muncă.

— Nu e o muncă deloc rea.

Se uită la mine atent şi observ cât de simetric îi e chipul. Nici măcar nu i se ridică o sprânceană mai sus decât cealaltă. Totul e în perfectă ordine.

Mă aşez.

— Dar tu? mă întreabă, turnându-mi cafea. Ce te aduce la Positano?

Ne-am decis cu adevărat să venim aici cu aproape trei ani şi nouă luni înainte să se îmbolnăvească. Mama nu era genul care să amâne mult lucrurile, dar, deşi vorbea mereu de Italia, despre faptul că voia să se întoarcă, abia atunci planul i se concretizase.

Mereu se găsea un motiv să nu venim. Era departe, e adevărat. Ea nu voia să-l lase pe tata singur atâta vreme. Preţul era destul de piperat dacă voiam să facem lucrurile cum trebuie. Dar mereu am ştiut ce simţea pentru locul ăsta. Veneraţia cu care vorbea despre el.

Eric mi-a dat ideea să cumpăr biletele de avion şi să-i fac o surpriză la a şaizecea aniversare.

— Fă-o, pur şi simplu! mi-a spus. O să fie încântată şi n-o să spună nu.

Am printat chitanţa şi i-am strecurat-o pe masă vinerea următoare, când eram acasă la ai mei.

— Ce e asta? a întrebat mama, ridicând hârtia.

— Citeşte! i-a spus Eric rânjind şi m-a luat de mână pe sub masă.

Mama s-a uitat la hârtie, apoi la mine.

— Katy, nu înţeleg.

— Mergem, i-am zis. Doar tu şi cu mine. La aniversarea ta de şaizeci de ani. Mergem în Italia.

A făcut ochii mari, apoi s-a întâmplat ceva ce am văzut foarte rar. Pot număra pe degete de câte ori a făcut asta în cei treizeci de ani petrecuţi cu ea: a plâns. Dar în seara aia, la masa din bucătărie, s-a uitat la hârtie şi a plâns.

Eric părea alarmat, dar şi mie mi-au dat lacrimile. Ştiam cât însemna asta pentru ea, să mergem şi să-mi arate cine a fost înainte de venirea mea pe lume, aşa că am simţit o mare dragoste pentru ea în momentul ăla, pentru toate femeile care

fusese înainte de mine, toate acele femei pe care nu am apucat să le cunosc.

— Eşti fericită? am întrebat-o, deşi ştiam răspunsul.

— Draga mea, mi-a zis uitându-se la mine cu ochii larg deschişi şi plini de lacrimi. Mi-a atins faţa cu degetele: Nici nu visam la ceva mai frumos.

Bărbatul din faţa mea se holbează. Întrebarea lui pluteşte între noi: „Ce te aduce la Positano?”

— O mică vacanţă, îi spun. Trebuia să vin cu o prietenă, dar ea n-a mai putut.

Când zic asta, îmi dau seama că nu am verigheta şi inelul de logodnă. Le-am scos ieri, când am ajuns, fiindcă mi se umflaseră degetele de la drum şi de la umezeală. Sunt în seif, alături de restul bijuteriilor şi de telefonul mobil. Nu l-am mai deschis de atunci.

— Pierderea ei. Norocul meu.

Nu o spune ca şi cum ar flirta, cel puţin, nu în întregime. E mai degrabă o declaraţie. Foloseşte un cuţit să taie o felie de pepene pe diagonală, apoi o împunge cu o furculiţă. Nişte zeamă curge pe marginea farfuriei, apoi se strânge în centru.

— E atât de bun! spune cu gura plină. Trebuie să încerci.

Aşa că îl imit. Şi are dreptate: e perfect. Rece, proaspăt şi dulce.

— Ce slujbă îţi cere să iei micul dejun pe un balcon din Positano? îl întreb. Eşti scriitor de jurnale de călătorie?

— Lucrez la un lanţ de hoteluri.

— Ah, care?

Nu-mi răspunde imediat.

— Vrei să ghicesc?

— De fapt, zice clipind, chiar mi-ar plăcea. Dar nu vei ghici niciodată.

— Hyatt.

Dă din cap.

— St. Regis.

— Nup!

— Hilton.

— Ei, acum mă jigneşti!

— Renunţ, îi spun.

— The Dorchester Collection. Conduc echipa de achiziţii.

Mă dau mai în faţă, ceea ce ne sperie pe amândoi.

— Lanţul care deţine Bel-Air, nu-i aşa? zâmbesc, puţin ruşinată. E unul dintre locurile mele preferate din Los Angeles! Zâmbesc, un pic ruşinată: Acolo locuiesc.

— Şi Beverly Hills, da.

— Şi tu locuieşti în Los Angeles? Ce coincidenţă!

El clatină din cap.

— Oficial, locuiesc la Chicago, dar merg acolo des pentru muncă. Vreme ca acolo nu e nicăieri.

— Nu? întreb arătând spre peisaj, spre ziua care abia începe.

— Corect, dar numai pentru sezonul de vară.

— Eşti aici de o săptămână?

Încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Caut locuri de închiriat, mai mult sau mai puţin. Pur şi simplu, locul ăsta e altceva, e special pentru mine. Positano a primit o lovitură acum câţiva ani, dar oraşul ăsta nu prea se schimbă. E popular de multă vreme, şi cam tot de atâta timp am impresia că vin aici. Îmi imaginez că popularitatea lui va creşte, de aceea compania mea vrea să investească. Să deţinem o bucăţică de paradis, ca să spun aşa.

— Compania ta, The Dorchester Collection.

— Exact, zice ducându-şi mâna la faţă ca şi când ar goni o muscă. Aşadar, călătoare singuratică... Oare cum te cheamă? Nici măcar nu ştiu.

— Katy.

— Katy şi mai cum?

— Katy Silver.

— Adam Westbrooke, îmi spune şi-mi întinde mâna. Îi răspund la fel. Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu pe tine.

Mai stăm în tăcere câteva momente, punctate de activităţile de dimineaţă. Cupluri care coboară şi ele la masă; străzile de sub noi care prind viaţă odată cu maşinile şi bicicletele. Clopotele bat din nou: e nouă dimineaţa.

Adam se întinde.

— Ăsta e semnalul, îmi zice. Ar trebui să plec.

— Ai o zi plină?

— Am câteva întâlniri. Dar, dacă eşti liberă, ai vrea să ne vedem să bem ceva?

Mă gândesc la verigheta mea ascunsă în cameră. Mă cheamă la o întâlnire? Sau suntem doar doi tovarăşi de călătorie care se bucură unul de compania celuilalt? De-abia ne-am întâlnit. Suntem într-o ţară străină. Sunt singură.

— Da.

— Minunat. Ne vedem jos, la opt.

— Sună bine.

— Să ai o zi minunată, Katy!

Împinge scaunul şi se ridică. Are părul blond, apoi roşcat. I se schimbă culoarea în soare. Apoi se apropie de mine şi mă pupă pe ambii obraji. Îi simt mirosul: apă de colonie, transpiraţie, mare. Nu simt niciun fir de barbă.

— Ne vedem mai târziu.

Când pleacă, mă gândesc ce vreau să fac azi. Itinerarul e tot sus, în cameră, dar vreau să vizitez locurile preferate ale mamei. Acum, că nu am orar, aş putea, cum zicea Monica ieri, să mă plimb. În oraş este un restaurant despre care mama vorbea mereu: Chez Black, chiar lângă plajă. Trebuia să mergem acolo mâine-seară. Dar azi vreau să mă plimb aşa cum a făcut ea când a venit aici prima dată.

Chiar atunci apare Marco, lângă scaunul meu.

— Aţi lăsat asta, îmi spune arătându-mi cheia camerei şi gesticulând spre cealaltă masă.

— Ah, da, îmi pare rău, mulţumesc.

— Văd că l-aţi cunoscut pe Adam.

— L-am cunoscut sus, zic punând cheia în buzunar. Împrumuta o carte de la mica bibliotecă din hol şi s-a prezentat.

Marco dă din cap.

— Ar împrumuta tot locul dac-ar putea.

— Ce vrei să spui?

Marco îşi dă ochii peste cap:

— Tinerelul ăsta, spune arătând spre scaunul pe care a stat. Încearcă să-mi cumpere hotelul.

CAPITOLUL 6

— Adam vine aici în fiecare an. Anul ăsta a apărut cu un teanc de hârtii, spune Marco, arătându-mi dimensiunea vrafului. Şi îmi spune că are o propunere. Vrea să cumpere Poseidon.

Mă cuprind două emoţii diferite. Prima e furia la adresa lui Adam pentru că încearcă să americanizeze bijuteria asta italiană. A doua este uimirea că Marco împărtăşeşte asemenea informaţii cu mine, atât de uşor, atât de sincer. Doar ne-am cunoscut abia acum o oră.

— Presupun că nu eşti interesat, îi răspund.

Marco izbucneşte în râs.

— Hotelul ăsta e al familiei mele de mulţi ani. Niciodată! Poseidon e copilul meu.

— Atunci ar trebui să-i spui să renunţe la idee.

Mă gândesc la zâmbetul lui Adam de la micul dejun. La cât de uşor îi vine la îndemână încrederea. La şarmul lui. Toate mă irită acum.

Marco ridică din umeri.

— Ştie, dar nu-i pasă. Oricum, nu contează. Nu putem face lucrurile decât când le vine rândul.

Dau din cap, deşi e o minciună sfruntată. Dacă am fi descoperit cancerul mamei mai devreme, dacă *am fi făcut ceva*, acum nu ar fi moartă. Ar fi aici, acum, cu mine, ascultându-l pe Marco cu multă compasiune. Şi, desigur, ar avea cele mai bune sfaturi pentru el.

Îmi dau scaunul în spate.

— V-am supărat, doamnă Silver?

— Nu, sigur că nu, răspund repede, apoi, îndată, într-o milisecundă, mă trezesc plângând.

Până la moartea mamei, am plâns zilnic, din oră în oră chiar. Orice îmi stârnea lacrimile. Dacă atingeam maşina de cafea înainte să răsară soarele, cafetiera aia elaborată pe care nu m-a lăsat inima să mi-o cumpăr pentru noi, aşa că ne-a dăruit-o ea la nuntă. Săpunul de gardenie de la duş, cumpărat prima oară într-o călătorie la Santa Barbara cu nişte ani buni în urmă, din care am mereu o rezervă. Sertarul cu furculiţe de plastic de la mâncarea comandată, pentru că ea nu suporta să arunce plasticul. Totul îmi amintea de ce pierdeam, de ce anume îmi scăpa printre degete.

Dar, după moartea ei, a fost ca şi când ceva din mine s-a închis. Eram amorţită. Îngheţată. Nu puteam să plâng. Nici măcar atunci când asistenta medicală a declarat-o moartă, nici la înmormântare, nici când l-am auzit pe tata, un bărbat puternic, cum se jelea în bucătăria de la parter. Nu ştiam ce era în neregulă cu mine. Mă îngrijora că, poate, îmi luase inima cu ea.

— E greu, îmi spune.

— Ce anume? întreb, ştergându-mă la ochi.

— Aţi pierdut persoana care trebuia să vă însoţească, nu-i aşa?

Mă gândesc la mama, radioasă şi vie, cu şapcă, pantaloni albi şi o cămaşă largă, de pânză, cu câţiva nasturi descheiaţi, cu o sacoşă de rafie pe umăr, râzând din toată inima. Nu m-am mai gândit la ea în felul ăsta, aşa plină de viaţă, de foarte mult timp. Imaginea asta aproape mă cutremură.

Dau din cap.

Marco zâmbeşte discret. Îşi lasă capul uşor într-o parte.

— Positano e un loc bun să laşi viaţa să te recucerească.

— Nu ştiu ce să zic, spun, înghiţind în sec.

Faţa lui Marco se luminează.

— Cu timpul. Cu timpul veţi descoperi. Între timp, bucuraţi-vă de prezent.

Îşi ia ochii de la mine şi se uită în zare. Soarele e sus de tot acum. Toate lucrurile se văd clar şi sunt luminoase.

— Să aveţi o zi minunată, doamnă Silver! Vă sugerez o plimbare prin oraş. Luaţi-o pe plajă, apoi mergeţi pentru prânz la Chez Black.

Mă înfioară sugestia lui. E singurul loc pe care-l ştiu după nume de ani de zile.

— *Insalata Caprese* e excelentă la ei şi puteţi privi oamenii care se plimbă, continuă.

— Am nevoie de rezervare?

— Pentru prânz? Nu. Intraţi şi spuneţi că sunteţi cazată la Hotelul Poseidon. Vor avea grijă de dumneavoastră.

— Mulţumesc, Marco.

— Cu plăcere. Dacă aveţi nevoie de ceva, întrebaţi. Fără ezitare.

Marco se retrage, iar eu cobor scările. Zăresc o tânără la recepţie. E extrem de atrăgătoare: păr negru, piele măslinie, probabil spre treizeci de ani. Are un pandantiv turcoaz minunat la gât, ţinut de un lanţ de piele. Ajută un cuplu pe la vreo şaizeci de ani să-şi planifice ziua.

— Într-o barcă mai mică ai mai puţin rău de mare decât cu feribotul? întreabă bărbatul.

Femeia de la recepţie îmi face discret cu mâna, îi răspund la fel.

Ies din hotel şi sunt întâmpinată de zgomote vesele. Un magazin de peste drum vinde diverse produse în faţa vitrinei. Lămâile stau încolonate lângă roşii bine coapte. Două femei tinere sporovăiesc în italiana lor rapidă şi furioasă. Sorb din pahare pline cu limonadă.

Îmi pun pălăria şi încep să merg înainte, pe trotuar. Pe lângă mine trec maşini micuţe şi scutere Vespa, dar drumul nu e prea aglomerat. După câţiva paşi, zăresc o mulţime de buticuri de haine. Rochii cu portocale pictate manual. Pânză albă şi

manşete de dantelă. Îmi trec degetele peste o rochie de un albastru-marin, cu bretele subţiri şi mai multe jupoane.

Continui să merg. Viale Pasitea e principalul şi singurul drum care duce spre mare, asta dacă nu o iei pe scări. Pe lângă toate magazinele şi pensiunile, hotelurile şi pieţele, există scări care duc sus, spre dealurile din Positano sau în jos, spre apă. Sute şi sute de străzi.

Domul din centrul oraşului e al bisericii, ale cărei clopote se aud de oriunde. Acum sunt tăcute, dar, când trec prin piaţa unde se află Biserica Santa Maria Assunta, văd marea. E dincolo de nişte scări, după care mai e o cărare străjuită de magazine. Când ajung jos, văd o tarabă de haine, apoi restaurantul, direct pe plajă, pe nisip.

Mă îndrept grăbită spre el, cu inima bătându-mi tare în piept. E devreme, dar sunt deja câţiva clienţi aşezaţi la mese. Fumează cu toţii. Scaunele turcoaz sunt băgate sub mese acoperite cu pânză albă. Un semn în formă de scoică cuprinde cuvintele Chez Black.

— *Buongiorno, signora*! mă întâmpină un chelner.

Nu poate avea mai mult de şaptesprezece ani, are ochii verzi, strălucitori şi porii dilataţi.

— Vă pot ajuta?

— Doar mă uit.

Inima îmi bubuie în piept şi mi se taie răsuflare, căci sunt cuprinsă, deopotrivă, de anxietate, de entuziasm şi de speranţă.

— *Perfetto*, răspunde şi arată spre interiorul restaurantului.

Mă uit în jur. Nu ştiu ce mă aştept să găsesc. Vreo relicvă uitată acum treizeci de ani, numele ei scris pe un perete, vreun mesaj care să-mi spună ce să fac în continuare?

Dar restaurantul e aproape gol, iar oaspeţii, netulburaţi. Ea nu e aici, normal că nu. De ce ar fi? Ea e moartă.

Aud sirena internă bine-cunoscută care prevesteşte un dezastru iminent. Sunetul unui motor turat la maximum înainte de venirea unui tsunami. Ultimele patruzeci de ore au fost o eclipsă a durerii, a intensităţii absenţei mamei. Dar acum simt cum se furişează înapoi, gata să ajungă la crescendo şi să mă ia pe sus.

— Scuzaţi-mă, îi spun.

— Vreţi să mâncaţi, domnişoară?

— Nu, îmi pare rău, nu, spun dând din cap.

Plec luându-mi sandalele în mână şi fac o plimbare pe lângă apă. Sunt câţiva oameni pe plaja mică, întinşi pe prosoape, jucându-se în nisip. Iahturile stau aliniate în port, iar acolo oamenii se înghesuie, aşteptând să plece spre Capri, spre Ravello sau spre vreun club de pe plajă. O femeie din port se împiedică şi un bărbat o prinde. Se îmbrăţişează, buzele li se ating. Bubuitul inimii devine din ce în ce mai puternic.

La marginea apei cad în genunchi. Nu am prosop, aşa că stau pe nisipul umed. Vreau să-l sun pe Eric. Mi-e dor de mama. Deodată mă simt complet şi total prostănacă pentru c-am venit aici. Ce mă aşteptam să se întâmple? Oare credeam c-o s-o găsesc stând la o masă la Chez Black, gata să ia prânzul?

Îmi dau seama cât de departe de casă sunt, câte avioane, maşini şi trenuri am de luat ca să mă întorc. N-am mai plecat singură nici măcar un weekend, iar acum sunt singură la capătul lumii.

Mi-e dor de ea mi-e dor de ea mi-e dor de ea...

Mi-e dor de căldura ei, de sfaturile ei, de sunetul vocii ei. Mi-e dor să-mi spună că totul are să fie bine, până la urmă, şi s-o cred cu adevărat, pentru că ea e la cârmă. Mi-e dor de îmbrăţişările ei, de râsul ei, de rujul ei, Clinique Black Honey. Mi-e dor de cum reuşea să planifice o petrecere în mai puţin de o oră. Mi-e dor să am toate răspunsurile, pentru că o aveam pe ea.

Mă uit spre orizont, soarele e deasupra mea. Marea întindere a apei. Mi se pare imposibil că ea nu e nicăieri. Mi se pare imposibil, dar e adevărat.

Respir sacadat şi mă ridic. Nu pot să stau aici două săptămâni. Nu pot să mai stau aici nici două zile. Nu am luat în calcul faptul că n-am fost singură niciodată, nu cu adevărat. Nu m-am gândit cum am trecut de la casa părinţilor mei la o cameră de cămin, apoi la un apartament cu Eric. Nu ştiu cum să fac asta.

O să merg acasă. O să-i spun lui Eric că am făcut o greşeală, că mi-e greu şi că-mi pare rău. O să-mi pun cenuşă în cap şi viaţa va merge mai departe.

Urc repede scările care duc la biserică. O iau pe drumul spre hotel, dincolo de magazine. O femeie mă strigă *(Buongiorno, signora*!), dar nu mă întorc. Deja am plecat.

La intrarea în hotel, un tânăr vine să-şi ia tura în primire. Îşi parchează Vespa în faţă şi sporovăieşte cu o femeie de peste drum, probabil, proprietara magazinaşului. Vorbesc rapid şi nu îi înţeleg.

O iau pe scări spre foaier, iar, când păşesc înăuntru, o văd. Vorbeşte cu un bărbat de la recepţie. Poartă o rochie de la unul din magazinele din oraş, verde cu lămâi galbene, care îi scoate în evidenţă umerii subţiri şi bronzaţi. Şi-a pus ochelarii de soare pe creştet, să-şi ţină în frâu părul lung şi roşcat. Îşi mişcă braţele. Un pacheţel stă în faţa ei, pe biroul recepţiei.

— Nu, nu, hotelul îl trimite pentru mine. Am mai făcut aşa, de multe ori, jur!

— Prin poştă?

— Prin poştă, da, spune, părând uşurată.

Eu am uitat să respir.

— Da, la poştă. Uitaţi aici plata, spune şi întinde o bancnotă.

— Perfetto, grazie! spune bărbatul de la birou.

Încerc să mă uit mai bine la ea, să-mi confirm ceea ce deja ştiu că e adevărat, şi atunci se întoarce. Iar când face asta, îmi pierd cu totul răsuflarea. Pentru că aş recunoaşte-o oriunde. Aş recunoaşte-o în Brentwood, aş recunoaşte-o în Positano. Aş recunoaşte-o la şaizeci de ani, la şaisprezece şi la treizeci, cât pare să aibă azi, acum, când stă în faţa mea.

E cu totul imposibil, dar femeia din faţa recepţiei e mama mea.

— Mamă, şoptesc, apoi totul se întunecă.

CAPITOLUL 7

Când îmi revin, zac pe marmura rece din hol, iar mama – versiunea ei la treizeci de ani – mă ţine ridicată în şezut.

Deschid ochii şi îi închid repede la loc pentru că am avut dreptate: ea e aici şi mă simt aşa de bine în braţele ei. Nu vreau să pierd nicio secundă. Miroase ca ea, vorbeşte ca ea, iar eu vreau să trăiesc aici, în momentul ăsta, pentru totdeauna. Dar nu pot, pentru că deodată mă zgâlţâie uşor, iar eu mă silesc să deschid iar ochii.

— Hei, eşti bine? Ai leşinat.

Se uită la mine cu intensitate. Mi-o amintesc deodată cum va fi peste zece ani, aplecată deasupra mea, cu un termometru, când am avut o răceală deosebit de puternică.

Bărbatul de la recepţie stă aplecat lângă noi.

— E cald, e prea cald, spune.

Se preface că-şi face vânt, de parcă ar demonstra ceva, apoi arată spre mine.

— Apă, cere mama, şi el se repede dincolo. O să-ţi dăm să bei ceva, stai o secundă.

Ea mă studiază, iar eu o studiez la fel de intens.

Are pielea atât de delicată, de tânără şi de bronzată, expusă unui soare care încă nu i-a făcut rău! Arată exact ca în pozele vechi, cele care umplu rafturile din camera în care este televizorul în casa părinţilor mei. Are părul lăsat pe spate, lung şi drept, fără vreo legătură cu buclele mele sălbatice. Ochii îi sunt de un verde lichid.

— Eşti aici! spun.

Se încruntă.

— O să fii bine, îmi zice. Cred că Joseph are dreptate şi ţi s-a făcut rău din cauza căldurii.

Se uită peste umăr, în direcţia unde a dispărut el.

— Ştii cum te cheamă? Unde eşti?

Râd pentru că totul e absurd. Auzi: mama mea mă întreabă cum mă cheamă! „Sunt eu”, vreau să-i spun. „Sunt eu, fiica ta.” Dar îmi dau seama, din felul în care se uită la mine, că nu m-a mai văzut niciodată. Păi, sigur că nu m-a mai văzut!

— Katy, îi zic.

Ea zâmbeşte, aproape cu compasiune.

— E un nume foarte frumos. Eu sunt Carol.

Încerc să mă ridic, se ridică şi ea.

— Ia-o uşor! mă îndeamnă când Joseph apare cu apa.

— Mulţumesc.

Ia sticla de la Joseph şi îi scoate dopul înainte să mi-o întindă. Se uită la mine încurajator.

— Haide, zice. Probabil eşti deshidratată.

Aşa că beau. Iau două guri mari, apoi pun capacul. Pare mulţumită.

— Aşa. Te simţi mai bine acum?

Cum să răspund la asta? Mama mea moartă e în faţa mea, într-un hotel cu vedere spre mare, pe coasta Italiei. Dacă mă simt mai bine? Mă simt nebună. Mă simt în extaz. Mă simt de parcă ceva e în neregulă cu mine. Îngrozitor de în neregulă!

— Ce faci aici? o întreb.

— Locul potrivit, la momentul potrivit, îmi răspunde, izbucnind în râs. Joseph mă ajuta cu un pachet. Am închiriat o mică pensiune mai sus de aici. E doar o cameră, de fapt.

Simt cum pe faţă îmi înfloreşte un zâmbet, reflectându-l pe al ei. E aşa de simplu, de minunat şi de evident! O cameră doar a ei. „Am închiriat o mică pensiune mai sus de Hotelul Poseidon. Dormeam până la prânz şi beam rosé pe malul apei."

Am găsit-o pe mama în vara ei de libertate. Am găsit-o înainte de tata şi de mine. Am găsit-o în vara de la Chez Black, pe plajă, în timpul lungilor nopţi petrecute sporovăind la lumina stelelor. E aici. Chiar e aici. Tânără şi liniştită, şi atât de vie.

Am primit-o înapoi. Vino la mine.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Da, îi răspund.

Apoi, încurajată de ea, aici, în faţa mea, merg un pas mai departe:

— Îmi pare rău, ai dreptate, probabil căldura e de vină. Abia am ajuns şi nu m-am obişnuit. Probabil sunt deshidratată şi din cauza călătoriei de ieri.

— Tocmai ai ajuns! Minunat! De unde? Nu prea sunt americani în perioada asta, fiindcă sezonul e abia la început. Eu am ajuns acum vreo câteva săptămâni şi mă simt de parcă aş locui aici. E un oraş mic.

Ca întotdeauna, vorbeşte şi cu mâinile. Animată şi energică.

— E perfect, îi spun, urmărind-o.

E frumoasă, îmi dau seama deodată. Nu că n-aş fi ştiut mereu că mama era drăguţă; ştiam. Avea un stil impecabil, părul îi stătea mereu cum trebuie, avea trăsături accentuate şi fermecătoare. Dar aici, acum, străluceşte. Chipul îi radiază, nu are nici urmă de machiaj, lumina îi mângâie pielea sărutată de soare. Are picioarele puternice şi zvelte, date cu foarte puţin autobronzant.

— California, îi răspund. Los Angeles.

Face ochii mari.

— Şi eu!

Îşi ridică braţele deasupra capului.

— Ce şanse erau?

Zero. Zero la sută.

— Locuiesc în Los Angeles de cinci ani şi îl iubesc. Am venit de la Boston, îţi vine să crezi? Acolo îţi îngheaţă oasele aproape tot timpul. Cu cine ai venit? întreabă uitându-se spre scări, apoi tresare ca şi când ar fi intuit răspunsul.

— Sunt singură, îi spun.

— Şi eu, răspunde, zâmbind larg.

Joseph se uită când la una, când la alta.

— Bine acum, domniţă?

— Cred că da, îi spun. Mulţumesc mult.

— Ar trebui să plec, zice mama uitându-se la ceasul de la mână.

Eu fac un pas în faţă. Nu poate pleca. N-o pot lăsa să plece.

— Nu! Nu poţi să pleci!

Ea se uită mirată la mine, iar eu întorc foaia.

— Adică ar trebui să luăm prânzul împreună.

Chipul i se relaxează.

— Mă duc la Da Adolfo azi. Poţi să mă însoţeşti, dacă vrei. Barca pleacă la unu sau la unu şi jumătate.

— Scuze, la unu sau la unu şi jumătate?

— E Italia, spune râzând. Uneori e unu, alteori e şi jumătate, alteori deloc.

Îşi întinde braţele ca într-o postură de statuie romană.

— Doar te prezinţi acolo şi speri că va fi bine.

Se apleacă uşor în faţa lui Joseph.

— Mulţumesc sincer, îi spune. Ne vedem la debarcader, la unu, da? îmi aruncă mie.

— Da, voi fi acolo, răspund dând din cap.

Apoi se apleacă şi mă pupă. Inspir mirosul ei îmbătător. Mama mea. Mă pupă, o dată pe fiecare obraz.

— *Ciao*, Katy!

Când face un pas în spate, îmi dau seama că încă o strâng de braţ.

— O să fii în regulă, mă asigură, punându-şi mâna peste a mea. Nişte apă şi puţin *prosecco*, poate. Bea o cafea şi întinde-te. Toate băuturile!

Altă regulă de viaţă a lui Carol: nu poţi bea niciodată destulă apă.

Se întoarce, face cu mâna, apoi iese pe uşă şi dispare jos pe scări, spre strada care o ia la vale.

După ce nu se mai vede şi nici Joseph nu mai e aici, Marco intră agale în hotel. Mă reped la el.

— Marco, ai văzut o femeie ieşind de aici? Într-o rochie cu lămâi. Avea părul şaten, lung şi drept. E frumoasă. Te rog, spune-mi că ai văzut-o chiar acum.

Marco îşi ridică palmele defensiv.

— Jumătate dintre femeile din Positano au rochii cu lămâi. Şi toate sunt frumoase, adaugă făcându-mi cu ochiul.

— La ce oră pleacă barca spre Da Adolfo? îl întreb.

Şi tocmai atunci, tânăra apare din nou la recepţie.

— Ea e Nika, îmi spune Marco. E parte din familie. Lucrează aici cu mine. Nika, salut-o pe doamna Silver.

— Ne-am cunoscut mai devreme, spun eu. Doar puţin, la recepţie.

— Desigur, spune Marco. Aşa e, Nika asta-i peste tot.

— Bună! îi zic.

Nika se înroşeşte.

— Bună! *Buongiorno*!

— Doamna Silver ar vrea să meargă la Da Adolfo azi.

— Ah, spun, nu, nu am nevoie de rezervare. Doar voiam să ştiu când pleacă barca.

— La unu, zice Nika.

— Sau la unu şi jumătate, adaugă Marco, ridicând un deget şi dând din cap înainte şi înapoi. Aşa, ca în *Italia*.

CAPITOLUL 8

Ajung la docuri la unu fără un sfert. Nu vreau să risc nimic. Cu siguranţă, nu vreau să risc să ratez întâlnirea cu ea. Acum port o rochie de plajă tip caftan, cu ciucuri, peste costumul de baie.

L-am cumpărat cu mama când am mers la Westfield Century City Mall. Era vorba să-l port într-un weekend în Palm Springs, unde ar fi trebuit să mă duc cu Eric pentru nunta unui coleg de-ai lui. Până la urmă, am răcit şi n-am mai mers, aşa că nu l-am mai purtat până azi. Iar acum l-am combinat cu nişte sandale impermeabile şi omniprezenta mea pălărie de soare cu boruri largi.

În timp ce mă pregăteam, mi-a trecut prin minte că poate m-am lovit la cap mai tare decât am crezut. Că poate am un soi de vis febril: mama, oare, chiar era aici? Doar am văzut-o înainte să cad, iar amintirea recentă cu ea e prea reală ca să fie o ficţiune. Nu am altă explicaţie decât imposibilul.

Se apropie de unu şi mă uit în jur agitată. O familie cu doi copii mici vine pe doc, dar pentru un taxi pe apă privat. În timp ce se urcă în el, un băiat de vreo patru ani, probabil, se pune pe urlat: *Il fait chaud! J'ai faim!*[13]

Ora unu devine unu şi un sfert, aşa că mă aşez pe o balustradă de lemn. Soarele e sus pe cer şi dogoreşte. Scot nişte cremă de protecţie solară din geantă şi mă dau din nou pe braţe, pe umeri, pe ceafă.

Unu şi jumătate. Mă ridic. Bolboroseala agitată din stomac se transformă într-un ghem de nervi. Nu-i nicio barcă, nicio mamă. Dau din cap. Proastă şi ameţită mai sunt! Cum de-am putut să cred c-o să apară cu adevărat? Cum de-am putut să cred c-a fost aici cu adevărat? Cum de-am putut s-o las să-mi scape din ochi?

Apoi, de la distanţă, zăresc o barcă ivindu-se la orizont. Un peşte roşu, de lemn, îi stă în vârf, cu semnul Da Adolfo pe el.

— Da Adolfo!

Într-o fracţiune de secundă, se petrec două lucruri. Primul e că mă ia cineva de braţ. Al doilea e că una dintre sandale mi se prinde în scândurile de pe doc. Sunt chiar pe margine şi, într-o

---

[13] **„E cald! Mi-e foame!”, în lb. franceză, în original (n. tr.).**

clipită, cad pe spate în valuri. Abia când ating apa, îmi dau seama că oricine mă apucase de braţ căzuse odată cu mine.

Mă ridic la suprafaţă, dând din mâini şi respirând greu, şi o văd pe mama lângă mine, ţinându-se la suprafaţă.

— Katy! zice ea, şi-şi dă câteva şuviţe de păr ud lipite pe faţă. Nu ne mai putem întâlni aşa!

Îmi zâmbeşte şi eu izbucnesc în râs. Calc apa, cuprinsă de o uşurare atât de puternică, încât e, pur şi simplu, comică. Nici nu-mi amintesc când am râs ultima dată, aşa că mă las cuprinsă cu totul de veselie. Îmi îngădui să plutesc pe spate, sughiţând încă isteric.

— Afară din apă! strigă comandantul bărcii.

Ambarcaţiunea încă nu a ajuns la noi, dar a început să încetinească. Văd că e o barcă mică, de viteză, şi îl pot distinge pe şofer acum că e destul de aproape. E tânăr, nu are mult peste douăzeci de ani.

— Oi, Carol!

Un bărbat de pe doc ne face cu mâna, apoi îşi lasă picioarele peste margine şi se apleacă. Carol face semn să mă ajute pe mine prima. Înot spre el şi îi întind mâna, iar el mă apucă ferm. Am senzaţia că-mi va scoate braţul din umăr, dar, când m-a înălţat destul, mă prind cu mâna liberă de marginea de lemn şi, cu toată puterea, îmi trag corpul de 1,62 metri peste margine. Şi mă aşez acolo, respirând greu.

Salvarea mamei e mult mai simplă. Se împinge în marginea docului, apoi îşi trage corpul în sus. Sigur, o ajută faptul că e mai înaltă.

Ajunse pe pământ ferm, în picioare, ne uităm una la alta, în timp ce ultimele hohote de râs încă ne scutură corpul.

Eroul nostru salvator face un pas înainte, iar mama începe prezentările.

— Katy, el e Remo. Remo, ea e Katy, spune, încă trăgându-şi sufletul.

— Bună, Remo! Mă bucur să te cunosc.

Remo o prinde pe mama de mijloc. Mi se strânge stomacul.

— Ciao, Katy!

Mama nu era prea darnică cu detaliile despre trecutul ei amoros. Era o femeie care trasase nişte linii clare în legătură cu viaţa ei. Era aşa de plină de culoare: simţul ei estetic, designul, dragostea pentru comunitate. Dar trecutul ei romantic a părut mereu de neatins. Adesea îmi spunea: „Era în altă viaţă, Katy. Cine să mai ţină minte?”

Am sunat-o şi i-am spus când l-am cunoscut pe Eric, apoi când mi-am dat seama că-l iubesc, dar n-am vorbit niciodată despre sex cum vorbesc fiicele cu mamele lor. Nu i-am pus întrebări despre experienţele ei, nici nu i-am dat detalii despre ale mele. Nu exista nimic care să fie în afara relaţiei noastre, sincer, dar sexul părea chiar la periferia sa. Pur şi simplu, nu am depăşit niciodată limita aceasta, nu am deschis niciodată acest subiect.

Când îmi povestea despre vara din Positano, spunea că fusese magică de-a dreptul, că o schimbase, că fusese plină de mâncare şi vinuri bune, dar nu pomenise niciodată de existenţa unei alte persoane.

Şi totuşi, iată-l aici pe Remo.

Şoferul ne strigă:

— Da Adolfo!

— Antonio, *aspetti*[14], venim, zice mama.

Se duce spre barcă, iar Antonio, ceremonios, îi întinde mâna. Se urcă ea prima, apoi eu, apoi Remo. Sunt fleaşcă, iar bumbacul caftanului s-a lipit de mine ca o a doua piele.

Ea e încă în rochia cu lămâi, dar deîndată ce ne aşezăm, şi-o scoate şi dă la iveală un costum de baie dintr-o bucată, negru

[14] **„Aşteaptă-ne!”, în lb. italiană, în original (n. tr.).**

cu buline albe. Îşi dă capul pe spate, închide ochii şi lasă soarele s-o cuprindă. Mă trec fiorii când mă gândesc la Carol Silver, fără pălărie de soare, lăsând razele soarelui să-i ardă nestingherite pielea.

— Îmi place costumul tău de baie, îi spun.

Pare prostesc s-o complimentez aşa, dar vreau să-şi deschidă ochii, să interacţioneze cu mine.

— Scoate-ţi rochia, să te usuci mai repede! îmi zice, tot cu ochii închişi. Chestia aia de pe tine arată ca o pătură udă.

Nici când am cumpărat-o nu-i plăcuse. „Arăţi ca o bunicuţă, dar ştiu că asta se poartă acum”, zisese.

Barca porneşte în larg. Remo şi Antonio discută într-un *staccato* disonant, lângă volan, auzindu-se peste zgomotul tot mai puternic al valurilor.

Las aerul să-mi iasă din piept. Apoi îmi scot şi eu caftanul peste cap. Pălăria de soare îmi zboară pe spate, ţinută doar de şnurul din jurul gâtului. Port un costum de baie cu bikini roz şi galben, legat în părţi. Vântul se înteţeşte când ne punem în mişcare, iar mama trage aer adânc în piept, dându-şi părul pe spate.

— Antonio! strigă ea. Ia-o mai uşor! Katy n-a mers cu „barca morţii” până acum.

— Mergem la prânz, da? îi strig.

— O să-ţi placă mult! E restaurantul din golfuleţ. Au cele mai bune fructe de mare!

De unde ştii toate astea? vreau s-o întreb. *Cine e Remo? Cât o să stai aici?* Dar barca se mişcă foarte rapid acum şi toate cuvintele mele sunt luate pe sus de vânt şi aruncate în mare, înainte să fie auzite.

Îmi scot aparatul foto, o Leica veche, pe care Eric mi l-a cumpărat în luna de miere. Mi-a spus că pozele de pe iPhone ieşeau pixelate. Pe atunci avea dreptate. Nu am mai făcut

fotografii de un secol, deşi iubeam să fac poze, alt lucru pierdut în Vremurile de Dinainte.

Scot obiectivul şi îndrept aparatul spre ea. Barca mă mişcă dintr-o parte în alta, apa se ridică înspumată în jur şi ne stropeşte din toate părţile. Îşi întinde picioarele pe locul de lângă ea şi îşi lasă capul pe spate, cu buzele întredeschise. Fac poza. Simt că mă strânge ceva atât de adânc în mine, atât de ascuns, încât mă întreb dacă îmi aparţine măcar.

Asta e mama mea. Mama mea cea extraordinară, cea uimitoare. Aici, acum, în toată gloria. Neatinsă, mă gândesc apoi, de nimic din ce va veni.

CAPITOLUL 9

Părinţii mei au avut o căsnicie bună. Grozavă? Cred că da, poate, probabil, nu sunt sigură că pot judeca eu. Ştiu doar că, atunci când era vorba de familia mea, simţeam adesea că tata era o persoană din exterior, care observa ritmul natural al mamei şi al meu. Ştiam că se iubeau. Vedeam asta în faptul că aveau grijă să-şi petreacă timpul împreună, în cadourile pe care tata i le aducea mamei: flori, haine. Pentru diferite ocazii speciale îi dăruia chiar colierele pe care mama le văzuse, care îi plăcuseră, dar pe care nu şi le-ar fi cumpărat niciodată. Vedeam că se iubeau când mama îi pregătea mâncarea preferată vineri seara, cum făcea toate cumpărăturile pentru el şi cum, în treizeci de ani de căsnicie, doar ea l-a tuns. Vedeam că se iubeau în felul în care el se uita la ea.

Nu eram sigură, nu ştiam dacă fuseseră suflete-pereche, dacă măcar credeau în aşa ceva. Nu ştiam dacă tata o făcea pe

mama să strălucească. Nu ştiam dacă aveau genul de căsnicie care te face să spui: „Am ştiut de la început”.

Lui Chuck şi Carol le-au făcut cunoştinţă nişte prieteni comuni. Ea era o tânără angajată la o galerie de pe Coasta de Est, tata era un designer în plină ascensiune, născut şi crescut în Los Angeles. Erau legaţi de pasiunile lor comune: pentru *Casablanca*, *guacamole* şi Patti Smith.

„Îmi punea să ascult discuri până la trei dimineaţa”, spunea mama.

Oare ea şi-a dat seama când l-a văzut? A fost dragoste la prima vedere? Sau, pur şi simplu, a recunoscut, discret, posibilitatea de a avea o viaţă bună împreună?

Barca încetineşte, iar Antonio sare în apă ca să ne tragă spre ceva ce cu greu poate fi considerat un debarcader. De fapt, e doar o placă de lemn ce duce către cea mai mică plajă din lume, dacă e neapărată nevoie să-i dai un nume. Femei în bikini şi bărbaţi în chiloţi de baie stau lungiţi pe pietre sau pe scaune acoperite cu materiale în dungi verzi şi albe, aşezate direct pe plaja de pietriş şi nisip. În spatele lor sunt două restaurante: o clădire albă şi albastru, Da Adolfo.

Remo sare şi el pe placa de lemn şi îi întinde mâna mamei.

— Katy prima, zice ea şi face semn spre mine.

Barca se zguduie violent, dar eu încă sunt udă de la cealaltă păţanie, deci care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Prind mâna lui Remo şi ajung pe debarcader. Ea mă urmează. Apoi toţi trei ne îndreptăm spre mal.

— Întoarce-te când vrei! îi strigă mama lui Antonio, ţinându-şi părul la spate cu mâna, ca într-o clamă.

Are o relaxare, o naturaleţe, cum n-am văzut niciodată la ea. Sau poate am văzut şi nu-mi amintesc. „Întoarce-te când vrei”? Cine e femeia asta?

Remo ne face rost de o masă lângă mare şi ne aşezăm. Deja ne aşteaptă un coş cu pâine şi nişte ulei de măsline. Uleiul de

măsline e pus într-o farfurioară de ceramică în albastru cu roşu, şi peşti albi. Muşte negre tot aterizează pe masă, dar pe cele mai multe le ţine departe vântul. Valurile se lovesc de stâncile de lângă noi şi două cupluri stau lungite în scaune de plajă chiar pe margine. Altfel, e pustiu.

— Ai noroc să fii aici acum, zice Remo. Peste trei săptămâni, Positano o să fie infestat.

— De turişti, traduce Carol. Nu de gândaci.

— Acelaşi lucru, acelaşi lucru, spune Remo, zâmbind.

Ei stau la un capăt de masă, eu, la celălalt. O studiez pe mama. Din nou şi din nou şi din nou. Frumuseţea ei de acum e vie, plină de suflu! Atât de actuală, de prezentă, dând pe dinafară, de fapt, atât de tare, încât simt că, dacă aş strânge-o, i-aş putea prinde esenţa în palmă.

— Remo, locuieşti în Positano? îl întreb.

Pentru un moment mă uit la el. E arătos, fără îndoială. Aduce un pic cu un zeu roman. Piept bronzat, bucle de păr şaten, ochi albastru-cristal.

— Locuiesc la Napoli, dar vara vin la Positano, pentru că vara se fac banii.

— Remo lucrează la Buca di Bacco, zice ea.

— Hotelul? Mi-l amintesc din cercetarea făcută pentru călătorie.

— Hotel e ristorante[15], spune Remo. Sunt *cameriere*, pardon ospătar, adaugă zâmbind.

— E o profesie foarte respectată în Italia, spune mama. Păcat că în America nu avem tradiţia asta.

Părinţii mei mergeau întotdeauna la aceleaşi două restaurante, ambele din Beverly Hills: Craig's şi Porta Via. Îşi luau mereu aceleaşi patru feluri de mâncare. Tata ţine la tabieturile lui. Rar şi ocazional, mama îl convingea să încerce ceva din afara zonei lui de confort: Eveleigh din West Hollywood, Perch din centru.

---

[15] **„Hotel şi restaurant", în lb. italiană, în original (n. red.).**

Apare ospătarul şi Remo îi strânge călduros mâna.

— *Buongiorno, signore*!

— *Buongiorno*, spune Carol.

Apoi ia o gură mare de apă şi îşi scutură părul pe nisipul de pe jos.

Remo începe să comande repede în italiană. Mă uit la Carol.

— Totul va fi delicios, îmi spune. Nu-ţi face griji. Remo m-a adus aici săptămâna trecută şi e mai bine să ne luăm după el.

Nici măcar o dată în toată viaţa mea nu am auzit-o pe mama spunând să ne luăm după cineva.

— Voi sunteţi..., încep.

Dar Carol răspunde înainte să termin:

— Prieteni? Da. M-a luat sub aripa lui şi îmi arată Positano din perspectiva unui localnic. Apoi se apleacă peste masă, conspirativ: Dar e foarte arătos.

Mă uit la Remo, care e încă absorbit în conversaţie.

— Hm, da!

— Aşadar... Ce te aduce la Positano, Katy? întreabă mama. În afară de ce se subînţelege.

— Şi anume?

— Italia, spune făcându-mi cu ochiul.

Apar o sticlă de rosé şi nişte pahare, iar Remo toarnă vinul pentru noi, atent din nou la masă şi intrând direct în conversaţie.

— E un loc minunat, nu?

Dau din cap. Nu ştiu ce să zic. N-ar merge: „Mama mea a murit şi nu ştiu ce să fac cu viaţa mea, aşa că mi-am abandonat soţul şi am venit în Italia. A, da, şi apropo, tu eşti mama mea.”

— Aveam nevoie de o pauză, spun sincer.

Mama zâmbeşte; Remo îşi mai pune apă în pahar.

— Ei bine, o să închin un pahar pentru pauza ta, îmi spune.

Ciocnim paharele, apoi dau pe gât lichidul tare, dulce şi mătăsos.

Îmi vine în minte ultimul prânz normal cu mama. Era o zi caldă de decembrie, tocmai făcusem nişte cumpărături la Grove, în West Hollywood. Voia să încerce un loc nou şi să stea afară cu mine, aşa că ne-am aşezat la un restaurant mexican vegan numit Gracias Madre, pe Melrose. Avea un patio superb şi un *guacamole* excepţional.

— Să luăm un pahar de vin? m-a întrebat când ne-am aşezat.

Mama nu era genul care să bea în timpul zilei. Lua jumătate de pahar dacă beam şi noi, altfel nu. O singură dată am văzut-o comandând un martini, la un bar din New York, după ce am mers la o producţie *Jersey Boys* pe Broadway.

Am avut pornirea s-o întreb dacă e sigură. Făcea tratament pentru cancer de două luni. Încă nu ajunsese la partea dură. Pe atunci lua doar o combinaţie de medicamente care uneori o epuizau, dar încă nu i se schimbaseră faţa sau părul. Dacă o vedeai, nici nu îţi dădeai seama că totuşi ceva nu era în regulă cu ea.

— Da, am răspuns. Haide!

Ne-am luat două pahare de Sancerre şi ospătarul ne-a turnat. Mama a gustat.

— Delicios, a spus.

Îmi amintesc că purta un pulover portocaliu de caşmir, cu mâneci scurte şi pantaloni maro cadrilaţi. Avea mocasini maro şi o batistă prinsă de geanta pentru cumpărături.

— Crezi că ar trebui să ne întoarcem şi să luăm fusta aia de la J. Crew? m-a întrebat.

Era o fustă din catifea, scurtă, cu sclipici la tiv. Drăguţă, dar prea scumpă, am căzut de acord până la urmă. Iar materialul nu

era atât de bun pe cât îşi dorea ea: hainele de-a gata nu erau niciodată de calitate. Şi pe ea o înfuria că nimic nu mai era căptuşit. Am fost surprinsă că a adus vorba de ea acum. Mama nu se răzgândea prea des.

— Cred că-i în regulă, i-am spus.

Ea mi-a zâmbit.

— Ar merge bine cu un tricou negru.

— Am destule fuste.

— Totuşi, cred c-ar trebui s-o luăm.

Îmi aduc aminte că şi-a băut repede tot vinul. Şi-mi amintesc că m-am gândit cum, deşi ne fuseseră dăruite ziua aceea şi cumpărăturile, şi prânzul, şi vinul în miezul zilei, toate momentele acelea atât de pline de viaţă şi de vesele, dovada că era bolnavă se vedea tocmai în acel răsfăţ.

Dar, stând acum cu ea, cu treizeci de ani mai devreme, în cealaltă parte a lumii, când mă uit la ea cum bea rosé rece de parcă ar fi apă, mă gândesc că, de fapt, erau părţi din ea pe care nu m-am străduit niciodată să le văd. Părţi din ea care voiau doar să bea în aer liber, în lumina soarelui, într-o miercuri. Apoi să se întoarcă după nişte fuste, doar aşa, fără motiv.

Prânzul e bun, dar la Il Tridente al Hotelului Poseidon e mai bun. Am primit *hallumi* la grătar pe un pat de salată, calamari, *insalata Caprese* şi mult vin.

— Remo m-a dus la Capri weekendul trecut, zice mama. E supraestimat după părerea mea. Positano e mult mai frumos. Şi mult mai autentic. Aici totul pare mult mai conectat la cultura italiană decât acolo.

Remo dă din cap.

— Capri e frumos pe apă. Pe pământ, nu mai e aşa frumos.

Am mers cu părinţii într-o călătorie la Londra când aveam doisprezece ani. Am stat undeva aproape de Westminster, am

fost la un spectacol cu *Wicked* şi ne-am dat în London Eye. A fost cea mai „europeană” vacanţă a mea.

— E un loc unde se ajunge greu şi de unde pleci şi mai greu, dar e foarte uşor să stai acolo, spune mama. Am mers prima dată acolo cu părinţii mei când eram mică şi nu l-am uitat niciodată.

Nu cred că ştiam de călătoria asta. Sunt atâtea întrebări pe care nu le-am pus niciodată. Şi sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le ştiu acum.

— Ce ai mai vizitat aici?

— Păi, am fost la Ravello, unde e raiul pe pământ. Am fost şi la Napoli, care nu mi-a plăcut. De acolo e Remo. Şi Roma e minunată, bineînţeles.

— E prima oară când ajung în Italia, îi spun.

— Ei bine, zice mama, întinzându-se să mă ia de mână. Ai ales momentul perfect să vii aici.

Remo ne povesteşte apoi despre frumuseţea lui Ravello, oraşul din apropiere, şi mă întreabă dacă am fost la Capri. Îi spun că abia ce am ajuns aici.

— Mai e timp, spune Carol. Italia trebuie luată în doze mici.

După o vreme, când ne ridicăm de la masă, mă simt uşor ameţită. Ne împingem scaunele şi ieşim afară, luând-o spre stânci. Vedem un şezlong liber şi mama îşi aruncă geanta pe el; fac şi eu la fel. Apoi îşi scoate rochia. Mă uluieşte mişcarea ei: uşurinţa, lipsa de ezitare. Mă gândesc cum era mama la Palm Springs, în Malibu. Cu costumul ei de baie dintr-o bucată, mereu acoperită de un sarong, cu braţele ferite de soare de o cămaşă subţire de pânză. Avea un corp superb, a avut dintotdeauna. Dar avea o pudoare care nu se manifestă deloc acum. De unde a venit? Când a decis că trupul ei e ceva cu care trebuie să fie mult mai atentă? Că trupul ei nu merită admirat?

Dar dintotdeauna îi plăcuse apa. Adora să înoate. În fiecare dimineaţă, făcea tumbe prin piscină, cu pălăria ei LL Bean plutind la suprafaţă.

Mă iau după ea şi ajungem în mare. Mă bag sub apă şi, când ies la suprafaţă, ea pluteşte pe spate, cu ochii închişi. Mi-aş dori s-o fotografiez, să prind acest moment, dar, în schimb, o imit. Şi stăm aşa, plutind, până când barca lui Antonio apare lângă doc.

Ne urcăm pe barcă, ude fleaşcă, şi ne întoarcem la portul din Positano. Până ajungem noi acolo, soarele deja a coborât mai jos pe cer. Barca trage la mal, iar Remo ne ajută să coborâm. Îi mulţumim lui Antonio şi el ne salută atingându-şi borul pălăriei.

— Mulţumesc, îi spun mamei. Am avut o zi grozavă. Cea mai bună din ultima vreme.

— Eu îţi mulţumesc, îmi răspunde. E grozav să-ţi faci prieteni noi.

Îmi dau seama că nici n-am întrebat-o cât mai stă aici.

— O să fii aici şi mâine?

Când spun asta, simt cum mă cuprinde o senzaţie de frenezie. O disperare subită să rămân aproape de ea după o zi de relaxare.

— Sigur că da, spune zâmbind. Te duc la La Tagliata. E un restaurant incredibil, sus pe deal. N-o să-ţi vină să crezi cum e. Autobuzul pleacă de la hotelul tău la patru, putem să ne vedem acolo.

— Şi acum unde mergi?

— Trebuie să-l conduc pe Remo şi apoi să iau nişte lucruri de la piaţă. Doamna care mi-a închiriat apartamentul se întoarce acasă în seara asta.

Şi îmi vin în minte imagini cu mama gătind, râzând, luând masa cu altă femeie. Mă simt înecată de un val de gelozie.

— Dar ne vedem mâine, da?

Când rostesc întrebarea, se uită intens la mine şi, pentru o fracţiune de secundă, mă gândesc că poate m-a recunoscut şi ea. Poate ceva din ea a străpuns timpul şi spaţiul şi i-a dat informaţia pe care trebuie s-o ştie. Că ea îmi aparţine mie. Că

ne aparţinem una alteia. Că suntem doar noi. Dar Remo o bate pe umăr şi momentul se spulberă.

Dau din cap.

— Bine, pe mâine, îmi zice.

Se întoarce să plece şi deodată mă cuprinde nevoia intensă să o îmbrăţişez, acolo, pe debarcader, cu apa bolborosind sub noi şi vinul curgându-mi prin vene. Aşa că o îmbrăţişez.

Mă aplec în faţă şi o prind în braţe. Miroase a apă sărată de mare, a vin şi *a ea*.

— Mulţumesc pentru azi, şoptesc şi apoi îi dau drumul. Pe mâine!

CAPITOLUL 10

Mă trezeşte o bătaie uşoară în uşă.

— O clipă, spun şi simt cum se instalează ameţeala şi tensiunea cauzate de mahmureală.

Mă uit la ceas. E trecut de opt seara. M-am întors de la prânz cu gândul să mă întind puţin şi îmi dau seama că am dormit tun mai bine de trei ore. Iau un pahar de apă de pe noptieră şi îl dau pe gât în timp ce deschid uşa. La uşă stă Nika, îmbrăcată într-o cămaşă albă şi blugi cu talie înaltă, cu părul pieptănat pe spate. Şi-a dat cu un pic de fard pe obraji. Arată minunat.

— Bună!

— Bună, îmi zice. Bună seara. E totul în ordine?

Mă uit în jos la cămaşa mea mototolită şi îmi pun mâna pe faţă. În ciuda pălăriei de soare, simt că pielea mi-e strânsă şi fierbinte: cu siguranţă, am fost arsă de soare azi. Nu cred că m-am mai dat cu cremă de protecţie după ce am plecat de pe debarcader, iar restaurantul era aproape în întregime descoperit.

— Da, îi spun. Cam mult vin la prânz. Tu...?

— Ah! exclamă şi îşi dă ochii peste cap. Domnul de la recepţie era îngrijorat. I-am zis că urc să văd cum eşti. Să mă asigur că totul e în regulă.

Adam! La dracu'!

— Spune-i c-o să cobor imediat. Şi că-mi pare rău. Mulţumesc!

— Aşa voi face, încuviinţează Nika dând din cap.

— Hei, Nika! Marco mi-a zis că Adam încearcă să cumpere hotelul?

Izbucneşte în râs:

— Marco crede că toată lumea încearcă tot timpul să-i fure locul ăsta. Nu e atât de căutat cum crede el.

— Chiar aşa?

Nika ridică din umeri.

— Ei bine, cred că e un loc dezirabil, fireşte. Îl ador. E al familiei mele de mulţi ani. Dar nu ştiu ce să zic despre Adam. Poate că-ncearcă să-l cumpere. Dar şi noi am avea nevoie de ajutor.

— Cobor imediat, îi spun. Mulţumesc că ai venit după mine.

— Îl anunţ pe domnul Westbrooke, îmi zice zâmbind şi apoi închide uşa în urma ei.

Mă duc să fac un duş.

Îmi ia douăsprezece minute şi jumătate să mă clătesc, să-mi pun o rochie cu imprimeu floral, să-mi trec peria prin păr şi să-mi aplic cel mai lejer machiaj. Fard, luciu de buze, puţin rimel.

Când ajung jos, Adam stă la aceeaşi masă la care am luat micul dejun.

— Trăieşte! spune, ridicându-se.

Poartă pantaloni cafenii de pânză şi o cămaşă albă, tot de pânză. Are nişte mătănii budiste *mala*, făcută din bile de lemn. De genul celor pe care le vezi pe la toate studiourile de yoga din Los Angeles. Părul blond îi cade pe frunte. Arată... bine.

— Îmi pare rău, îi zic. Am băut cam mult vin la prânz şi am adormit. Nu beau niciodată ziua.

El rânjeşte. Observ că are dinţii foarte albi.

— Italia, zice. Ce să-i faci?

Adam îmi face semn spre scaunul din faţa lui şi mă aşez.

— Ai sărit peste ora de cocktail. Dar m-am gândit că putem lua cina.

Acum, că m-am aşezat, simt senzaţia familiară în stomac, ca atunci când porneşte un motor. Parc-am luat prânzul cu nişte secole în urmă.

— Da, te rog. Mor de foame.

Adam deschide meniul.

— Ce ai vrea?

E o întrebare atât de simplă! Aşa de banală! Dar îmi dau seama că sunt incapabilă să răspund. Sunt atât de obişnuită cu tabieturile! Oare chiar îmi place salata de la La Scala? Oare îmi place crema de lapte cu aromă de alune? Oare îmi place albul? Oare familiaritatea are gust? Sau e doar o doză de toleranţă asumată?

— Salata de roşii şi *ravioli* sunt delicioase, îi zic.

Adam zâmbeşte.

— Ah, ştiu. Dar, după umila mea părere, nimic nu e mai presus de pastele lor *primavera*. Şi mai au un peşte de apă sărată care e...

Îşi duce degetele la buze şi trimite un sărut ca de *chef*.

— Atunci te las pe tine să decizi.

— De ce să nu le luăm pe amândouă? propune. Sunt dispus să-mpart cu tine porţia mea, dacă vei face la fel.

Felul în care o spune, de parcă m-ar provoca, face ca în mine să se stârnească imediat o furtună.

— Vin? mă întreabă.

Îi fac cu ochiul.

— Ah, da! îşi dă seama. Prânzul cel de pomină! Hai s-o luăm încetişor, atunci!

Îşi comandă un pahar de Barolo, iar eu îmi iau un *ice tea*. Durează ceva să-i explic ospătarului nostru, acelaşi domn care ne-a servit la micul dejun şi pe care am aflat că-l cheamă Carlo, ce este şi ce conţine un *ice tea*. Ce ajunge la masă e un ceainic cu ceai negru şi o cană de gheaţă. E bine şi aşa.

— Aşadar, Katy... Spune-mi care e treaba cu tine.

— Treaba cu mine?

— Treaba cu tine.

— Am auzit că vrei să cumperi locul ăsta, zic repede. Mă dau pe spate şi îmi trec mâna peste faţă. Îmi pare rău, nu e treaba mea. Dar Marco părea supărat în dimineaţa asta. De asemenea, am impresia că m-ai minţit?

Adam râde.

— Probabil ar fi mai corect să spunem c-am omis nişte amănunte.

— Ai minţit prin omisiune, deci.

Adam îşi ridică palmele în semn că se predă.

— Corect. Doar că oamenii se aricesc imediat ce le trece prin minte că încerci să schimbi un stabiliment local, plin de poveşti. Şi apoi, abia ne-am cunoscut.

— Şi de ce faci asta?

Adam ia o gură de vin.

— Lucrez pentru o companie hotelieră. Partea asta e adevărată, evident. Ţi-am zis că vor nişte proprietăţi în Positano, şi asta era adevărat. Dar nu am menţionat că asta e proprietatea pe care şi-o doresc.

— Dar Marco nu vrea să vândă.

Adam ridică din umeri.

— Au avut probleme mari în ultima vreme. Nu sunt sigur că mai au bani să rămână deschişi, aşa cum vor ei acum. Se chinuie. Abia-abia dacă rămân pe linia de plutire. Ţine minte, Positano are parte de turism maximum patru-cinci luni pe an.

— Hotelul ăsta e în familia lor de o sută de ani, spun fără să ştiu dacă e adevărat sau nu, dar aşa pare.

— De fapt, de vreo patruzeci, dar da.

Adam îşi sprijină coatele de masă. Mă domină cu trupul lui care-i foarte aproape de mine acum.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Simt că mă ia cu călduri. În tot corpul, până la degetele de la picioare. Ăsta e momentul. Ăsta e momentul când ar trebui să spun: „Hei, ca să ştii: sunt căsătorită. Nu ştiu CÂT de căsătorită mai sunt în prezent, dacă asta e o pauză sau începutul unui divorţ de toată frumuseţea, nu ştiu exact ce se întâmplă cu mine şi cu Eric, dar în camera de sus am verigheta şi inelul de logodnă care, până acum douăzeci şi patru de ore, mi-au stat pe deget cinci ani.”

Dar n-o spun. În loc de asta, zic simplu:

— Nu.

Adam se lasă pe spate.

— Bun.

Ajunge peştele întreg, cu coadă, cap, de toate, complet îmbrăcat într-o crustă groasă de sare. Carlo îl prezintă mândru pe un platou de un alb impecabil.

— Superb, zice Adam. Bravo!

Carlo instalează o măsuţă pe rotile pentru dezosare lângă noi şi începe să dea la o parte crusta de sare care se desprinde în bucăţi mari şi face să-mi lase gura apă.

Mă gândesc ce ar face Eric dacă ar fi aici. Eric e cel mai puţin pretenţios om de pe planetă când vine vorba despre mâncare. Îi plac puiul, pastele şi broccoliul. Mama spunea că nu şi-a dezvoltat niciodată gusturile, că mănâncă exact ca un băieţel de şase ani. Şi avea dreptate, mă gândesc acum, iar motivul pentru care experienţa asta devine extraordinară e pentru că, la noi acasă, mâncam în mod frecvent de la California Pizza Kitchen. Singurele dăţi când mâncam bine era când gătea mama.

Carlo ne aduce farfuria, iar peştele file este aşezat lângă legume sotate şi cartofi noi copţi. Stomacul îmi mormăie aşteptând.

— Arată incredibil, spun.

— Poftă bună! ne urează Carlo.

Apoi se retrage şi eu iau în furculiţă o bucată de carne albă ca un fulg de nea.

— Jur, spun, am impresia că hotelul ăsta are restaurantul meu preferat din toată lumea.

Adam se uită la mine.

— E foarte bun. Dar asta îmi spune că n-ai fost nici pe departe în destule locuri.

Mă gândesc la Eric şi la călătoria noastră anuală la Palm Springs şi apoi la voiajul la Miami pentru aniversarea noastră de cinci ani.

— Nu te înşeli, îi spun.

— Ai mai fost în Europa?

— Da.

E adevărat, tehnic vorbind. Londra se pune, nu?

Începem să mâncăm. Peştele e perfect şi untos; legumele sunt înecate în ulei de măsline; pastele sunt *al dente*. Până la urmă, cedez şi comand un pahar de vin.

Adam a crescut în Florida, dar acum locuieşte la Chicago. Iubeşte Italia, dar nu atât de mult pe cât iubeşte Franţa; în Franţa chiar sunt roşii şi brânzeturi mai bune, aşa îmi spune. Vinul de Provence e cel mai bun din lume. Mama lui s-a născut la Paris şi a copilărit acolo. Vorbeşte franceza fluent.

Îi place să urce pe munte, îi plac câinii şi să zboare cu avionul. Nu îi place să stea prea mult în acelaşi loc. Nu are pe nimeni. Îmi oferă informaţia asta când menţionează o fostă iubită cu care a mers la Tokyo în urmă cu câteva luni. E subtil, dar eficient.

— A fost o călătorie groaznică, dar presupun că nu pot să dau vina pe oraş pentru despărţirea noastră. Era destul de previzibil că asta urma.

— Îmi pare rău, îi zic.

— Mie nu. Cine ştie unde aş fi fost acum. Dacă se schimbă un lucru, se schimbă totul.

Mă joc cu paharul de vin şi înghit ce-a mai rămas din el.

— Îţi plac deserturile? mă întreabă Adam.

Mereu am avut o slăbiciune pentru dulciuri. De la tata am moştenit-o. Mamei nu i-a păsat niciodată prea mult de dulciuri,

nici lui Eric. „Dă-mi oricând o pungă de covrigei în locul unei bucăţi de ciocolată”, spunea mama.

— Da, cu siguranţă.

— Au un tort cu fructe de pădure. Nu ştiu dacă e în meniu anul ăsta, dar cred că îl pot convinge pe Carlo să ne aducă.

Nu încape îndoială că ideea cu tortul cu fructe de pădure e primită cu entuziasm şi, zece minute mai târziu, ni se aduce la masă un amestec de fructe delicate şi cremă.

— Doamnele primele, spune Adam, împingând bolul spre mine.

Iau o linguriţă plină. Aşa cum era de aşteptat, e de-a dreptul divin.

— Doamne, Dumnezeule!

Ia şi el o gură.

— Ştiu.

— Cred că e cea mai bună chestie pe care am mâncat-o vreodată. Şi nu glumesc.

Adam se lasă pe spate şi se uită la mine. Se uită la mine cu adevărat. Simt privirea lui pe mine ca şi când m-ar atinge.

— Tot nu mi-ai spus dacă ai pe cineva acasă, îmi zice.

Apoi ia ceaşca de *espresso* pe care Carlo a adus-o cu desertul.

Înghit şi mai beau nişte apă. Dau din cap.

Adam ridică o sprânceană, mirat.

— Da, răspunsul e da.

— Nu pot să spun că sunt surprins.

— Ce înseamnă asta?

El se uită în continuare la mine. Privirea lui pare să se înmoaie, să se ridice. Dacă înainte parcă mă atingea cu palma, acum simt doar degetele.

— Pari genul de femeie căreia îi place să aparţină cuiva.

Simt cuvintele lui aproape fizic. Mă lovesc drept în piept.

— Trebuia să vin aici cu mama. A iubit mereu Positano. Era aici...

Îmi pierd vocea când mă gândesc la Carol şi la cum am văzut-o azi, când eram pe barcă şi apa de mare o stropea, când stătea cu gura întredeschisă şi cu ochii închişi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă încet.

— A murit. Apoi totul a dispărut odată cu ea. Căsnicia mea...

Adam reacţionează, dar nu spune nimic.

— Nu prea mai ştiu cine sunt.

— Şi ai venit aici să afli?

— Poate, dau din cap.

— Şi cum e? mă întreabă Adam atent.

— Cine?

— Soţul tău.

— Ah! Păi, suntem împreună din facultate. El e, nu ştiu... el e Eric.

Adam trage aer în piept.

— Ştii care cred că e problema ta?

Tuşesc. Nu sunt sigură dacă sunt impresionată sau enervată.

— Serios?

El se uită la mine de parc-ar vrea să-mi spună: „Haide, zău aşa!”

— Bine. Care e problema mea?

— Nu simţi că poţi decide ceva în legătură cu viaţa ta.

— Mă cunoşti doar de două ore! protestez.

— Am luat şi micul dejun împreună, să nu uiţi! Şi ai întârziat la cină. Deci să zicem treisprezece ore. Te porţi de parcă nu ştii

cum ai ajuns aici, de parcă te-ai trezit, te-ai uitat în jur şi te-ai gândit: „Hm, de ce nu?”. Dar am să-ţi dau o veste. Lipsa de acţiune e tot o alegere.

Stau aici, pe scaun, şi mă uit cu stupoare la el. E ciudat să-ţi spună un străin ceva neplăcut, cu atât mai mult să mai aibă şi dreptate...

— Asta-i tot?

— Da. Dar eşti şi drăguţă.

Mă înroşesc iar şi simt furnicături până în vârful degetelor.

— E o problemă?

Se apleacă în faţă. Atât de aproape, încât simt mirosul de fructe de pădure şi de *espresso* în răsuflarea lui.

— Pentru mine? Clar e o problemă.

CAPITOLUL 11

Mă trezesc din nou devreme. Soarele de-abia se zăreşte la orizont. Nu e nici măcar şase. Îmi iau nişte ceai şi ies pe terasa care dă spre mare, de unde văd tot oraşul învăluit într-o ceaţă albăstruie.

Aseară m-am despărţit de Adam la lift. Stă la etajul doi, într-un apartament nupţial, cu o panoramă extraordinară, îmi spune. Am izbucnit în râs. Doar aici ai peste tot o panoramă extraordinară!

Dar acum, în dimineaţa asta, nu mă pot gândi decât la ea. Am emoţii fiindcă o s-o revăd diseară, am emoţii fiindcă mă-ntreb

dacă va apărea, am emoţii să nu descopăr că ziua de ieri n-a fost decât un vis cu ochii deschişi, poate puţin prea real pe alocuri. Simt cum cafeina îmi intră în sistem, dar, în loc să-mi dea energie, îmi limpezeşte mintea, de parcă tocmai mi-aş fi pus ochelari de vedere. Şi ştiu, cu certitudine, că era chiar ea, că ea e aici. Că, nu ştiu cum, am dat peste un soi de realitate magică unde putem fi împreună. Că timpul de aici nu trece doar mai încet, ba chiar o ia înapoi.

Nici măcar nu pare cel mai incredibil lucru. Cel mai nebunesc, cel mai derutant lucru e că ea nu mai e.

Mă întorc în cameră şi îmi las cana pe masă. Când scot din geantă nişte balsam pentru buze, dau peste itinerarul de călătorie, cel pe care l-am dosit acolo cu o zi în urmă. Sunt trecute mai multe restaurante aici: Chez Black, desigur, Lemon Tree din Capri. Apoi, pentru dimineaţa asta, e trecută „o plimbare pe Calea Zeilor".

Îmi amintesc ce mi-a povestit mama despre ea. Despre cum, atunci când era acolo, o lua pe scări până sus, în vârful dealului din Positano, unde începe o cărare care leagă Bomerano şi Nocelle, oraşele de deasupra.

Îmi pun pantofii sport, o pereche de pantaloni scurţi şi o bustieră. Nu am fost niciodată prea atletică, dar mereu mi-a plăcut mişcarea. Am început să joc fotbal în şcoala primară şi nu m-am oprit până în primul an de liceu, când mi-am rupt meniscul. La facultate, am descoperit înotul şi, când locuiam la New York, mersul cu bicicleta de-a lungul râului Hudson îmi limpezea mintea. Dar, în ultima perioadă, nu fac decât să merg la sala de sport Pure Barre, care-i lângă casa noastră, chiar după colţ.

Îmi pun şapca de baseball, mă dau din belşug cu cremă de protecţie solară şi cobor.

În dimineaţa asta e doar Marco la recepţie, arătând foarte vivace pentru o oră atât de matinală.

— *Buongiorno*!

— Bună dimineaţa, Marco!

— Ai ieşit la plimbare? întreabă, mişcându-şi braţele în lateral de parcă ar schia.

— Merg pe treptele care duc la Calea Zeilor, îi răspund.

Marco reacţionează trecându-şi palma peste frunte.

— Atâtea scări! zice, de parcă ar fi ceva imposibil. În sus şi tot mai sus şi tot mai sus!

— Accesul către ele e pe aproape?

Marco arată spre uşa din dreapta şi zăresc strada, încă adormită la ora asta.

— Găseşti scările în direcţia aia, îmi zice, arătând cu degetul spre tavan. Mergi tot în sus şi vei ajunge.

— Mulţumesc! îi spun şi îi fac cu mâna.

Dar Marco mă opreşte:

— Stai!

Apoi se întoarce cu o sticlă de apă etichetată cu numele hotelului.

— Soarele din Positano e puternic, îmi zice.

Îi mulţumesc şi plec. Câţiva paşi mai departe văd un butic cu tot felul de materiale elegante agăţate la geam, feţe de mese, şerveţele şi batiste cu margini de dantelă, iar lângă magazin, e un aparat de servit *granita*. Văd limonada de un galben aprins cum se învârte şi se tot învârte. Apoi, chiar în stânga magazinului, încep nişte scări. Aşa că urc. Trepte de piatră, una după alta, una după alta. Sus, sus, sus... Scările şerpuiesc pe lângă nenumărate căsuţe şi mici hoteluri. Trag cu ochiul pe la ferestrele care dezvăluie forfota vieţii. După şaizeci de secunde, rămân fără suflu.

Nu-mi amintesc ultima dată când am urcat un deal, ce să mai zic de alergat! Nu mai sunt în formă, nu mai am exerciţiu, m-am dezobişnuit să trag de mine aşa de mult. În ultimul an, nu mi-

am mai pus la muncă picioarele. Au fost împietrite, în timp ce inima, măruntaiele şi sufletul alergau în cercuri, urlau isterice; dar îmi dau seama acum, când îmi mişc corpul, că urcatul pare să aibă efectul invers. În timp ce transpir şi abia respir, tot interiorul meu e tăcut. Nu mă pot gândi decât la următorul pas.

Marco are dreptate: scările sunt abrupte şi pare că nu se mai termină. Dar, după aproape zece minute de cardio intens, ajung la un soi de terasă-popas. Dincolo de centru, Positano devine mult mai... locuit, cumva, de oameni obişnuiţi. Încep să zăresc *nonne,* „bunicuţe” care stau la porţi, sporovăind cu vecinii la cafelele de dimineaţă, înainte să se trezească toată familia. Îi fac cu mâna unei femei care îşi şterge băncuţa. Îmi răspunde la salut.

Mă uluieşte atemporalitatea Italiei. Nu e prima dată când mă gândesc la asta: Italia la care m-am întors eu, acum, nu e atât de diferită de cea de care s-a îndrăgostit mama acum treizeci de ani. Ţara asta există de mii de ani. Comparativ cu America, aici progresul se evaluează diferit. Totul se petrece mai lent. Casele sunt văruite în aceeaşi paletă de culori ca acum sute de ani; instituţiile rămân aceleaşi. Biserici şi simboluri care sunt aici de secole, nu de decenii. Aceleaşi feluri de mâncare de la an la an.

După alte cinci minute de urcat, am transpirat toată. Scot capacul sticlei primite de la Marco şi beau plină de recunoştinţă. Cercetez împrejurimile.

Am ajuns la capătul scărilor, iar de aici văd o cărare pietruită care dispare prin vegetaţie. Asta trebuie să fie intrarea spre Calea Zeilor. Dintr-un scurt rezumat al itinerarului nostru am aflat că această cărare îşi ia numele dintr-o legendă. Se pare că zeii folosiseră drumul ăsta pentru a coborî în mare ca să-l salveze pe Ulise de sirenele care îl vrăjiseră cu cântecele lor. Secole întregi, acesta a fost singurul drum care lega oraşele de pe Coasta Amalfi. E un drum bine bătătorit şi îndrăgit.

De aici, panorama îţi taie răsuflarea, amintind de felul în care se vedea oraşul când am coborât spre el. Bărcile plutind pe ape,

odată nişte siluete clare, acum sunt doar puncte albe pe mare. De aici, se poate vedea albastrul marin atotcuprinzător, hotelurile şi casele din Positano ca nişte picăţele de acuarelă. Sunt deasupra tuturor.

Mă aşez pe o treaptă de piatră. Îmi tremură picioarele, iar soarele a urcat deja sus pe cer, căci astăzi parcă a răsărit furios şi cântându-şi lumina. Nu mai simt nicio urmă de ameţeală sau mahmureală. Nu-i de mirare că aici toată lumea poate bea vin cu atâta lejeritate.

Mă gândesc la cărarea asta. Câţi oameni au trecut pe aici, pe urmele astea. Câte poveşti, câte trepte! Mă gândesc la mama, aici, cu atâţia ani în urmă. Mă gândesc că e aici acum. Cu părul ei lung, şaten, cu zâmbetul larg, cu rochia de vară şi tenişi, cu strălucirea transpiraţiei pe sprâncenele ei bronzate. Aceeaşi persoană şi totuşi complet altcineva.

— Iată-te! îmi zice, răsuflând greu. Practic, a trebuit să alerg după tine până aici!

E chiar ea, în carne şi oase. Cu toată vitalitatea cuiva care îmbrăţişează o nouă zi în care nu va fi preocupată decât de mare şi de vin.

Mă ridic repede în picioare.

— Ai venit după mine? o întreb dintr-o suflare, simţind o imensă uşurare.

Îşi pune mâinile în şold şi se apleacă, gâfâind.

— Ai trecut pe sub balconul meu de dimineaţă. Ţi-am făcut cu mâna, dar n-ai văzut, aşa că mi-am tras repede adidaşii şi am urcat. Îmi datorezi un masaj, probabil.

Mă uit la pieptul ei, la picioarele puternice.

— Nu faci drumul ăsta în fiecare zi? o întreb.

— Glumeşti, nu? mă întreabă uitându-se la mine de parcă aş fi nebună. N-am fost niciodată pe aici. Sunt vreo douăşpe mii de trepte.

Se îndreaptă şi admiră panorama.

— Dar trebuie să recunosc, sunt bucuroasă că m-am luat după tine. E magnific!

Mă duc lângă ea. Mă gândesc la o vedere din locul ăsta. Probabil arăta la fel şi acum o mie de ani. Sper că va fi la fel şi peste o mie de ani.

— Acasă, în Los Angeles, avem o potecă dincolo de Mulholland, numită TreePeople, îmi zice. Ai fost vreodată acolo?

Dau din cap în semn că nu

— Îmi place să merg uneori, spune. Iau mereu cu mine şi un caiet de desen. E un loc bun pentru desenat. Dar n-am mai fost de multă vreme. Locul ăsta îmi aminteşte de drumul ăla.

— Îmi place fotografia. Îmi luam aparatul foto cu mine pe Fryman Canyon. Acolo mergeam cu... Aia e poteca mea preferată.

— Pun pariu că faci fotografii frumoase.

— Da?

— Îmi dau seama că ai mult bun-gust. Cu excepţia rochiei de ieri, desigur.

Zâmbeşte, ceea ce mă face să râd. Stăm aici, una lângă alta, fără să vorbim.

— Carol, încep, şi cuvântul sună şi străin, şi familiar în acelaşi timp. Am ceva să-ţi spun.

Ea se întoarce spre mine şi văd picăturile de transpiraţie cum îi curg pe faţă. Ochii verzi îi strălucesc în soare.

Vreau să-i spun că e mama mea. Vreau s-o rog să sape adânc, să vadă dacă poate, cumva, accesa alt timp şi alt spaţiu. Vreau să ştiu dacă poate vedea în viitor, dacă îşi poate vedea copilul la piept. Vreau să ştiu dacă ne poate vedea pe noi două, în rochii de vară în culori complementare, alergând pe plaja din Malibu, cu mine pe urmele ei. Vreau să ştiu dacă se poate

vedea în bucătăria noastră, smulgându-mi degetele din coca de prăjituri. Ştie? Cum ar putea să nu-şi amintească?

Dar fireşte că nu-şi aminteşte! Aici e doar o femeie într-o aventură de o vară, iar eu sunt doar o turistă din America, cu care s-a intersectat întâmplător.

— Da? îmi răspunde, uitându-se intens la mine.

— Nu cred că mi-a plăcut Da Adolfo, bâigui repede.

Carol râde. Se strâmbă şi dă din cap.

— Atunci să-ţi spun şi eu ceva. Nici mie nu cred că-mi place, dar nu prea găseşti altundeva o privelişte comparabilă.

— Mâncarea n-a fost grozavă.

— Standardele sunt ridicate aici, îmi zice. Mai ales dacă stai la Poseidon.

— Pe unde mănânci acasă? o întreb. Mă refer la Los Angeles. Unde ieşi la masă?

Zâmbeşte.

— Gătesc mult. Am un apartament mişto în Eastside. Când ne întoarcem, trebuie să vii pe la mine. Fac multe paste şi peşte. Secretul Los Angelesului e că în centru sunt cele mai bune restaurante; sunt senzaţionale. Iar Chinatown mi-a furat inima.

Îmi vine în minte mama, cu *dim sum* în faţa ei, pe masă, bătând din palme fericită în timp ce noi îi cântăm „La Mulţi Ani”. N-am mai fost acolo de secole. De ce nu ne-am mai dus?

— De asemenea, n-o să zic niciodată „nu” unei ieşiri la In-N-Out, adaugă tuşind. Mergem?

Începem să coborâm împreună, una lângă alta. Când ajungem la terasă, mă opresc şi mă uit iar la oraşul de deasupra mării. E mult mai cald decât atunci când am urcat, iar sticla de apă e aproape goală.

— Ne vedem la patru? întreabă mama.

— Vrei să luăm micul dejun la hotelul meu?

Ce se va întâmpla dacă va veni cu mine?

— Mi-ar plăcea, dar lucrez la ceva.

Are o privire sfioasă când spune asta, e prima dată când văd aşa ceva pe chipul ei de când am întâlnit-o aici.

— Ce fel de proiect?

Îmi amintesc cum mă jucam pe covor în magazine, când eram mică şi o însoţeam pe mama. O vedeam cum alegea covoare sau materiale pentru draperii şi mobile pentru clienţii ei. Îmi amintesc când mă jucam prin magazinul tatălui meu, uitându-mă la mama cum aranja rochii pe manechine. Adoram s-o privesc în elementul ei.

— Mai e aşa mult de lucru, îmi zice punându-şi mâinile în şold şi dând din umeri.

— Povesteşte-mi!

— Lucrez la un design pentru Sirenuse, zice acoperindu-şi faţa cu palma. Remo mi-a zis că îşi redecorează hotelul şi am decis, dintr-un moft, să le trimit o propunere. Primesc propuneri de la designeri faimoşi din Roma şi Milano. Nu ştiu, e o prostie...

Sirenuse e cel mai drăguţ hotel din Positano şi, în consecinţă, costă o grămadă. Când eu şi mama ne-am gândit să mergem, am văzut că era 1 700 de dolari pe noapte. „Dar e fermecător”, mi-a zis.

— Nu ştiam, îi spun.

— De-abia ne-am cunoscut! Nu ştie nimeni, de fapt. Designul e un fel de hobby pentru mine. Am studii în istoria artei şi acum lucrez la o galerie, dar e... Nu e chiar ce-mi doresc să fac. Vreau să fac design interior. Iar hotelul ăsta ar fi de vis.

Nu cred că ştie, încă. Nu ştie că va reuşi.

Mi-amintesc când intram în biroul mamei de acasă, din Brentwood. Podeaua avea o mochetă albă, moale, pe pereţi

erau tot felul de postere de film înrămate, de parcă era producător de film, nu decorator. Erau postere cu filme unde îi plăcuseră decorurile. „Casa ta e platoul tău de filmare”, le spunea adesea clienţilor. Ştiam ce voia să spună. Că acele case din filme trebuie să fie convingătoare, să le arate spectatorilor cine sunt personajele care locuiesc acolo; trebuie să fie revelatoare. Voia ca oamenii să se reflecte în căminele lor. Voia ca oricine intra la ea în casă să poată spune: „Numai Carol Silver ar putea locui aici!”

— Am auzit că e minunat acolo, îi spun mamei.

— Am stat acolo cu părinţii mei, acum mulţi ani, îmi zice dând din cap. Nu am uitat niciodată locul ăla.

— Pot înţelege de ce.

— Oricum, ar trebui să plec, spune, zâmbind. Dar mulţumesc pentru acest exerciţiu fizic extrem. Mi-a limpezit complet mintea. Trebuie să ţin minte să vin mai des! îmi strigă peste umăr în timp ce se îndepărtează.

O văd cum dispare pe treptele abrupte. Cred că *o privesc în devenire*. Iat-o acum, la începutul vieţii ei.

CAPITOLUL 12

Sunt transpirată în ultimul hal şi aproape deshidratată când mă întorc în foaierul hotelului. Marco nu mai e, acum la recepţie e Carlo.

— Fierbinte dimineaţă, îmi zice. Nişte apă?

— Da, te rog.

Îmi dă o sticlă şi o beau pe toată dintr-o suflare.

— Mulţumesc, Carlo.

Mă întorc să urc scările, dar mă strigă.

— Aveţi un mesaj, doamnă Silver.

Prima dată mă gândesc la mama. Nu la Carol, nu la femeia de care tocmai m-am despărţit pe trepte, ci la mama *mea*. Mă gândesc că e acasă, aranjând nişte flori şi că îmi trimite o telegramă tocmai în Italia: „Cum merg cumpărăturile? Cumpără-mi ceva frumos pentru casă. Mi-e dor de tine! XX."

Dar sigur că nu-i aşa, în primul rând, fiindcă nu mai există telegrame. A doua persoană la care mă gândesc e Eric.

— Ah?

— Da. Un domn pe nume Adam, oaspete aici, voia să ştie dacă sunteţi liberă la prânz.

Izbucnesc într-un hohot de râs, care sună aproape ca un fornăit. Carlo observă.

— Mulţumesc, îi zic. Dau eu de el.

O iau pe scările care duc spre restaurant, unde micul dejun e în plină desfăşurare. Nika vorbeşte cu un cuplu de vreo şaizeci de ani, doi oameni foarte bine îmbrăcaţi. Par francezi, sunt asortaţi impecabil, amândoi în haine de pânză albă.

— Ia uite cine a venit.

Adam e vesel şi binedispus în dimineaţa asta, în şort dungat şi un tricou gri. Nu are nimic în mână, dar apoi mă uit spre masa noastră obişnuită şi îi văd cheia.

— Bună, îi zic. Tocmai am primit mesajul tău.

Mă măsoară din cap până în picioare.

— Pari muncită bine.

— Aşa e. Am urcat treptele în dimineaţa asta.

Îmi simt corpul viu. Simt cum îmi curge sângele în vene, simt transpiraţie pe ceafă, sunt încinsă din cauza efortului şi a soarelui. Mă simt bine.

— Şi ţi-a plăcut?

Zâmbesc şi mă gândesc la Carol, cu capul dat pe spate, cu oceanul sub noi.

— Da! Vino mâine cu mine dacă poţi ţine pasul.

Un bărbat într-o cămaşă hawaiiană trece pe lângă noi cu o farfurie plină de ouă şi cârnaţi, vorbind repede în italiană.

— Dar deocamdată o să mănânc tot pepenele de pe masă.

Adam arată spre bufet.

— Vrei companie? întreabă uitându-se la mine cu coada ochiului, cu palma ridicată la frunte ca un cozoroc, pentru a bloca soarele.

— Sigur, îi zic.

Îi ignor recomandările. Azi aleg de toate, merg pe tot meniul, de parcă aş fi pe o barcă de croazieră sau în Las Vegas. Nu mă abţin de la nimic. Două farfurii. Una plină cu fructe, patiserii şi un *parfait* de iaurt. Cealaltă cu ouă jumări, cartofi şi bacon. Le aşez pe ambele în faţa lui Adam, care e deja pe scaun şi soarbe din cafea.

Se uită la mine impresionat.

— Aşa mai vii de-acasă! îmi zice.

Mă trântesc pe scaun, mai dau pe gât un pahar de apă, apoi mă apuc de fructe. Mănânc cu o lăcomie cum nu mi-amintesc să mai fi simţit vreodată. Pepenele e dulce, ouăle sunt cremoase, iar baconul e crocant şi sărat.

Când s-a îmbolnăvit mama, toată mâncarea a început să aibă gust de cretă. Într-o zi mă înfruptam cu aromele dulci şi sărate dintr-un *pad thai*[16] de la Luv2eat de pe Sunset Boulevard, în

[16] **Tăieţei din orez cu diverse cărnuri şi sosuri (n. tr.).**

ziua următoare mă forţam să înghit o bucată de pâine prăjită, după ce stomacul meu nu mai primise mâncare de opt ore. Mâncarea îşi pierduse orice gust, orice semnificaţie. La scurt timp, mama şi-a pierdut pofta de mâncare de tot. Înainte de asta, încă mai încerca: ne gătea şi părea curajoasă când se bucura de somon fript şi *broccolini* sau de faimoasele ei *linguine* cu scoici. Dar tratamentul îi provoca greaţă şi mâncatul a început să fie dureros. Spitalele, acele, medicamentele nu se potrivesc prea bine cu pofta de mâncare. A slăbit tot mai mult, la fel şi eu.

„Trebuie să ai grijă de tine”, mă avertiza Eric. Lua paste sau pizza, sau salată Caesar, lucruri care îmi plăceau, pe care le găseam cât de cât gustoase, dar nu făceam decât să-mi plimb furculiţa prin ele. Am încetat să mai deschid frigiderul. Covrigeii au ajuns să îmi fie singura masă.

Ce nu i-am spus niciodată lui Eric, pentru că nu ştiam cum s-o fac fără să deschid o cu totul altă discuţie, pentru că nici nu ştiam cum să-i spun cuiva, e că nu mă interesa deloc să mai fac vreun efort de a mă menţine în viaţă. Apa, mâncarea, somnul sau mişcarea erau pentru cei care încearcă să rămână în viaţă, cei care vor să le meargă bine. Eu nu voiam asta.

— Cafea? mă întreabă Adam.

Mă uit la el, pe deasupra mesei. Tricoul gri i se ridică pe un biceps, dezvăluind muşchii bronzaţi. Cum e posibil ca acum nici două săptămâni să fi fost într-un spital, iar acum să stau la masă cu acest bărbat, pe Coasta Amalfi?

Dau din cap.

Îmi toarnă cafea. E fierbinte, densă şi muşcătoare. Aproape mortală. Delicioasă.

— Aşadar, ce ai pe agendă azi? mă întreabă Adam.

Mă gândesc la hârtiile împăturite din cameră.

— Vreau să explorez. M... O prietenă mă duce la un restaurant pe deal, la ora patru.

Adam se uită chiorâş la mine.

— Credeam că eşti singură.

— Sunt. Ea e... am cunoscut-o ieri. Şi ea e din California, aşa că am început să vorbim.

— Asta e grozav! E minunat să-ţi faci prieteni în locuri străine. Eu sunt invitat?

— Nu, spun luând o gură de cafea.

— Bine, atunci, zice, ridicându-şi bărbia.

— Dar mă gândeam să mai explorez câte ceva azi. Ai vrea să-mi arăţi locul? întreb arătând spre viaţa de dincolo de terasă. Sau îţi petreci ziua încercând să-l păcăleşti pe Marco ca să-i smulgi mândria şi bucuria familiei?

Adam se lasă pe spate şi îşi împreunează mâinile la ceafă.

— Eşti dură, Silver.

— Nimeni nu mi-a zis vreodată aşa

— Aşa... cum? „Silver”?

Dau din cap.

— Nu, „dură”.

— Nu era un compliment, îmi spune, dar rânjeşte. Vasăzică, vrei să fac pe ghidul pentru tine?

Ridic din umeri.

— Ai zis că vii aici dintotdeauna.

Adam se uită peste balustradă, la mare. Văd ceva în privirea lui, ceva ce nu pot numi, un gând trecător care dispare înainte să-mi dau seama despre ce era vorba.

— Bun, atunci să mergem!

CAPITOLUL 13

După două farfurii pline la micul dejun, porţia a doua de bacon şi un rulou cu scorţişoară, m-am dus sus să fac duş şi să mă schimb. Uşile glisante din camera mea sunt închise, ţinând piept soarelui dimineţii. Fac un duş rece, apa e delicioasă pe pielea mea fierbinte, apoi mă îmbrac.

Mă întâlnesc cu Adam în hol peste douăzeci de minute. Poartă acelaşi tricou gri şi pantaloni scurţi, dar acum are tenişi şi o şapcă pe care e scris „Kauai”. Arăt spre ea.

— Ai fost acolo?

Îi ia o secundă să-şi dea seama despre ce vorbesc.

— A, Kauai. Da, normal. Era puţin ciudat s-o port dacă n-aş fi fost, nu?

— Cred.

Nu-i spun că Eric are o şapcă pe care scrie „Mozambic”. Noi n-am mers niciodată pe continentul african. Privirea îi coboară pe corpul meu.

— Arăţi bine, îmi zice.

M-am schimbat în blugi scurţi şi un top de dantelă, cu sutien de costum de baie pe dedesubt. Am pălăria de soare bine îndesată pe cap, burta plină şi îmi simt picioarele şovăielnice de la mersul de azi-dimineaţă.

— Mersi!

— O să poţi merge cu pantofii ăia?

Arată în jos, spre picioarele mele încălţate în Birkenstock roz de plastic. În afară de perechea de Nike, astea sunt cele mai confortabile încălţări pe care le-am adus cu mine.

— Sunt Birkenstock, îi zic.

— Asta înseamnă...

— Înseamnă „Hai să mergem!”.

Am geanta de paie pe umăr şi îndes în ea o sticlă de apă de la recepţie. Nu m-am oprit din băut de la plimbarea de dimineaţă. Vreau apă întruna, tot mai multă şi mai multă.

Adam îmi întinde braţul când ies pe uşă, aşa că mă agăţ de el. Afară e o zi luminoasă şi prietenoasă. Pe străzi sunt, deopotrivă, turişti şi localnici, care-şi termină micul dejun pe terasele restaurantelor sau îşi deschid magazinele ca să înceapă ziua de muncă.

— Unde mergem? îl întreb pe Adam.

— Relaxează-te! Mergem să ne plimbăm. Cel mai bun mod de a explora Positano e *per pedes*.

O luăm pe Viale Pasitea. Mă uit la clădirile roşii şi portocalii pe lângă care trecem. Magazinele, restaurantele şi micile tarabe. Văd coşuri pline cu produse proaspete, manechine îmbrăcate cu rochii pictate manual. Văd una albastră cu cusături argintii. Văd rafturi cu păpuşi din cârpă şi pachete în toate nuanţele albastrului din mare şi din cer.

— Totul e atât de frumos! îi zic.

— Chestiile de cumpărat sau priveliştea?

— Ambele. Dar priveliştea e cu adevărat extraordinară. Azi-dimineaţă, de acolo, de sus... se vedea întregul golf. Era spectaculos. Cred că Positano e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Adam dă din cap.

— Ştii unde e cea mai frumoasă privelişte din Positano?

— Nu ştiu ce ar putea fi mai bun decât ce-am văzut azi-dimineaţă. Chiar a fost grozav.

— Oricum ar fi, cea mai bună privelişte din Positano e de pe mare.

Un biciclist merge pe trotuar şi aproape intră în mine. Sar în spate şi mă claxonează o maşină. Adam îmi reaminteşte că aici toate maşinile sunt micuţe, de parcă am fi într-un film. Când zice asta, îmi aduc aminte de ceva ce spunea Eric pe vremea când locuiam la New York: „Cea mai bună privelişte a New York-ului e din Jersey City.” *Cea mai bună privelişte a unui loc e din locul respectiv.*

Acum cinci ani, am mers cu mama un weekend la Bacara, în Santa Barbara, la un hotel de pe coastă, cu o deschidere minunată spre ocean. Am mers la masaj şi apoi am stat în scaune Adirondack imense şi ne-am uitat cum apune soarele.

— Uită-te la toate culorile astea! mi-a zis. Parcă a luat foc cerul. Parcă a dat foc întregii zile. Natura are atâta forţă dacă îi dăm atenţie!

— Care e locul preferat pe care l-ai vizitat? îl întreb pe Adam.

— Următorul loc în care voi merge.

Ne mai plimbăm până ajungem la o potecă acoperită de bougainvillea. Mi-o amintesc de ieri. Duce în jos, spre piaţeta bisericii.

Cuplurile se plimbă ţinându-se de mână, în vreme ce magazinele se deschid. Câţiva paşi mai departe, un tânăr artist îşi ridică o tarabă. Lângă el are picturi colorate, cu privelişti din Positano şi Roma şi, nu ştiu de ce, câteva cu pisici. Până la urmă, ajungem în piaţa Bisericii Santa Maria Assunta, care se ridică în mijloc, cu domul ei aurit iţindu-se deasupra.

— Ăsta e unul dintre locurile mele preferate, spune Adam privind structura clădirii. Îşi lasă capul pe spate şi şi-l sprijină în palme.

— E aşa măreaţă!

— A fost construită când icoana bizantină a Fecioarei Maria a fost adusă aici pe o navă. Există o legendă care zice că nava se ducea spre est, dar deodată a început să se mişte în altă direcţie. Marinarii au auzit o voce care spunea „Pune-mă jos!

Pune-mă jos!”. Căpitanul a crezut că e un miracol, că icoana Fecioarei voia să fie adusă la Positano. Când şi-au schimbat cursul şi s-au îndreptat spre ţărm, corabia i-a ascultat din nou. Era un miracol. Întâmplător, *posa, posa* înseamnă „pune-mă jos” sau „opreşte aici”. De aici vine numele oraşului.

— Positano, îi spun.

— Într-adevăr. Hai aici.

Adam mă mişcă într-o parte. Îmi arată în sus, spre domul colorat. De oriunde altundeva pare auriu, dar acum văd că, de fapt, are un model din ţigle galbene, verzi şi albastre.

— Vasăzică, întregul oraşul a fost construit în jurul acestei biserici, în jurul acestei poveşti, îi spun continuând să mă uit la domul scăldat în soare.

— Nu aşa începe totul? mă întreabă Adam.

Îmi îndrept capul şi văd că se uită la mine. Îmi cobor ochii, acoperiţi de ochelarii de soare, ca să îl măsor cu privirea. Observ cum stă tricoul pe el. Îi pune în evidenţă pieptul, iar transpiraţia face un model punctat pe bumbac.

Eram aşa de tânără când l-am cunoscut pe Eric! Nu mai avusesem cu adevărat un iubit înaintea lui, doar nişte întâlniri şi mesaje rămase fără răspuns. El era exact ce căutam, adică era răspunsul la cea mai mare şi mai generală întrebare pe care puteam să mi-o pun: „Cine?” Pe atunci, trebuie să fi simţit că era ce trebuia, că el era Cel-Potrivit-pentru-Mine, dar acum, privind înapoi, pare ceva arbitrar, de parcă nu mai sunt sigură după ce criterii să-l evaluez pe el, relaţia noastră, orice. Voiam ca cineva să considere că îi aparţin, aşa cum îi aparţineam familiei mele. Aşa am crezut că o să ştiu. Dar acum...

Dacă am făcut totul greşit? Dacă ideea unei căsnicii nu era să aparţin, ci să fiu transportată altundeva? Dacă nu am ajuns niciodată acolo unde încercam să ajungem pentru că era aşa comod unde ne aflam?

— Unde mergem mai departe? îl întreb pe Adam.

— Pe aici, spune Adam şi dă din cap spre stânga.

Mă conduce pe străzile care dau spre Marina Grande, zona de lângă mare care e plină de magazine, gelaterii, buticuri şi magazine care vând numeroase suveniruri exagerat de scumpe din Positano. Totul pare să aibă modele cu lămâi. O femeie de vreo şaizeci de ani, destul de nervoasă, vinde tot felul de mărfuri marca Positano. Are sticluţe pline cu nisip, farfurii ceramice desenate cu roşii şi lujeri de viţă-de-vie, sandale aurii cusute manual şi şorţuri cu copaci de lămâi. Iau un şorţ şi-mi plimb degetele pe el. E minunat, strălucitor şi proaspăt.

În acelaşi moment, mă văd în bucătăria părinţilor mei, tai ceapă lângă mama, care pune verdeţuri de la Brentwood Farmers' Market într-un bol de lemn. Poartă o jachetă cu dungi albastre şi albe, descheiată, şi blugi strânşi la glezne. Iar pe deasupra, şorţul ei cu lămâi.

De parcă m-ar fi ars, pun şorţul repede la loc. Vânzătoarea continuă să se holbeze la mine.

— Te simţi bine? Adam se uită la mine, rezemat de intrare.

— Mă simt bine, da. Să mergem.

— Vrei ăsta? spune arătând spre şorţ.

— Nu, n-am nevoie de el.

Mă urmează când ies.

— Eşti sigură? Am cash.

— Vrei să bem ceva?

— Acum? E abia unsprezece!

Îmi scot ochelarii şi mă uit la el.

— E Italia.

— Hei, sunt de acord. Tu voiai să ne jucăm de-a turul prin oraş. Încercam să bifăm cât mai multe.

— Şi ai făcut o treabă minunată. Acum aş vrea nişte vin.

— Cum doreşti, îmi spune, rânjind. Ştiu un loc grozav.

Îl urmez pe strada care duce la Via Cristoforo Colombo. După un minut sau două, ne oprim în faţa restaurantului din stânga. Are două etaje, iar la ultimul e o terasă care dă spre stradă şi spre mare.

Adam îi strânge mâna lui *maître d'hôtel* care ne arată două mese, chiar vizavi, mese care par că plutesc efectiv deasupra mării.

— Se poate? întreabă Adam.

— Naturalmente, spune bărbatul dând din cap.

Traversăm şi Adam îmi ţine scaunul.

— Suntem în mijlocul străzii, îi spun.

— Destul de grozav, nu?

Mă uit în spatele lui, unde coloratul Positano se ridică din mare.

— Cred că e spectaculos noaptea.

— Aşa e, spune Adam dând din cap şi uitându-se la mine.

O sugestie pluteşte între noi, dar o las aşa. Un ospătar apare cu pâine, apă şi o carafă de vin alb, spulberând momentul. Adam toarnă în pahare.

— Foarte bun, îi spun şi mai iau o gură mare de vin. Ce e ăsta?

— E vinul lor alb de casă. Îl comand ori de câte ori vin.

Îşi şterge transpiraţia de pe frunte şi ridică paharul să ciocnim.

— Pentru prieteni noi, îmi zice şi se uită în ochii mei vreme de o bătaie de inimă în plus.

Ciocnim.

— Te întrebi vreodată cum găseau oamenii locul ăsta? Înainte să existe broşuri turistice sau măcar recomandări?

— Cred că mereu au existat recomandări.

— Ştii ce vreau să zic. Bun, deci nava aia. Cum s-or fi simţit când au pus piciorul prima dată pe plajele astea? Nu-mi pot imagina că locul ăsta a fost construit de oameni. Pare că mereu a fost aşa, nu ştiu, de nedescoperit. De parcă ar fi existat dintotdeauna exact aşa cum e azi.

Adam se lasă pe spate, gânditor. Ia o gură de vin.

— Uneori asta cred. Asta simt despre Italia, în general. Toată istoria asta vie... Mai multe epoci, mai multe experienţe, bucurii şi suferinţe unele peste altele, ca nişte coli de hârtie.

— Coli de hârtie unele peste altele. E descrierea perfectă.

Mă gândesc la una dintre ultimele scene din *The Thomas Crown Affair*, varianta cu Rene Russo şi Pierce Brosnan. Thomas Crown a furat un tablou de la Metropolitan Museum of Art şi l-a înlocuit cu un fals. Pe măsură ce avansează intriga, muzeul e infiltrat şi pornesc stropitoarele de apă, iar falsul începe să se dezintegreze, dezvăluind că originalul a fost mereu acolo, sub copie. Un lucru peste altul, peste altul.

— Cât de des eşti acasă? îl întreb pe Adam. Parcă te văd într-un apartament cu pereţi gri, cu mobilă gri. Poate cu o tăblie roşie la pat.

— Câte detalii! zice Adam, ridicându-şi o sprânceană, mirat.

— Masculin şi minimalist.

Adam izbucneşte în râs:

— Nu sunt vreun colecţionar obsesiv, pe asta ai nimerit-o. Dar îmi place ceramica navajo. Nu sunt sigur unde se potriveşte asta în ecuaţie.

— Serios?

— Serios. Mi-am cumpărat prima piesă într-o călătorie cu mama la Santa Fe şi de atunci tot colecţionez.

Mi-l imaginez pe Adam într-o cameră plină cu vase colorate. E greu să-l vizualizez.

— Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu stau pe-acasă prea mult. Apoi dă din cap: Dar tu? Casa ta cum arată?

Mă gândesc la tapetul cadrilat din baie, la mobila din nuiele, la dulapul de la jumătatea secolului.

— Nu ştiu, răspund. Arată ca mine, presupun. Totul arată normal.

Adam îşi drege vocea.

— Tu nu arăţi normal.

Îmi susţine privirea încă un moment, apoi se uită în jos, spre golf.

— Positano era doar un sat modest de pescari. Deşi, legenda spune că oraşul a fost creat de Poseidon, zeul mării.

— Se pare că sunt multe legende despre locul ăsta.

Adam se întinde spre mine. Îşi ciocneşte paharul de al meu.

— Mulţi cred că Positano era şi este plin de magie.

— Magie, repet. Chiar crezi asta?

Faţa lui Adam se apropie şi mai tare. Dacă ar vrea, ar putea să ridice mâna pe care şi-o odihneşte acum pe masă şi să-mi atingă faţa. Nu ar fi nevoie decât de o bătaie de inimă, o milisecundă.

— Cum aş putea să nu cred asta acum?

CAPITOLUL 14

Adam mă lasă la hotel pe la două şi jumătate.

— Sigur nu vrei să luăm cina azi?

— Ţi-am zis că merg la restaurantul ăla.

— Cu prietena ta, da, spune lăsându-şi capul uşor într-o parte.

Este un pic roşu pe nas şi pe obraji, primul semn că am stat cam mult la soare.

Suntem în holul de la intrare. Recepţia e goală. De sus, răzbat sunetele făcute de oaspeţii de la piscină.

— Ce e? îl întreb. Ce e cu privirea asta?

Adam ridică palmele, apoi le coboară de parcă i-ar scăpa nisip printre degete.

— Nimic, răspunde oftând. Bine, bucură-te de întâlnirea ta. Sună în camera mea dacă vrei un pahar înainte de culcare.

Ridic mâna să-l salut, apoi, deodată, Adam se apleacă şi mă sărută pe obraz. Buzele îi sunt moi şi calde pe pielea mea. Îi simt corpul aproape de al meu, îi simt prezenţa, şi ceva din mine parcă se întinde şi se agaţă de el. Mă mişc şi vin mai aproape.

— Mulţumesc pentru ziua asta minunată! îmi mai spune, apoi se îndepărtează, iar trupul lui e acum o entitate separată, care urcă scările.

Rămân pe loc, clipind uluită.

Îmi arde faţa acolo unde a fost atinsă de buzele lui. Simt că am prins rădăcini în podeaua de marmură de sub mine.

— *Buonasera*!

Tresar, mă întorc şi îl văd pe Marco la recepţie. Întinde braţul de parcă ar arunca o pălărie în mijlocul holului.

— Păreai pierdută în gândurile tale.

— E doar vinul, spun puţin cam tare.

— *Perfetto*. Şi unde mergi diseară?

— La un restaurant în afara oraşului.

— Singură?

Dau din cap că nu.

— Cu domnul Adam?

— Nu, cu o nouă prietenă.

Marco parcă înfloreşte.

— Să te bucuri atunci! îmi strigă.

O iau încet pe scări. În primul rând, sunt extenuată şi nu mă mai ţin picioarele, am cârcei de la mişcarea din dimineaţa asta. Treptele şi lunga plimbare prin oraş m-au transformat într-un jeleu. Nu m-am mai mişcat aşa mult de ani de zile. În al doilea rând, mă simt epuizată de cu totul altceva. Ziua asta, compania lui Adam îmi arată cu o claritate incredibilă cât de bine este să simţi că exişti, să fii dorită, dar... nu cunoscută. Să existe un bărbat care se uită la mine fără să mă fi văzut distrusă şi palidă din cauza indigestiei sau ghemuită de durere din cauza menstruaţiei. Sau, şi mai bine zis, să simt cum e să se uite la mine cineva ale cărui siluetă, minte şi istorie nu-mi sunt familiare.

Când ajung în cameră, mă întind pe pat. Îmi las picioarele să atârne, îmi îndrept spatele. Îmi întind braţele cât pot, apoi le las să cadă la spate.

Într-o oră, mă văd din nou cu Carol. O să fie ea, plină de viaţă şi reală. O să petrecem toată seara împreună. Vom mânca şi vom vorbi. Pare imposibil şi totuşi, ştiu că ea va apărea. Nu mai sunt îngrijorată că toate astea sunt o iluzie. Nu mai simt că trăiesc un soi de halucinaţie, dacă am simţit asta vreodată. O să vină. O să fie aici. O să avem seara asta.

E de-abia patru când cobor. Port o rochie de mătase cu un imprimeu violet, albastru şi verde. Am părul încă ud, prins într-

un coc şi port cerceii pe care mama mi i-a dăruit la aniversarea de douăzeci şi unu de ani, cercei cu opale şi mici diamante *pavé*. Mă cuprinde dezamăgirea când îl văd pe Carlo singur la recepţie.

— *Buonasera*, îmi zice. Cum vă simţiţi, doamnă Silver?

Mă uit în jur.

— Bine... a fost cumva o femeie pe aici?

— Nu ştiu, *signora*.

— Vine aici uneori să trimită lucruri prin poştă? Cu păr lung, şaten.

Carlo ridică din umeri.

— Nu cred, dar ia uitaţi-vă la dumneavoastră! V-a prins soarele, spune şi îşi mişcă degetul în jurul feţei.

Îmi pun şi eu palma pe obraz.

— A, da, m-a prins puţin.

Mă uit la ceas. E patru şi cinci. Timpul italian, îmi reamintesc. O să vină.

— Pot să vă ajut? întreabă Carlo. Cu femeia asta?

Mă uit spre uşă.

— Nu, e în regulă.

Şi chiar atunci, Marco apare din biroul din spate.

— *Buonasera*, îmi zice. Arătaţi minunat.

— Mulţumesc, Marco, răspund zâmbind.

— Aveţi nevoie de ceva? De cineva? Prietenul american s-a întors, e în cameră.

Şi simt că mă înroşesc.

— Ah, Adam! Nu, e în regulă. Şi nu e prietenul meu american, e doar un american.

Marco râde. Din toată inima.

— E în regulă, *signora*. Positano e perfect pentru îndrăgostiţi.

Deschid gura să spun ceva, dar văd un autobuz roz parcând peste drum.

— Ce e ăla? E adorabil.

— Merge la La Tagliata. Nimeni nu ştie de ce e roz. Tot restaurantul e verde!

— Cel de pe deal?

— *Si, certo*, spune dând din cap. Vine aici pentru cei cu rezervare.

— Să ai o seară bună!

Ies în grabă din hotel şi trec strada. Sunt câţiva oameni strânşi la ceea ce pare locul de întâlnire şi îmi trag răsuflarea când ajung la coadă. Uşile se deschid şi începem să urcăm în autobuz.

— La Tagliata?

— *Si, si*.

Nu ştiu dacă să mă urc sau nu. Pulsul mi-a luat-o razna şi inima îmi bubuie în urechi. *Unde e?*

— Veniţi sau nu? mă întreabă şoferul.

Încerc să mă uit în autobuz, dar are geamurile întunecate. Încerc să mă întind, dar un bărbat păşeşte în faţa mea şi îmi blochează vederea.

— Îmi cer scuze, spun întinzându-mi gâtul, mă uit după...

— *Si o no*? întreabă bărbatul.

Mă uit peste drum, la hotel. Nu e niciun semn de ea.

— *Si*, spun şi, imediat, mă urc în autobuz.

De îndată ce urc, văd scaunele şubrede, cu pielea tăbăcită. Nu sunt mai mult de şapte sau opt oameni. Iar în spate, ridicându-

se de pe scaun şi făcându-mi cu mâna, iat-o pe Carol. Mă simt uşurată.

— Katy, aici!

Îmi croiesc drum spre spatele autobuzului, spre ea.

— Bună! Nu te-am văzut la hotel şi...

Carol se ridică şi se aruncă spre mine, luându-mă pe după umeri. Îi inspir mirosul. Simt mirosul de ocean şi mirosul ei, *doar al ei*.

— O, Doamne! Bună! Sunt aşa de fericită că eşti aici! A fost o problemă pe drum, am întârziat şi au oprit pentru mine, m-am urcat şi apoi nu m-au mai lăsat să cobor.

Se dă înapoi şi întinde braţul.

— Italienii! spune, apoi îmi dă drumul. Vezi, Francesco, ea e prietena mea!

Face un semn spre omul de la urcarea în autobuz, care sigur e şoferul, apoi îşi dă ochii peste cap. Francesco dă din cap nervos.

Mă gândesc la calendarul colorat al mamei. Roz pentru cumpărături, albastru pentru tata, verde pentru mine, auriu pentru obligaţii sociale. Mă uit apoi la femeia plină de viaţă şi zăpăcită din faţa mea. E aproape imposibil să fie aceeaşi persoană.

E aşa de relaxată! mă gândesc în timp ce ne aşezăm. *Mama e atât de mişto!*

Poartă blugi tăiaţi şi un top alb de dantelă. Are părul pieptănat după urechi şi e dată cu puţin ruj.

— Arăţi minunat! îi zic.

— Mersi, spune fără vreo urmă de modestie. Şi tu!

Autobuzul se pune în mişcare şi mă las pe spătarul lipicios de piele.

— Locul unde mergem e grozav, abia aştept să-l vezi, îmi spune. Ce ţi-am zis despre el?

— Doar că e acolo sus, spun arătând spre geam.

Fac semn spre zona unde oraşul se ridică spre deal, dar, în acest moment, o luăm la vale. E un singur drum în Positano şi asta înseamnă o stradă cu un singur sens. Trebuie să cobori pentru ca apoi să urci.

— La Tagliata, începe, e condus de Don Luigi şi de soţia lui, Mama. Toată mâncarea e gătită din produse de la ferma lor. N-au meniu, doar te aşezi, bei vin alb rece şi aştepţi să vezi ce servesc în seara aia. Carol îşi întoarce capul spre mine: Chiar sper că ţi-e foame.

— Cu siguranţă!

Autobuzul coteşte brusc la stânga, pe lângă hotelul Eden Roc şi apoi începem să urcăm.

— Cum ai găsit locul ăsta? o întreb.

— Remo m-a dus acolo pe la început, spune şi dă la o parte câteva şuviţe de păr care i s-au lipit de faţă. Mi-a zis că nu s-a schimbat mai deloc în aproape douăzeci de ani. Despre câte locuri poţi spune asta?

— Cu siguranţă, despre niciunul din Los Angeles.

— Cafeneaua Coffee Bean de la câteva străzi distanţă era un Walgreens înainte.

— E adevărat.

— Şi unde e Remo în seara asta?

— Lucrează. E o petrecere dansantă la Bella Bar azi. O să ne vedem cu el acolo, după cină. Trebuie să vii. Sincer, n-o să stau la discuţii cu tine despre asta!

Mă gândesc la mama, dansând toată noaptea într-un bar din Positano. Mereu a iubit muzica, mereu a iubit dansul. Dar singurele cântece pe care mi-amintesc că am văzut-o dansând

sunt ale lui Frank Sinatra la o nuntă sau ale lui Katy Perry la petrecerea de *bar mitzvah* a unui verişor. Asta e cu totul altceva.

— Sună grozav, îi zic.

Drumul spre restaurant e sinuos, îmi provoacă greaţă şi durează vreo patruzeci şi cinci de minute. La un moment dat, mi se face aşa de rău, încât trebuie să mă opresc din vorbit.

— Uită-te numai în faţă! îmi spune Carol. La orizont, asta te ajută.

Îşi pune palma rece pe mijlocul meu şi o ţine acolo.

Parcăm la restaurant după un drum care mi se pare că durează ore întregi. Cobor din autobuz ameţită. Pe marginea drumului, e un semn rotund pe care scrie La Tagliata. Trecem pe sub o arcadă, apoi coborâm nişte scări. Suntem înconjurate de grădini, flori şi de dulcele miros al verii care se apropie. Restaurantul e ca o casă în copac. Dar această casă din copac, la fel ca mare parte din Positano, are o privelişte ameţitoare spre mare. Pentru că suntem aşa de sus, se vede tocmai până la Capri. Şi e devreme, mai sunt ore întregi până va apune soarele.

— Uau!

— Nu-i aşa? mă-ntreabă Carol, zâmbind. E deosebit.

La uşă, suntem întâmpinate de un bărbat gălăgios:

— Buonasera!

O pupă, mai întâi, pe Carol, apoi pe mine, pe ambii obraji.

— Bine ai venit, bine ai venit! Luaţi cina cu noi azi! Să mergem!

Altcineva ne conduce la masă, el rămâne să îi salute pe oaspeţii care vin de la autobuz, pe cărare. Sunt poate vreo patru oaspeţi, într-o cameră mică. Aflu de la Carol că fac rezervări de la cinci şi opt după-amiaza. Nu au meniuri, cum zicea, iar vinul curge la discreţie.

— Pare ireal, îi spun. Chiar n-am mai văzut un loc ca ăsta.

Masa noastră e în colţul încăperii, lângă ceea ce ar putea fi o fereastră, dar în loc de geam nu e nimic, spaţiul fiind delimitat de un parapet de lemn, pe care îmi pot odihni braţul stând pe scaun. Două perdele albe de pânză sunt prinse de stâlpi, de fiecare parte a încăperii. Totul e luminat şi deschis. Pare că luăm cina în cer şi chiar asta facem. Mă uit la ea, la mama mea. E subţirică, aşa cum a fost întotdeauna, dar are o anumită rotunjime acum, o împlinire, pe care şi-a pierdut-o odată cu trecerea anilor. Asta sau sunt incapabilă, acum, s-o mai văd fără să fie apăsată de boală. Închid ochii şi îi deschid iar.

— Mai povesteşte-mi despre California, îi zic.

Mama e din Boston, acolo s-a născut şi a crescut. Ştiu că s-a mutat în California cu cinci ani înainte să-l cunoască pe tata. Ştiu că a lucrat într-o galerie din Silver Lake numită Silver Whale. Povestea despre epoca aia cu o detaşare ştrengărească. Am avut mare noroc. Mama nu a tânjit după vremurile tinereţii. Cel puţin, aşa credeam. Se împăca bine cu procesul de îmbătrânire. Îmi amintesc că am observat o dată, într-o zi extrem de fierbinte de iulie, că nu mai purta deloc tricouri. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că renunţase la ele cu ani în urmă. A râs când a spus că nu mai era ataşată de versiunea ei din tinereţe, de corpul ei mai tânăr. De asemenea, mama nu s-a băgat niciodată în vreuna dintre dramele mele. Fie că era vorba de relaţia cu Eric sau de vreo problemă la muncă. Părea să-i placă momentul în care se afla, undeva departe de zilele când încerca să-şi dea seama ce are de făcut. Era pe teren solid.

Dar aici şi acum, aşa înrădăcinată în acest „Înainte”, vreau să ştiu cum e viaţa ei. Vreau să ştiu ce a adus-o aici şi unde crede că va duce totul.

Carol clipeşte, de parcă nu e sigură ce întreb.

— California?

— Galeria?

Apoi se relaxează, căci a înţeles.

— Da, ei bine, sunt doar asistent. Nu e nimic special, serios. Ţi-am povestit despre galerie?

Dau repede din cap.

— Vorbeam despre designul nou pentru hotel şi ai zis că acasă lucrezi la o galerie.

Şi deodată faţa i se luminează.

— Sirenuse, da! Asta ar fi... mă rog, n-are cum să se întâmple, ştiu asta. Ar fi imposibil. Cred că m-au chemat la întâlnire doar fiindcă unul dintre manageri e prieten cu Remo. A fost o favoare. Dar eu am o viziune.

Ador s-o văd aşa animată, aşa implicată.

— Povesteşte-mi! o rog.

Ospătarul vine la masă cu o sticlă de vin roşu şi o sticlă rece de vin alb. Carol ne toarnă din fiecare.

— Ai fost acolo? mă întreabă.

— La Sirenuse?

Dau din cap.

— Nu, niciodată.

Face ochii mari.

— E un loc clasic pentru Positano. Cu siguranţă, e cel mai faimos hotel de aici şi, probabil, de pe toată coasta. Oricine trebuie să-l vadă măcar o dată. Călătoria ta nu ar fi completă fără să-l vezi.

Zâmbesc încurajator. Asta e Carol pe care o ştiu. Mama avea mereu toate răspunsurile, susţinute de o puternică preferinţă personală, despre ce ar putea să ne placă, despre ce însemna frumuseţea, despre ce era valoros. Pur şi simplu, ştia mereu.

Hotelul Beverly Hills era o mizerie, dar Bel-Air era o comoară. Toate aşternuturile trebuie să fie albe. Modelele florale sunt potrivite atât pentru interior, cât şi pentru exterior. Încălţările

Birkenstock erau pentru poteci de munte, nu pentru plajă sau prânz. Hainele din şifonier trebuie aşezate pe culori şi ai putea, şi ar trebui să bei vin roşu tot anul.

— Recepţia e minunată, un spaţiu deschis, dar foarte încărcat. Au canapele care par furate de la Versailles şi un cal de lemn pe perete. Un cal de lemn! exclamă Carol dându-şi ochii peste cap. Eu văd un spaţiu deschis minunat, în albastru şi alb, care dă într-o terasă. Plăci şi texturi mediteraneene, curate, albe, galbene şi albastre, complementare cu culorile mării.

Carol se uită spre mare, pierdută în gânduri.

— O să le propui asta?

Carol dă din cap.

— Primesc propunerile într-o săptămână. Sunt de modă foarte veche. Te duci la prezentare cu schiţe şi te vezi cu proprietarii. E o afacere de familie. E aşa de decenii întregi, la fel cum sunt cele mai multe locuri aici. Aşa e în Italia în general, cred.

— Nu ştiu nimic despre design, sincer. Dar sună minunat.

N-am avut niciodată ochi pentru frumos, nu ca mama. Ea îmi alegea cele mai multe dintre haine, ea mi-a decorat casa. Avea gusturi mai bune decât ale mele, văzuse mai multe lucruri şi avea mult mai multă răbdare pentru încercări, când venea vorba de transformat un spaţiu. Ştia cum să cuprindă dintr-o privire o cameră. Înţelegea relaţiile spaţiale. Înţelegea că, oricât de lung era un dulap, aveai nevoie să mai adaugi vreo 15 centimetri în plus, ca să nu pară prea încărcată camera. Îşi dădea seama exact ce ar arăta bine pe mine şi ce nu. Ştia să organizeze bucătăria astfel încât toate ustensilele să fie exact acolo unde ai nevoie de ele. Paharele erau în dreapta chiuvetei, nu în stânga, pentru că toţi în familia mea sunt dreptaci. Tacâmurile erau sub farfurii. Cănile erau lângă aparatul de cafea.

Mă gândesc la toate poveştile pe care le-am auzit de la părinţii mei despre primii lor ani de căsnicie. Tata şi-a deschis afacerea cu haine, iar mama lucra în biroul din spate, ţinând registrele.

„Ea ţinea totul în ordine”, zicea tata. „Ea era viaţa afacerii mele.” „A afacerii *noastre*”, îi reamintea mama de fiecare dată, cu un zâmbet tăios.

— Aşa e, spune Carol. Hotelul, vreau să spun. E minunat.

— Ziceai că ai fost acolo cu părinţii tăi?

Dă din cap.

— Locul ăsta înseamnă ceva pentru mine, ştii?

Deodată îmi amintesc că mama îşi pierduse şi ea propria mamă, pe bunica, când avea doar doisprezece ani. Am fost mereu dezamăgită că n-am cunoscut-o pe Belle. Dispăruse cu mult înainte să vin eu pe lume. Cum a fost pentru mama să-l cunoască pe tata fără s-o aibă pe ea alături? Să fie căsătorită fără ca ea să fie în preajmă? Să devină mamă fără sprijinul ei? Tatăl ei s-a recăsătorit curând după aceea. Cum s-a simţit când mama ei a fost înlocuită?

— Ştiu, cred, îi zic.

Ea zâmbeşte.

— O să te duc acolo. O să-ţi placă.

Ajunge primul fel de mâncare. O farfurie cu roşii proaspăt tăiate, ardei marinaţi în ulei de măsline şi cea mai proaspătă brânză de fermă pe care am văzut-o vreodată. Când o tăiem, îi curge interiorul cremos, ca sângele, direct pe farfurie. Pâine caldă e aşezată într-un coş lângă sticlele de vin.

Carol îşi freacă palmele.

— Miam! Dă-mi farfuria! Ai mai mâncat vreodată *burrata*?

Îi dau farfuria mea, iar ea îmi pune legume şi brânză. Când mi-o dă înapoi, ni se aduce un alt bol, cu verdeţuri ce par înecate într-o vinegretă de muştar.

— E grozav.

— Ai răbdare! mă îndeamnă Carol. Astea nu-s sunt decât aperitivele.

Înţep o roşie cu furculiţa. E perfectă şi sărată, nici măcar nu cred că are ceva pe ea. Brânza e sublimă.

— Oh, Doamne!

Carol dă din cap.

— Atât de bune! îmi zice.

— Ai avut dreptate.

Ea îmi face cu ochiul, iar eu încremenesc, cu mâna suspendată în aer. Mama a făcut asta ani de zile, mi-a făcut cu ochiul. O înţelegere fără cuvinte: „Ştiu că am dreptate, mă bucur că te-ai dumirit.”

— Tatei îi plăcea mult mâncarea, spune Carol. Iubea să gătească şi iubea să mănânce. Îi plăcea şi să coacă prăjituri, ceva ce nu se mai auzise la un bărbat din generaţia lui. Făcea cele mai bune *hamantaschen*[17]. Toţi prietenii mei veneau pe la noi şi cereau mai multe, adaugă râzând.

— Tu semeni cu el, îi spun.

— Presupun că da, zice, zâmbind.

Ni se aduc feluri de mâncare după feluri de mâncare. Paste cu *pesto* de mentă, peşte alb făcut la grătar, umăr de porc înăbuşit, *lasagna* cu *ricotta* proaspătă şi frunze de busuioc de dimensiunea unei kale-dinozaur. Totul e sublim. Până ajungem la a doua rundă de paste, cu unt şi cimbru, simt că o să-mi explodeze stomacul.

— Masa asta o să mă omoare, îi spun lui Carol.

— Ştiu, zice ea. Dar ce moarte!

Se opreşte să ne umple iar paharele.

— Nu te-am întrebat ce lucrezi.

— Sunt copywriter, îi zic. Sau eram.

---

[17] **Foitaj triunghiular, cu diverse umpluturi, din bucătăria evreiască (n. tr.).**

Oamenii m-au întrebat mereu dacă vreau să fiu o scriitoare „pe bune” şi adevărul e că nu prea. Scrisul pare ceva ce fac alţii. Scriitorii, poeţii, scenariştii. Chiar şi într-un oraş plin cu astfel de oameni, tot era destinul altora.

Îi ajutam pe alţii să scrie. Le luam afacerile şi blogurile şi le transformam în poveşti. Le luam cuvintele şi le aranjam în aşa fel încât să spună o poveste. Povestea lor.

— Îmi place, îi zic. E satisfăcător să îi ajut pe alţii să-şi distileze mesajul.

Carol ascultă cu răbdare şi atenţie.

— Înţeleg. Cam aşa e şi cu designul.

— Ca să fiu sinceră, nu sunt prea sigură ce vreau să fiu pe termen lung. Când te aud vorbind despre design, cum te raportezi la el, care e viziunea ta... Eu nu sunt sigură că am aşa ceva.

— Pasiune?

Dau din cap, iar Carol se gândeşte câteva clipe.

— Nu toată lumea are pasiune. Şi nu toată lumea are nevoie de ea. Ţie ce îţi face plăcere?

Mă gândesc la după-amiezile de sâmbătă, când aranjez florile, culeg roşii din grădină, iau prânzuri lungi.

— Familia, îi răspund.

Carol zâmbeşte.

— Ce răspuns minunat!

— Mi-am luat concediu acum câteva luni. De la muncă, vreau să zic. Nu ştiu dacă vreau să mă mai întorc sau dacă pot măcar.

— Cum aşa? De ce ai plecat?

Mă uit la vinul din pahar. Nici nu pot să calculez de câte ori a fost reumplut în ultimele două ore. Cuvintele dau buzna din mine.

— Am pierdut pe cineva, îi zic. Şi n-am mai reuşit să-mi păstrez viaţa ca înainte, după ce n-a mai fost.

Apoi îmi ridic ochii şi îi întâlnesc pe ai ei.

Carol se uită la mine câteva clipe lungi, apoi întoarce capul să privească marea. Ceaţa aia aurie de la orizont, aşa de familiară, plină de o căldură ce învăluie oraşul în nişte nuanţe cum numai în Italia pot exista.

— Înţeleg, îmi zice. Viaţa nu curge mereu aşa cum credem noi, nu-i aşa? Înţeleg asta, repetă din nou.

— Mama ta. Cum era?

Carol se uită iar la mine.

— Era minunată. Un adevărat foc de artificii. Avea o părere despre orice şi putea bea până băga orice bărbat sub masă. Aşa zicea tata. Am pierdut-o de aşa de mult timp, încât uneori mi-e greu să mi-o amintesc. Aveam doar doisprezece ani.

— Îmi pare foarte rău.

— Mulţumesc, zice uitându-se la mine câteva clipe lungi.

Timpul pare să plutească între noi şi vreau s-o întreb altceva, ceva despre cum s-a descurcat, ce a făcut, să îi ofer propria durere drept consolare, dar nu iese decât o replică stupidă:

— Sunt căsătorită.

Carol clipeşte de mai multe ori.

— Sau eram? Sunt? Cam aşa stă treaba. Eric, aşa îl cheamă. I-am spus că merg în Italia şi că nu sunt sigură dacă mă voi mai întoarce la el.

Carol face ochii mari.

— Uau!

Şi atât. Nu-mi mai spune nimic, aşa că îi povestesc mai departe:

— Ne-am căsătorit de foarte tineri. A fost primul meu iubit serios. Iar, în ultima vreme, nici nu mai ştiu... Încep să simt că

era, pur şi simplu, acolo, că s-a întâmplat şi că nu era nicio bază solidă. De parcă nu am ales eu. L-am iubit. Îl iubesc. Nici nu ştiu ce spun sau ce simt, doar că am ajuns într-un punct în care nu mai puteam continua, trebuia să...

— Katy, îmi zice, respirând o dată şi încă o dată, punându-şi mâinile calde pe umerii mei şi apăsând. Trebuie să respiri.

Îmi tremură pieptul, apoi îi urmez exemplul. Expir tot aerul pe care l-am reţinut în plămâni. Simt un soi de uşurare. Respir aerul dulce şi sărat al mării italiene.

— Bun, îmi spune, apoi îşi lasă capul pe spate. Uneori ai nevoie de timp să-ţi dai seama ce simţi. E greu să ştii sau să vezi ceva care e chiar acolo, foarte aproape, în toate detaliile strălucitoare şi dure.

Îşi aduce mâna la câţiva milimetri de faţa mea, apoi o lasă jos.

— Iar dragostea. Cine ştie ceva despre asta?

Eric îmi spunea mereu că lua drept exemplu căsnicia părinţilor mei, că la asta aspira şi pentru noi, într-o zi: „Se iubesc, îmi spunea. E clar că mama ta îl enervează pe tatăl tău, dar e clar şi că el şi-ar da viaţa pentru ea. El nu ascultă nici jumătate din ce-i spune ea, dar în chestiile importante sunt mereu de acord. La finalul zilei, e clar că sunt ei doi împotriva lumii."

Mama a fost o soţie mai bună decât mine. Era mai bună la tot, dar, cu siguranţă, a fost o soţie mai bună.

— Există o zicală: „Drumul care te-a adus până aici nu o să te ducă şi mai departe."

N-am mai auzit-o pe Carol zicând asta niciodată. Nu mie, cel puţin.

— Ce înseamnă? o întreb.

— Că aceleaşi circumstanţe, credinţe sau acţiuni care te-au dus într-un punct nu te vor duce la următorul. Că, dacă vrei un rezultat diferit, va trebui să te porţi altfel. Că trebuie să evoluezi mereu.

Don Luigi sună un clopoţel şi mă readuce în prezent, în acest restaurant, în acest timp şi loc.

— *Buonasera!* Sper că v-aţi simţit bine la La Tagliata. Vă urăm bun venit şi să ne strângem aşa mereu!

Toată lumea ridică paharele de vin sus de tot şi închină în cinstea patronilor. Carol îndreaptă paharul ei spre mine. Ciocnim.

— Aşa să ne strângem mereu! îmi spune.

Amin.

CAPITOLUL 15

Ajungem la Bella Bar puţin după ora nouă. Drumul înapoi de la La Tagliata pare să dureze o treime din cât a durat la dus, aşa de pline de mâncare şi de ameţite de vin suntem. Tot autobuzul a cântat „*That's Amore*”, în timp ce coboram spre mare: „Când lumea pare să strălucească pentru că ai băut prea mult vin...”

Locul ăsta e mic şi e peste drum de unde cred că am băut vin cu Adam... azi? Pare c-a fost acum o lună. Carol mă ia de mână şi mă duce la bar, unde Remo poartă o discuţie aprinsă cu barmanul. Sporovăiesc peste cocktailuri de un portocaliu aprins, râzând.

— *Si, si, certo*, spune Remo şi face semn spre barman, apoi se întoarce să ne salute. *Buonasera*, Carol, Katy!

Ne pupă pe amândouă pe ambii obraji. Miroase a ţigări şi a portocale.

— Bună, îi zic. Ciao!

— *Vuoi da bere*? întreabă Remo şi face semn cu degetul mare că bea, apoi îşi dă o palmă peste frunte. Ah, „ai vrea să bei ceva”?

— Votcă cu gheaţă şi două felii de lime, zice Carol.

Îşi mişcă uşor mijlocul. Topul îi cade de pe un umăr. Remo observă.

— Un pahar de vin alb, spun şi Remo se întoarce iar spre barman.

Lângă mine, Carol începe să se legene în ritmul muzicii, liberă şi relaxată. Amândouă suntem ameţite de vin. Îşi ridică braţul şi îşi dă capul pe spate, scuturându-şi părul. Mă uit la ea transfigurată. La fel şi Remo. El o atinge pe umăr, iar eu mă uit în altă parte.

O parte din mine ar vrea s-o ducă acasă, să nu las alt bărbat, care nu e tata, nici măcar să se uite la ea, iar altă parte din mine vrea s-o tragă deoparte şi să-i zică ce se va întâmpla mai departe. Că o să-l întâlnească pe tata. Că o să se căsătorească. Şi că o să mă aibă pe mine. Că o să fie o soţie grozavă şi o mamă minunată. Dar că timpul ei din etapa asta e pe ducă, că aproape s-a scurs. Că asta e şansa ei, acum, când nu e împovărată de nimic, când e tânără, liberă şi sălbatică. Să aibă o aventură cu un italian sexy pentru că se află într-unul dintre cele mai romantice locuri din lume, iar ăsta e singurul motiv de care are nevoie.

Eu şi Eric nu am fost mari petrecăreţi. Nici în facultate, nici la New York. În timp ce prietenii noştri mergeau vinerea în Meatpacking District[18], noi chemam oameni în vizită pentru

---

[18] **Meatpacking District este o zonă comercială din Manhattan, unde se află parcul înălţat High Line construit peste şine de cale ferată dezafectate. La nivelul solului, străzile sunt pline cu restaurante la modă şi cluburi ce funcţionează în spaţiile ocupate pe vremuri de măcelăriile care au dat numele zonei (n. red.).**

jocuri de societate sau pentru degustări de vin în bucătăria noastră. O vreme, am locuit pe Bleecker Street, chiar deasupra unui butic care s-a închis la scurt timp după ce ne-am mutat noi. Dar o dată, am reuşit să punem mâna pe cheile acelui locşor, între doi chiriaşi. Am dat o cină acolo, cu mese pliante şi pizza de la Rubirosa. Oamenii care treceau pe lângă geamurile noastre credeau că era o instalaţie de artă.

Dar am făcut asta prea rar, genul ăsta de distracţie, de abandon. Simt cum deceniul de joacă de-a adulţii se furişează spre mine, toţi anii pe care i-am trăit fără să mă îmbăt pe ringuri de dans, totul mi se dezvăluie şi mă apasă aici, în seara asta.

Îmi ridic părul de pe ceafă, scot elasticul de pe încheietura mâinii şi mi-l prind în coc. Simt broboane de transpiraţie cum îmi coboară pe spate. Nu există aer condiţionat şi intră tot mai mulţi oameni, pe măsură ce se lasă noaptea. Acum, locul e plin ochi.

Remo ne aduce băuturile. Până şi paharul de vin e umed. Îl simt rece şi alunecos în mână, apoi mi-l apăs de obraz înainte să îl dau pe gât.

— Avem apă? îl întreb pe Remo.

El arată spre capătul barului, unde se văd o carafă şi pahare. Merg acolo şi beau trei pahare. Apa e rece şi minunată. Parcă fac un duş. Aduc un pahar plin şi pentru Carol.

— Ah, îmi spune. Apă, să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

Dă şi ea paharul pe gât.

— Îi povesteam lui Remo despre cină.

Îi arăt spre stomacul meu umflat.

— Cât de bună a fost!

Remo râde.

— Mâncarea trebuie mâncată, ne spune. Iar muzica trebuie dansată.

O ia de mână pe Carol şi o conduce de la bar spre mijlocul camerei, printre toţi băutorii strânşi ciorchine. Câteva cupluri dansează îmbrăţişate. Doi bărbaţi, care nu par să aibă mai mult de optsprezece ani, dau din umeri pe muzică. Remo o răsuceşte pe Carol, apoi îi dă drumul, să se învârtă singură.

Muzica începe mai dinamică, un remake al unui cântec din anii ’80. Se aude mai tare. Mă uit la Carol, cu ochii închişi, mişcându-se pe ritm. Mă duc spre ea. O iau de mână. Încep să mă mişc pe muzică, fără să-i dau drumul. Ne învârtim, sărim şi dansăm împreună. De parcă am fi singurele două persoane de pe ringul de dans. Două tinere femei care au parte de distracţia vieţii lor pe un ţărm italian.

Şi, pentru prima dată de când a murit mama, poate chiar mai dinainte, mă simt complet liberă. Nu mă simt strivită de greutatea deciziilor pe care le-am luat şi nici constrânsă de ce va urma. Sunt eu însămi, întreagă, aici. Fleaşcă de transpiraţie, beată, prezentă.

— Lui Remo îi place aşa mult de tine! îi strig când el pleacă să mai aducă băutură.

Carol îi mototoleşte o bancnotă în palmă înainte să se îndepărteze.

— Insist, îi zice ea. Nu-i adevărat, spune şi dă să mă ignore. Ţi-am mai zis, suntem prieteni.

— Crede-mă, îi spun. Aşa e. Şi de ce n-ar fi aşa?

Carol dă din cap.

— Eşti beată.

— Poate. Şi de ce nu? E foarte drăguţ.

Mă uit spre Remo, cum stă cu spatele la noi, râzând, la bar.

— N-o să fii aici pentru totdeauna.

Carol se uită la mine cu o severitate în privire, care nu era acolo mai înainte. Deodată mă chinui să mă trezesc din ameţeală.

— Nu pot să fac asta, îmi spune.

— Bine. Doar că el e sexy şi tu eşti aici.

Apoi bagă mâna în geantă şi scoate un pachet de ţigări. Pescuieşte una dinăuntru, o aprinde şi trage în piept. Totul se întâmplă într-o secundă. Aşa de repede, că abia pot să înţeleg ce văd. Uite-o pe mama, în Italia, *fumând*.

— Vrei? mă întreabă scoţând un nor de fum.

— Nu.

Ridică din umeri, trage iar din ţigară şi îmi dau seama că se uită la Remo.

— Eu cred că ar trebui, îmi spune.

— Nu fumez.

Îşi dă ochii peste cap.

— Să te culci cu Remo, îmi spune. Dacă e s-o facă cineva, ar trebui să fii tu.

— Nu e genul meu, zic repede.

— Glumeşti! exclamă, amuzată.

— Nu e.

— Atunci cine e?

Deodată îmi vine în minte imaginea lui Adam. E îmbrăcat ca astăzi. Într-un tricou gri şi pantaloni scurţi, apoi nu mai e îmbrăcat deloc.

— Te-ai înroşit, spune Carol.

— Cum îţi dai seama? E întuneric şi sunt o sută de grade aici.

Carol zâmbeşte.

— Bine, zice. Dar şi eu am voie să am secretele mele.

CAPITOLUL 16

Mă întorc la hotel după miezul nopţii. Carol mă conduce la intrare, agăţată de mine. Amândouă suntem bete, iar eu sunt atât de transpirată, încât pare că tocmai am ieşit dintr-o piscină. Drumul înapoi în sus, pe deal, cuplat cu nişte... shoturi de votcă? Tequila? Ambele? Mă fac să mă simt ca într-o supă de alcool. Am impresia că sunt trează de zile întregi, de ani întregi.

— Ne vedem mâine! îmi strigă mama. Sau azi!

Mă învârte o dată, apoi o ia înapoi pe drum.

— Noapte bună! strig după ea.

Mă împiedic pe scările de la intrare. La recepţie nu e nimeni şi nu sunt nici sticle de apă lăsate la vedere. Sunt tot mai deshidratată cu fiecare milisecundă. Mă duc ameţită spre terasa restaurantului, apoi o iau spre piscină. Fereastra barului e deschisă, dar nu e nimeni aici. Mă trag mai aproape şi văd sticle de apă, chiar sub chiuvetă. Fereastra nu e mare, dar mi-ar încăpea corpul. Mă clatin înainte, mă aplec şi...

— Ce faci?

Mă ridic repede şi-l văd pe Adam stând la câţiva metri de mine.

— Isuse, m-ai speriat!

— Îmi pare rău, zice el. Dar întrebarea rămâne.

— Am nevoie de sticlele alea de apă, îi zic arătând spre fereastra dinspre bar.

Pe chipul lui Adam nu mai e curiozitate acum, ci amuzament.

— Eşti beată?

— Nu! îi spun răsuflând şi simt duhoarea de votcă. Poate. Cu siguranţă.

— Ha! Dă-te la o parte! Îţi dau eu apa, Spider-Woman.

Mă aştept să alerge spre tejghea, apoi să facă o săritură, dar nu, se duce liniştit spre uşile glisante care dau spre bar, apoi îl văd pe fereastră, luând sticle de sub chiuvetă.

— Nu m-am gândit la asta, îi zic.

— Îmi dau seama.

Se întoarce cu patru sticle. Scot dopul uneia dintre ele şi o beau cu înghiţituri mari.

— Cred că va trebui să mai bagi una, îmi spune.

— Nu m-ar deranja deloc, şi mă întind după a doua.

Apoi, îmi aţintesc privirea asupra lui. Poartă o cămaşă albastră, subţire, de pânză şi blugi, ca Jude Law în *Talentantul domn Ripley*. Arată extrem de bine. Pot să recunosc asta. Chiar sexy.

— Te simţi bine? mă întreabă rânjind, iar eu încă mă holbez la el.

— Da, am nevoie de nişte aer.

El îşi deschide braţele larg.

— Avem din belşug! Haide!

Îmi întinde mâna şi i-o apuc. Ne duce spre două şezlonguri alăturate. Mă aşez pe unul dintre ele şi mă întind pe toată lungimea lui, îmi simt corpul greu, de parcă aş fi într-o cadă caldă.

— Mulţumesc, îi zic.

Chiar şi aici, departe de luminile dinăuntru, îl văd surprinzător de bine. Pare că aici luna e mereu plină. Nu există întuneric.

— Mă faci să cred că am ceva pe faţă, zice şi se uită la mine, apoi îşi întoarce privirea spre cer.

Îmi dau seama că a mea a rămas pironită pe chipul lui, dar nu sunt sigură că pot schimba situaţia. Privirea mi-e ca trupul: grea, inamovibilă.

— Bună, îi spun.

Îşi întoarce capul spre mine.

— Bună!

— Azi am văzut-o pe mama.

— Ah, da? întreabă şi i se schimbă expresia.

— Da. E aici. Ea e... aici.

— Unde?

— E greu de explicat.

— Înţeleg, dar vrei să încerci?

Dau din cap.

— Ideea e că am găsit-o.

— Înţeleg, spune, dând din cap. Te împaci cu...

— Nu, e adevărat... Îmi pun o mână sub cap: Nu contează! Dar totul mă ameţeşte. E greu de ţinut minte.

— De ţinut minte ce?

— Nu ştiu. Ce e adevărat?

— Înţeleg.

Adam întinde mâna şi o lasă pe umărul meu. Îşi plimbă degetele pe claviculă. O simt. O simt peste tot.

— Exact aşa. Şi asta mă ameţeşte, îi spun.

El dă din cap, gânditor. Apoi, deodată, se apropie de mine. Avem şezlongurile atât de aproape? Era separat, îi puteam vedea toate detaliile, toate caracteristicile, apoi deodată e aici şi nu mai disting nimic. Simt miros şi piele, şi puls.

— Aş vrea să te sărut, îmi zice.

Şi îl aud în piept.

— Dar n-o s-o fac decât dacă îmi spui că vrei şi tu. Ştiu că eşti într-un moment ciudat. Mai ştiu că suntem aici, că e o lună

foarte plină şi că buzele tale arată ca pepenele roşu. Din ăla bun. Cel de la micul dejun.

Oriunde am fi, cuvintele mele nu mă însoţesc. Găsesc unul singur:

— Bine.

Mă derutează faptul că mai pare să existe nişte spaţiu între noi. Pare că el e deja peste tot. Sunt prinsă în imposibilitatea celor ce se petrec. Carol şi Remo, şi Adam aici, la câţiva milimetri de buzele mele.

Adam îmi atinge pieptul, chiar sub claviculă. Îşi mută mâna de pe braţul meu şi o lasă acolo, chiar deasupra bătăilor inimii mele. Apoi mă sărută. Mă sărută de parcă a mai făcut asta de multe, multe ori. Un sărut profesionist. Tandru şi gentil, şi cu o grabă care pluteşte la suprafaţă. Mă ridic şi, într-o secundă, sunt pe şezlongul lui, la el în poală, îmi trec mâinile peste tot corpul lui. El îşi apasă palmele pe spatele meu, pe muşchii de dedesubt. Sângele îmi pulsează ritmat, tot mai tare şi mai tare. Îi simt mâinile cum urcă spre ceafă, iar eu îmi trec, pierdută, degetele prin părul lui. Pare imposibil de mătăsos.

El îşi duce palmele şi mai sus, pe faţa mea, şi mă ridică să mă lipească mai tare de el, aşa că acum am pieptul apăsat de al său, iar buzele lui sunt pe gâtul meu. Îmi las capul pe spate, iar el mi-l prinde. Mă sărută după ureche, pe gât, apoi pe scobitura pieptului. Răsuflu. Apoi, într-o străfulgerare, văd faţa lui Eric cu ochii minţii.

Mă ridic repede.

— Ce e? întreabă Adam, respirând greu. Te simţi bine?

Mă aşez înapoi pe şezlongul meu. Îmi trec palmele peste faţă.

— Nu ar trebui să fac asta.

— Mda, zice Adam şi aproape fluieră. Sigur.

Şi rămânem acolo, fără să zicem nimic, până ni se linişteşte respiraţia.

— Oricum ar fi, a fost un sărut grozav.

Îmi ating buza de jos:

— Nu am fost eu însămi.

Adam se mişcă şi îşi lasă picioarele pe podea. Eu stau la fel pe celălalt şezlong, aşa că acum suntem faţă în faţă.

— Ba da. Ai fost tu, îmi spune.

Mă concentrez să rămân atentă, cu o intensitate incredibilă. Mi-e teamă de ce s-ar întâmpla dacă m-aş mişca.

Adam trage aer în piept lângă mine, apoi se ridică.

— Ascultă. O să ne vedem la micul dejun mâine. Şi nu trebuie să fie jenant în niciun fel. Suntem doi adulţi. E Italia. Se întâmplă tot soiul de lucruri.

Mă uit la chipul lui. Ochii îi par negri în lumina lunii.

— Sigur.

— Şi, ascultă... Katy?

— Hm?

— E un idiot de tot rahatul dacă te-a lăsat să vii singură aici.

Mă opresc. Îmi duc mâna la frunte.

— Nu i-am dat de ales.

— Un idiot de tot rahatul, repetă Adam şi apoi dispare.

CAPITOLUL 17

Dorm în reprize, ciclurile mele de somn adânc sunt punctate de imagini cu trupul lui Adam aproape de al meu şi de durerile provocate de atâta alcool.

Când răsare soarele în dimineaţa următoare, îl sun pe Eric de la telefonul din cameră. Am cafeaua lângă mine şi sunt înfăşurată cu halatul pus la dispoziţie de hotel. Pentru prima dată de când am venit la Positano, aerul e uşor rece.

E şase dimineaţa aici şi nouă seara la Los Angeles. Telefonul sună şi mi-l imaginez pe Eric pregătindu-se de culcare, luându-şi un pahar cu apă în dormitor, scuipând aţa dentară în chiuvetă. Sau oare e la parter, savurând o bere, uitându-se la un meci la care nu s-ar uita de obicei?

Sună. O dată, de două, de trei ori, dar nu răspunde nimeni. Nu intră nici măcar căsuţa noastră vocală, ceea ce se întâmplă numai dacă mesageria e plină sau telefonul nu e în furcă. Înghit în sec. Oare merge la muncă, vorbeşte cu familia lui, îl vizitează pe tata? Sau a decis, în absenţa mea, că aveam dreptate? Că, prin urmare, nu mă aşteaptă să mă întorc, nu aşteaptă să decid eu? Că şi el a terminat-o cu mine?

La două săptămâni după ce ne-am mutat în casa din Culver City, Eric a trebuit să plece cu munca. În mod normal, mi-aş fi petrecut săptămâna acasă la părinţii mei, dar aveam de terminat o campanie comercială mare la muncă, cu un termen-limită strâns, aşa că am decis să rămân acasă.

— Eşti sigură că o să fii bine aici, singură? m-a întrebat mama.

— Am douăzeci şi şapte de ani, i-am zis. Ar trebui să-mi pot petrece noaptea singură la mine acasă.

— Dar nu trebuie, a continuat ea.

Trebuie să mă fi simţit singură când am crescut, fără fraţi şi surori, dar nu-mi aduc aminte. Mama era mereu acolo. Era mama, era prietena mea, era sora mea, toate în acelaşi timp.

În prima noapte fără Eric, am armat alarma casei şi am încuiat uşa dormitorului. Dar în noaptea următoare am uitat. Iar în a treia, am adormit pe canapea uitându-mă la un film, cu ferestrele larg deschise.

— Ai stat toată săptămâna singură aici? m-a întrebat Eric când s-a întors.

Îşi lăsase valiza să cadă pe podea. Era uluit. Probabil că nu mă crezuse când i-am spus la telefon.

— Da, am răspuns.

M-a sărutat, apoi m-a înghesuit pe canapeaua care mi-era pat. Am făcut dragoste chiar acolo, pe podeaua camerei de zi, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată.

Îmi lipsise să am atâta timp pentru mine sau, mai bine zis, nu avusesem niciodată atâta timp pentru mine. Şi îmi plăcuse. Când mă gândesc la săptămâna aia, mă gândesc c-a fost cea mai fericită din viaţa mea. Nu ştiam ce spunea asta despre căsnicia mea. Nu ştiam dacă absenţa sau întoarcerea lui Eric mă făceau să mă simt aşa.

Când cobor la micul dejun, Adam nu e acolo, iar mahmureala mea e la cote maxime. Nu e acolo nici când termin de mâncat (pâine prăjită, fructe, cafea neagră, şi mai multă cafea neagră); le fac cu mâna lui Marco şi lui Nika, care par angajaţi într-o discuţie aprinsă pe balcon. Itinerarul lăsat în cameră spune, pentru azi, Capri, dar eu nu vreau decât s-o găsesc pe Carol. Când am văzut-o ultima dată, era pe stradă, îndreptându-se în paşi de dans spre pensiunea ei. Vreau s-o găsesc în dimineaţa asta.

Urc treptele din faţa hotelului şi urmez cărarea pe care a luat-o când ne-am despărţit ieri-dimineaţă. Ajung la terasă. Oraşul e încă învăluit de ceaţă. Mă simt comod în tricou, dar tocmai ce-am urcat cincizeci de trepte.

Mă uit în jur, încercând să-mi dau seama de unde să încep să caut, când mă loveşte în moalele capului propria prostie. Nu ştiu numele străzii pe care stă, doar că e o pensiune aproape de

Poseidon. Hotelul era punctul de reper, dar nu ştiam ce pensiune sau de unde să încep să caut.

Pe terasa-popas e o bancă circulară de piatră, aşa că mă aşez. Privesc un cuplu în vârstă care bea cafea, acolo, pe veranda naturală. Doi bărbaţi în şorturi de sport şi maiou trec pe lângă noi. Aştept. Sunt sigură că, dacă stau aici, ea o să apară, o să răsară cum a răsărit şi până acum. Aşa cum a făcut-o ieri-dimineaţă. Că o să răsară în piaţetă şi o să dea iar buzna în viaţa mea. Dar trec zece minute, apoi cincisprezece, apoi treizeci şi tot n-o văd.

Bărcile stau ciorchine pe apă, liniştite. Mă gândesc la noaptea trecută cu Adam. Amintirea pare să fie a altcuiva. Nu se poate să fi fost eu cea care a dansat în acel club. Nu se poate să fi fost eu cea care s-a giugiulit cu un străin lângă o piscină italiană. Sau am fost eu?

Carol şi Chuck Silver iubeau Halloweenul. Cred că mama mai mult, iar tata doar îi făcea pe plac. Intrau cu totul în poveste: decorau casa, făceau o cărare bântuită până la uşa de la intrare, puneau jucării înfricoşătoare, care se activau vocal, autocolante pe geamuri, tot tacâmul. Şi aveau costume extravagante. Mama mergea la Rhonda (croitoreasa tatei) încă din august şi puneau totul la cale. Aveau mereu costume clasice. Carol Silver nu prea se uita la televizor. Se îmbrăcau ca Dracula şi Contesa lui, ca Vrăjitorul din Oz, ca Anne din *Bloody Gables* (preferata mea). Mamei îi plăcea să le dea dulciuri tuturor copiilor din cartier.

Eu şi Eric am încercat să facem ceva asemănător la noi acasă în ultimii ani, dar mereu mi s-a părut lipsit de sens. Mama făcea totul mai bine; mai bine mergeam la ei. Şi asta am făcut. Ea îşi transforma căminul şi se transforma pe sine ca nimeni altcineva din cartier.

După patruzeci şi cinci de minute, recunosc în sinea mea că nu o să apară şi că e timpul să mă întorc. O iau încet pe trepte, dar mă opresc de câteva ori să admir panorama din diverse unghiuri.

Bărcile spre Capri pleacă din oră în oră. Poate mă voi duce şi eu. Absorbită în gânduri ca să pun planul în aplicare, o găsesc pe Nika dând ture prin faţa hotelului.

— Hei, îi spun. E totul în ordine?

— Marco, îmi răspunde. E un prostănac.

— Ce s-a întâmplat?

— E aşa de încăpăţânat! *Tutto questo è così frustrante!*[19]

— Ei, ei, hai înăuntru!

O conduc pe Nika înăuntru, spre recepţie, şi ne aşezăm pe banca ascunsă din camera mare.

— Şi acum spune-mi ce s-a întâmplat, îi zic odată aşezate.

— Nu mă ascultă. Prietenul tău Adam, da?

Simt că mi se strânge stomacul. Aseară. Mâinile lui Adam pe spate, pe gât, pe...

— Da, îi zic. Adam?

— I-a făcut o ofertă lui Marco şi el nu vrea s-o accepte.

— Hotelul. Sigur, despre asta era vorba. Nu vrea să vândă.

— Nu vrea să înţeleagă! zice, ridicându-şi mâinile enervată. Avem nevoie de bani. A fost un sezon greu, cel de anul trecut, şi hotelul are nevoie de bani. Nu credeam că e serios, dar oferta e reală. Foarte reală.

— Să vindeţi e ceva serios, îi zic. Renunţaţi la o parte din istoria voastră. Înţeleg că familia ta nu vrea să facă asta.

Nika dă din cap.

— La ce-i bună istoria, dacă nu putem trăi?

Nu găsesc nimic de spus, iar ea continuă:

---

[19] **„Toată situaţia asta e aşa de frustrantă!”, în lb. italiană, în original (n. tr.).**

— Nu avem bani să menţinem nivelul cuvenit. Şi dacă lăsăm hotelul şi serviciile să se degradeze, clienţii n-o să se mai întoarcă. Nu contează că e al nostru, dacă nu putem ţine porţile deschise. Istoria hotelului ăstuia sunt oamenii, clienţii care revin an de an şi angajaţii care sunt cu noi de decenii. Katy, dacă închidem, ce contează al cui e? Dacă nu rămânem deschişi, ce mai e istoria?

— Nu ştiam că e aşa de grav, îi zic. Situaţia financiară a hotelului, la ea mă refer.

— Marco nu recunoaşte. Crede că vor cădea nişte bani din cer. Nu înţelege că ăsta e miracolul, că asta aşteptam. Ştii povestea cu Dumnezeu şi bărbatul de pe acoperiş?

— Nu, recunosc.

Nu am crescut într-un cămin prea religios sau prea tradiţional. Am mers la şcoala evreiască zilnic, apoi la cea laică. Ne duceam la templu de sărbătorile mari, dar foarte rar la altele. Mamei îi plăcea *shabbat*-ul dar aprindeam lumânările doar din când în când. „Religia înseamnă familia”, zicea tata.

— Un bărbat ajunge pe acoperiş pentru că a fost un uragan şi i s-a inundat casa. E foarte grav şi apa continuă să crească. El tot strigă şi strigă după Dumnezeu: „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mă înec! Te rog, salvează-mă, Doamne!” Şi apoi trece pe acolo un bărbat pe o plută şi îl întreabă dacă are nevoie de ajutor. „Lasă-mă să te ajut”, îi zice. „Am o plută suficient de mare pentru amândoi!” Dar bărbatul de pe acoperiş îl refuză: „Nu, mulţumesc, am încredere în Dumnezeu. Dumnezeu o să vină!” îi strigă celui cu pluta. „Şi numai El mă va salva. Am credinţă.” Apoi trece şi o femeie într-o barcă. Ea îl întreabă pe om dacă vrea ajutor. „*Signore,* pot să vă ajut? Haideţi în barca mea şi o să fim în siguranţă!” Dar din nou, omul de pe acoperiş îi spune nu: „Dumnezeu va veni. Am credinţă.” Până la urmă, apare şi un elicopter. Pilotul îi strigă omului că îi va arunca o frânghie. „Prinde-o şi te duc undeva unde vei fi în siguranţă. Apa e tot mai înaltă. A ajuns aproape de acoperiş.” „Nu!” se încăpăţânează omul. „Dumnezeu va veni.” Până la urmă, apa

ajunge la bărbat şi el începe să se înece. Îl strigă pe Dumnezeu, în timp ce plămânii i se umplu de apă. Moare şi când ajunge la uşa raiului, întreabă: „Doamne, de ce m-ai părăsit? Am avut încredere în Tine.” Iar Dumnezeu se uită la el şi-i zice: „Fiule, nu te-am abandonat. Ţi-am trimis o plută, o barcă şi un elicopter. Tu ţi-ai întors faţa de la mine.”

Când Nika termină povestea, se uită la mine.

— Ah! exclam eu. Vasăzică, Adam e Dumnezeu în povestea asta?

— E cel puţin un om cu o plută, spune Nika, apoi îşi clatină capul şi începe să râdă. Îmi pare rău că-ţi spun toate astea.

— Nu trebuie. Înţeleg. E greu când o persoană pe care o iubeşti nu poate vedea lucrurile şi altfel.

— Da. Mi-e teamă că încăpăţânarea lui o să ne coste afacerea.

Eu şi mama nu ne-am prea certat, iar, când se întâmpla, pornea de la lucruri mărunte: haine, mâncare, dacă o luăm pe autostradă sau pe drumuri laterale. Iar când era vorba de lucrurile mari, era insistentă. Nu avea sens să o contrazic, şi nici nu voiam. În cele mai multe cazuri, mama avea o idee clară despre cum se fac lucrurile, iar eu eram mulţumită că avea toate răspunsurile. O ascultam; aveam încredere în ea; nu ştiam cum era cel mai bine să-mi trăiesc viaţa, iar dacă ea părea să ştie, găseam că are rost să fac cum îmi cerea.

Asta a devenit o mare problemă pentru Eric. Nu la începutul relaţiei noastre. La început, amândurora ne plăcea treaba asta. Eram aşa de tineri şi era bine să-ţi spună cineva ce companie aeriană să alegi, ce apartament să închiriezi, ce canapea să cumperi sau de unde să comanzi puiul. Dar, pe măsură ce a trecut timpul, Eric a început să mă acuze că ascult numai de sfatul ei şi deloc de ce simţim eu sau el. „Niciodată nu te opreşti să te gândeşti ce vrei tu”, mi-a zis odată.

Într-o noapte, la vreun an după ce cumpăraserăm noua casă şi ne mutaserăm în ea... Nu-mi plăcea că eram în Culver City, mi se părea că un drum de cincisprezece minute cu maşina era

prea lung, când înainte puteam merge pe jos la ai mei; dar o luasem la un preţ bun, casa avea curte, cartierul era grozav. Ne-am spus că am putea creşte copii acolo, când o să vină momentul.

Vorbeam despre copii relaxat, cum ar vorbi doi oameni despre locul unde să-şi petreacă duminica. Eram conştienţi că vom avea copii la un moment dat, într-o perioadă de timp abstractă, dar până atunci, vremea se scurgea leneşă. Nu ne preocupa prea tare. Cel puţin, nu pe mine.

În seara aia, Eric a deschis discuţia, deodată, când mâncam pizza de la Pizzicotto, o *margherita*, şi salată.

— Cred că ar trebui să vorbim despre un copil, mi-a zis.

Discutam în momentul ăla dacă să bem bere sau suc, iar în secunda următoare vorbeam despre cum ar trebui să ne schimbăm cu totul vieţile.

Nu am răspuns imediat. Am suflat peste pizza, apoi am lăsat jos felia.

— Bine. Despre ce vrei să vorbim?

— Eu cred că suntem pregătiţi.

Am clipit. „Pregătiţi"? Eu lucram ca liber-profesionist, iar el abia îşi schimbase cariera. De-abia ţineam pasul cu mica noastră rată la casă; nu aveam cum să adăugăm şi un copil în povestea asta.

— De ce crezi asta? l-am întrebat.

— Avem o casă. Am o slujbă bună. Părinţii tăi sunt aproape.

Îmi şi imaginam cum îi spuneam mamei că eram gata să încercăm să facem un copil. Nu m-am putut abţine şi am început să râd.

— Ce e? m-a întrebat.

— Nimic. Doar că şi noi *suntem* nişte copii.

— Nu suntem. Părinţii mei aveau deja doi copii la vârsta noastră.

— Nu suntem ca părinţii tăi.

— Dar ca ai tăi? Pentru că nici la ei n-a fost cu mult diferit.

— Trei ani! O grămadă de timp. E o grămadă de timp. Îl mai avem, ar trebui să profităm de el.

— Dar dacă eu sunt pregătit *acum*?

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că ne-am putea gândi să avem un copil înainte de treizeci de ani, cu atât mai puţin să ne dorim. Cu atât mai puţin să şi facem.

— Eric, tu vorbeşti serios?

A luat o roşie din salată.

— Nu ştiu. Vreau doar să simt că facem ceva, că luăm decizii singuri. Că sunt deciziile noastre.

— Păi, asta facem, cine să le ia pentru noi? El n-a mai zis nimic, aşa că am continuat: Hai să facem aşa. O să mă gândesc şi eu. Dar n-o să încep o familie doar ca să fac ceva. Hai să ne mai gândim şi mai vorbim peste o săptămână, bine?

Eric a zâmbit şi m-a pupat.

— Mulţumesc.

Am vorbit cu mama despre asta. Mi-a zis ce mă aşteptam: că era prea devreme, că eram prea tineri. Şi i-am spus asta lui Eric.

— Ai zis că ne mai gândim, mi-a spus. Nu ai zis că va fi decizia unui comitet. Niciodată nu te opreşti să te gândeşti ce vrei tu.

— Nu e adevărat!

— Ba da. Ea decide până şi ce să gândeşti.

Şi ne-am certat din cauza asta, una dintre cele mai mari certuri ale noastre, dar nicio clipă nu am luat în calcul ideea că mama s-ar putea înşela. Că eu m-aş putea înşela, prin asociere. De ce aş lua o decizie aşa importantă fără ea? Ea ştia ce era bine chiar

şi atunci când eu nu aveam nicio idee, de ce nu aş folosi acest ajutor?

Aşa că am abandonat subiectul copilului, a mai trecut un an şi mama s-a îmbolnăvit. Orice discuţie despre copil a dispărut de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Acum mă uit la Nika, care stă lângă mine.

— Poate Marco ştie ceva ce tu nu ştii, îi zic. Dacă el crede cu aşa tărie, poate că are vreo informaţie pe care nu ţi-o zice.

Şi chiar atunci apare Adam în hol. E ud, s-a bălăcit în piscină, are pieptul gol şi îi văd pectoralii. Are un prosop pe după gât.

— Bună, ne zice.

— Tocmai vorbeam despre tine, îi răspunde Nika.

Adam ridică sprâncenele şi se uită la mine.

— Chiar aşa?

— Despre hotel, zic repede şi simt cum mă roşesc, de la ceafă spre obraji. Despre oferta ta.

— Ah!

— Trebuie să mă întorc la recepţie, spune Nika. Mulţumesc că m-ai ascultat. Apreciez părerea ta.

— Desigur.

Nika îi face cu mâna lui Adam, în timp ce iese din hol. Apoi rămânem singuri. E ca şi cum seara trecută rulează pe un ecran între noi. Ştiu că doar asta vedem amândoi acum.

— Bună, zice şi încă îi curg broboane de apă de pe urechi şi de pe păr.

— Bună.

— Pot să mă aşez?

Îi arăt scaunul liber de lângă mine şi el se aşază.

— Cum ai dormit?

— Bine, dar apoi înghit în sec. Nu grozav, sincer.

— Nu mă surprinde, spune zâmbind.

Se uită în ochii mei, până îmi feresc privirea.

— Vreau să spun că vinul roşu, plus tequila şi *limoncello* te fac praf.

— Aşa e.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Seara trecută, începe el.

— Parcă ziceam că nu facem să fie stânjenitor. Italia etc.

— Fac să fie stânjenitor?

Mă uit la el. Are chipul relaxat, corpul într-o postură firească.

— Nu e?

— Nu. Deci, aseară.

— Da, îmi pare rău.

— Pentru ce parte?

— Nu ştiu... că te-am sărutat? Nu trebuia să fac asta.

— Eu mi-am dat seama că nu te-am întrebat ce vrei.

— Ce vrei să spui?

— Păi, mi-ai zis că eşti căsătorită, că poate te desparţi, că ai inima frântă pentru că ai pierdut-o pe mama ta.

Spune partea asta delicat, tandru, şi eu mă înfior.

— Cred că ar fi trebuit să te întreb ce vrei. Dacă vrei mai degrabă să îţi repari căsnicia. Dacă vrei să te întorci acasă la el.

Nu e deloc ce mă aşteptam să spună. Mă aşteptam, poate, să-şi ceară scuze că m-a sărutat. Sau să mă acuze că m-am retras. Acum nici nu ştiu ce să răspund.

— Chestia e că, da, suntem în Italia. Se întâmplă tot soiul de chestii, cum am zis. Dar nimic nu are legătură cu mine. Nici nu te cunosc, şi nici tu pe mine.

— Aşa e, spun şi simt o înţepătură pe undeva.

Poate de dezamăgire. Interesant.

— Dar ai putea.

— Să te cunosc?

— Da, să mă cunoşti.

Trag aer în piept.

— Nu ştiu ce să spun.

— Eu cred că da, mă contrazice Adam şi mă priveşte intens. Cum am zis, nu e vorba despre mine. Dar ar fi păcat să nu faci ceva doar fiindcă n-ai mai făcut înainte.

Mă gândesc la rutina mea de acasă. La vasul de cafea, la scrisori, la mersul la piaţă. Acelaşi patru seriale pe DVR.

„Drumul care te-a adus până aici nu o să te ducă şi mai departe."

— Ce faci în seara asta, Adam?

— Te scot la cină, îmi răspunde.

CAPITOLUL 18

Mă întâlnesc cu Adam în hol, la şapte şi jumătate. Încă e soare afară, dar e puţin mai răcoare. Mă îmbrac într-o rochie lungă de

mătase de la Poupette, de un albastru-aprins, şi un top care-mi cade de pe umeri. Îmi pun un colier mare, roz, de cuarţ şi topaz, fără cercei, şi îmi ridic părul în coc. Sandale aurii şi plicul Clare V, unul dintre brandurile preferate ale mamei din Los Angeles.

— Arăţi minunat, spune Adam când mă vede.

El poartă o cămaşă albă de pânză, pantaloni scurţi kaki şi un colier budist din mătănii *mala*.

— Şi tu. Adică arăţi drăguţ.

— Ei. Îmi place să aud că sunt frumos. E un cuvânt bun.

Plecăm de la hotel şi vreau s-o iau în jos, spre stânga, spre oraş, dar Adam îmi face semn peste drum. Ne aşteaptă o maşină, şoferul e afară.

— Pentru noi?

— Da. Să ne lărgim puţin orizonturile. După tine.

Şoferul ne deschide uşa, iar eu mă aşez pe bancheta din spate a unei maşini vechi. Adam se urcă lângă mine.

— Unde mergem? îl întreb.

— La Il San Pietro. Unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Îmi amintesc de locul ăsta. Era pe itinerar. Ziua a şasea: „Să bem ceva la San Pietro”.

— E un hotel faimos, continuă Adam. E greu de descris, e mai bine să-l vezi.

Mai întâi, coborâm spre oraş, apoi ieşim din el şi o luăm pe coastă; în mai puţin de zece minute, tragem pe dreapta.

— Am ajuns, ne spune şoferul.

— *Grazie*, Lorenzo, îi răspunde Adam.

Coborâm pe o cărăruie, apoi ajungem la intrarea în Il San Pietro, un domeniu extraordinar, construit în întregime pe malul falezei.

Recepţia e un spaţiu deschis, alb, cu iederă care urcă pe pereţi şi se strecoară printre bârnele acoperişului. Nişte ferestre imense duc spre terasele aflate de jur împrejur, care par suspendate deasupra apei. Iar dincolo de ele nu-i absolut nimic altceva decât marea.

— Asta e altceva, îi spun lui Adam.

— Haide, îmi răspunde, zâmbind.

Afară, pe verandă, văd amfiteatrul hotelului, cu sute de trepte care duc către mare. Sub noi, la zeci de metri, sunt terenuri de tenis şi un club cu scaune portocaliu-aprins, care se iţesc pe stâncile de pe mal. Marea Tireniană e peste tot, de jur împrejurul nostru.

— Zici că e dintr-un basm, îi spun lui Adam.

Apare un ospătar şi ne oferă câte un pahar de şampanie rece ca gheaţa.

— Buonasera, ne spune. Bine aţi venit.

— Mulţumim.

— Hai să facem o mică plimbare înainte de cină, îmi propune Adam.

Împrejurul clădirii principale a hotelului sunt alei mărginite de iederă. Par ţesute între camere, pe etaje, călăuzindu-ne tot mai aproape de mare şi urcând spre restaurantul principal şi recepţie.

— Ai stat vreodată aici? îl întreb pe Adam.

— O dată, îmi spune. E extrem de romantic, adaugă şi ia o gură de şampanie, iar eu îmi întorc privirea în jos, spre apă. Dar ador relaxarea şi confortul de la Poseidon. Aici chiar eşti în altă lume.

— Da.

Nu înţeleg cum ai mai putea pleca vreodată de aici. Magia Italiei pare să fie capacitatea ei de a te conecta la un alt soi de timp,

la o eră care nu e atinsă de modernitate. E atâta pace în acest prezent, aici şi acum!

Iau o gură de şampanie. E seacă şi înviorătoare. Ne plimbăm pe cărarea pietruită, umbrită de crengile lămâilor.

— E raiul.

— Fiecare cameră e diferită, îmi spune Adam. Complet unică. De la design, la mobilier, la decor. E ceva cu totul şi cu totul special.

Pe cărare, ne întâlnim cu un bărbat şi o femeie care se plimbă de mână, în costume de baie. El are un prosop pe umăr.

— Parcă am fi într-un film, îi zic. Ca în *Only You* sau *Under the Tuscan Sun*.

— Nu prea mă uit la filme. Dar e foarte spectaculos, sunt de acord.

— Pe cine ai adus aici?

Adam îmi zâmbeşte şi pare că gropiţele din obrajii lui prind viaţă.

— Poate că m-a adus cineva pe mine.

— Nu cred, îi zic dând din cap.

— De ce?

— Îmi pari genul de om care vrea să deţină controlul.

— Ei bine. Presupun că e adevărat. Dar nu poţi cunoaşte ceva fără să îţi fie prezentat de altcineva. Toţi avem un punct de intrare. O fostă iubită m-a adus la Positano, de fapt. Bine, acum mulţi ani. Am stat la un hotel numit La Fenice. Era aşa de sus şi în afara oraşului, că practic urcam pe coastă în fiecare zi. Nu prea aveam bani, dar panorama era extraordinară.

Mă uit cum zâmbetul îi cuprinde tot chipul.

— A fost vacanţa ta preferată, nu-i aşa?

Adam se întoarce către mine şi mă priveşte îndelung.

— Era.

Luăm cina pe terasă, învăluiţi în lumina italiană aurie. Alături e un cuptor cu lemne pentru pizza, decorat cu farfurii de email albastre şi albe minunate, iar masa se serveşte în vase similare.

Ne luăm pizza cu trufe, smochine şi roşii coapte, apoi cea mai dulce salată cu rucola, pere şi parmezan, calamar crocant, prăjit la perfecţiune. Am luat şi o sticlă de vin roşu atât de delicios că l-am băut ca pe apă.

— Ce s-a întâmplat cu fata aia? îl întreb pe Adam.

Ni s-au luat farfuriile şi acum ne bucurăm de a doua sticlă de vin. Soarele aproape intră în mare, iar lumina capătă nuanţe albăstrui. Apa îşi schimbă culoarea, trece de la turcoaz la indigo. Şi, deodată, terasa e luminată de lumânări.

— Ah, a fost demult. Eram tineri.

— Cât de tineri?

Şi acum îmi dau seama că nu ştiu câţi ani are Adam. Cu cât e mai mare ca mine? Treizeci şi cinci? Treizeci şi opt?

— Destul de tineri, zice râzând. Călătoream peste tot, iar Positano era o destinaţie obligatorie pentru ea, aşa că am venit.

— Şi te-ai îndrăgostit.

— De oraş, da. De ea eram deja îndrăgostit. Peste şase luni mi-a frânt inima.

— Ce s-a întâmplat?

— A apărut un toboşar pe nume Dave.

— Înţeleg, îi spun.

Dar, de fapt, nu înţeleg. Eu niciodată nu mi-am permis să mă îndrăgostesc sau să mă dez-îndrăgostesc. N-am avut niciodată alte experienţe. Mă gândesc la seara trecută. La Adam în faţa mea.

— Dar tu?

— Eu?

— Nu ţi-a frânt nimeni inima?

Mă gândesc la Eric, la facultate, la şarmul lui caraghios, la weekendurile când mergeam cu maşina la Santa Cruz, la cumpărăturile făcute la Costco, la serile cu pizza de la ai mei.

— Nu, îi răspund.

— Ştii ce se zice, spune zâmbind.

— Ce?

— Să nu ai încredere în cineva căruia nu i-a fost frântă inima. Există un „înainte” şi un „după”. Nu prea mai vezi lumea ca înainte.

Deodată, un nor îmi întunecă inima. O văd pe mama, la spital, în patul ei din Brentwood. Aud rumoarea făcută de aparate.

— Cred că trebuie să-mi nuanţez răspunsul, atunci, îi zic.

— Da?

Dau din cap.

Adam se întinde peste masă şi mă ia de mână. Îmi deschide palma şi mă mângâie. Îi simt atingerea până în coloană. Mi se opreşte în urechi; o vibraţie plină de energie, ca electricitatea.

Comandăm desert. O cupă de îngheţată de ciocolată cu frişcă şi nişte zahăr pudră pe deasupra. Are şi chipsuri delicate de ciocolată în interior. Se prea poate să fie cea mai bună chestie pe care am gustat-o vreodată.

— Înainte să plecăm, trebuie să facem ceva, spune Adam.

Ne terminăm vinul. Adam plăteşte nota, apoi mă conduce spre colţul terasei. Acolo e o uşă verde a unui lift de sticlă. Acum e aproape întuneric, dar tot hotelul e luminat.

— După tine, îmi zice.

Intrăm, apoi coborâm dincolo de rândurile de grădini, camere, terase şi zone de luat masa, tot mai adânc în faleză. Trecem de

grădini cu legume proaspete, de spa, jos, tot mai jos, până ne oprim chiar în mijlocul unei peşteri.

Adam deschide uşa şi văd că liftul ne-a adus direct într-o peşteră. Din care ieşim în noapte, la sute de metri mai jos de locul unde am luat cina. Terenurile de tenis ale hotelului sunt la dreapta, iar la stânga e zona unde se ia prânzul, apoi clubul de pe plajă.

Adam mă ia de mână şi coborâm, până ajungem la şezlonguri. Marea se zbate la câţiva metri de noi, sărind şi şerpuind pe stânci.

— Vrei să ne aşezăm? mă întreabă Adam.

Mă aşez pe unul dintre şezlonguri, iar el vine lângă mine. Îi simt umărul lângă al meu şi pieptul lui mă apasă pe spate.

Aici, lângă malul mării, e clar că s-a lăsat seara. Luna se ridică uşor şi toată plaja pare să plutească între două lumi. Îmi ridic genunchii la piept.

— Ţi-e frig?

Clatin din cap. Nu mi-e frig deloc. De lângă mine, simt o mână pe ceafă, care apoi îmi cuprinde braţul. Expir aerul serii.

— Adam.

Mă întorc spre el. Ca seara trecută, simt o pornire puternică, aproape imposibil de înfrânt, să-l sărut, să mă arunc în braţele lui şi să-i simt pielea peste tot. Dar nu o fac. Pentru că îl am pe Eric şi pentru că, orice s-ar întâmpla aici, nu mă poate face să uit.

— Hm?

— Nu pot, îi zic şi vreau să-mi tai limba.

Adam îşi ia mâna, încet, de pe mine.

— Înţeleg, îmi zice. Vrei să mergem?

Clatin din cap. Mă reaşez astfel încât îmi odihnesc spatele de spătar. Adam se aşază lângă mine. Îi simt răsuflarea, inspir, expir, ca valurile.

Rămânem aşa şi ne uităm la cer până când se face aproape negru. Până când stelele încep să-şi coboare lumina spre bărcile de pe mare, precum nişte ochi care nu clipesc.

CAPITOLUL 19

În ziua următoare, Adam e plecat la Napoli cu munca. Aşa că eu îmi petrec timpul căutând-o pe Carol. Merg la Chez Black şi cobor să mă plimb pe debarcader. Încerc la restaurantul Da Polino, ajung la uşile închise de la Bella Bar. Nimic. Aştept la intrarea hotelului mai bine de două ore, dar, când se face nouă seara, mă dau bătută. Nu e aici.

Mănânc un bol de paste pe care mi-l trimite Carlo în patio.

Dacă am pierdut-o din nou?

Ar fi trebuit să-mi fac un plan. Ar fi trebuit să-i spun: „Ne vedem mâine, la zece dimineaţa, acolo”. Dar eram fericită şi beată, şi am uitat.

La câteva mese distanţă, un grup de tineri la vreo treizeci de ani râd bucurându-se de o sticlă de vin. Simt impulsul să trag un scaun, să merg să vorbesc cu ei, să exprim unele dintre lucrurile ciudate, minunate, complicate şi uluitoare care mi se întâmplă în acest loc străin, chiar acum.

Dar eu nu vorbesc cu străinii. Pe prietena mea cea mai bună o cheamă Andrea, am cunoscut-o la facultate şi acum trăieşte la

New York. A venit la înmormântare, dar nu am apucat să stăm împreună. Ultima dată când mi-amintesc că am luat cina a fost acum cel puţin un an. Eu şi Eric nu mai mergem la New York, iar Andrea e un manager PR ocupat.

Acum, când mă uit la femeile astea, care râd, beau şi vorbesc, simt o undă de regret că nu am pus niciodată pe primul plan relaţia cu ea. Că am permis să ne îndepărtăm aşa de tare.

Termin de mâncat şi merg sus. Dorm prost şi renunţ complet la somn înainte de răsărit.

La şase dimineaţa, merg la micul dejun căutând cafea. Abia dacă am prins trei ore de somn. La micul dejun nu s-a deschis încă, dar Carlo e acolo aşezând mesele.

— *Buongiorno*, doamnă Silver.

— Carlo, ai cumva nişte cafea?

Carlo arată spre bucătărie.

— Mă uit, o clipă.

Rămân în patio. La fel ca ieri, simt o uşoară răcoare. Dar tot oraşul este încă gri şi albăstriu.

Carlo se întoarce în două minute cu un *americano* fierbinte. E aproape negru. Perfect.

— Mulţumesc, îi zic. De un milion de ori.

— Nu e nevoie de un milion. Sunteţi bine-venită. Aşez o masă?

Şi arată spre locul meu obişnuit, de sub umbrelă.

— Nu, mulţumesc. Poate mai târziu.

Îmi iau cafeaua şi mă aşez pe un şezlong lângă piscină. Fără cafeină, totul e în ceaţă, la fel ca ziua care începe. Iau câteva guri.

Unde e?

Când eram mică, când eram doar un copil, mama îmi cânta în fiecare seară. Mereu ceream acelaşi cântec, care sună aşa:

„Mămica se întoarce, mereu se întoarce, mereu se întoarce la mine./ Mămica se întoarce, mereu se întoarce, mereu se întoarce la mine.” Mama îl cânta pe o voce ridicolă, de personaj Disney, făcând totul să pară atât de amuzant, încât ascundea sensul real. Aproape de tot. Dar era modul ei de a-mi spune că va fi mereu acolo; că nu mă va părăsi niciodată. Era adevărat.

Merg înapoi în cameră şi îmi pun adidaşii. Mă dau cu nişte cremă de protecţie solară, îmi iau pălăria şi escaladez din nou treptele din Positano. Ajung la terasa-popas după zece minute de urcat, când îmi bubuie inima în piept. Dar trag de mine să merg mai departe. Când ajung la Calea Zeilor, sunt fleaşcă. Iau o gură mare de apă şi privesc ziua care se deschide în faţa mea. Ceaţa se ridică, iar dimineaţa îşi intră în drepturi. Pare că o să fie o nouă zi perfectă. De aici pot vedea tocmai până la apă. Nu e chiar panorama de la Il San Pietro, dar pe aproape. Pot chiar distinge ţărmurile insulei Capri.

Nu mai e niciun suflet pe aici. Toată cărarea e a mea. Cafeaua îşi face efectul, iar cafeina, aerul proaspăt şi mişcarea mă trezesc. Sunt pe cale să mă decid dacă mai urc pe cărare sau nu, când aud paşi în spatele meu.

Îmi ţin răsuflarea, aşteptându-mă să o văd pe Carol. *Te rog, te rog, te rog, să fie ea*; dar nu, e Adam.

— Hei, îmi zice, pe cine avem noi aici?

— Mă urmăreai?

Adam îşi pune mâinile în şolduri şi se apleacă uşor în faţă, respirând greu.

— Uau, ce de mişcare faci până aici!

Îi întind sticla de apă şi ia o gură.

— Mersi.

Dau din cap.

— Şi nu, nu te urmăream, îmi zice, dându-mi sticla înapoi. Ţi-am zis că îmi place să fac mişcare. Ai menţionat treptele astea şi mi-au rămas în cap.

— Cum a fost la Napoli?

— Bine. E un loc ciudat, dar îmi place mult.

— Vrei să mai urcăm puţin pe cărare? Eu n-am ajuns mai departe de atât.

Îşi ridică tricoul şi se şterge cu el pe frunte. Văd o linie de abdomen. Muşchii întinşi de dedesubt.

— Mda, hai să încercăm.

Aşa că revenim pe cărare şi urcăm mai sus. Panorama e spectaculoasă. După alte zece minute, mă întreb dacă suntem aproape de La Tagliata; deja pare că suntem printre nori. Ne oprim să ne uităm în jur. Eu mă ţin de balustrada de lemn, netezită până a ajuns fină şi satinată de toţi călătorii care au trecut pe aici. Adam vine să stea lângă mine.

— Am citit că această cărare e locul unde zeii veneau să-l întâlnească pe Poseidon, îmi zice Adam.

— Pe Ulise, îl corectez.

— Aşa, pe Ulise. Şi pot înţelege de ce au ales locul ăsta ca să se amestece cu muritorii. Trebuia să fie ceva care să semene cu raiul pe pământ.

— Iubeam mitologia greacă. Sau romană? Nici nu-mi amintesc.

— Romană. Dar cred că sunt foarte similare. Ce anume te-a făcut s-o iubeşti?

— Cred că-mi plăcea că mereu era cineva care controla lucrurile. Un zeu al apei, un zeu al vinului, o zeiţă a primăverii, un zeu al dragostei. Totul avea un conducător.

— E interesant. Dar totuşi, erau extrem de lacomi. Voiau întotdeauna ce era al altuia. Şi se încurcau cu muritorii. Nu era prea multă ordine. Păreau foarte umani, de fapt.

Mă uit la Adam, care se uită spre mare. Acum se simte briza, iar vântul îmi ridică părul lipit pe ceafă.

— De ce vrei să cumperi hotelul? Ştiu că ar fi o investiţie bună şi toate celelalte, dar...?

— Şi cum de nu e ăsta un motiv suficient, mai ales când o companie vrea să se extindă?

Dau din cap.

— Nu cred asta. Îi iubeşti pe Marco şi Nika; vii aici în fiecare an; ai spus şi tu că locul ăsta e special pentru tine. Chiar nu cred că, pur şi simplu, te-a trimis cineva în misiunea asta şi că vrei să preiei un loc despre care crezi că e perfect.

Adam nu răspunde imediat. Trage aer în piept, cu ochii pironiţi spre apă.

— Ştii că n-am vrut să lucrez în imobiliare? Acum îmi place mult, dar cu ceva timp în urmă, voiam să fiu avocat.

— A, da?

Adam dă din cap.

— Mama e avocat, la fel şi tata. S-au cunoscut la Drept. Deci părea că asta trebuia să fac şi eu. Amândoi erau pasionaţi de domeniu, de lege, şi îşi iubeau munca. M-am gândit că o s-o iubesc, la rândul meu.

— Şi ce s-a întâmplat?

— N-am intrat în barou. Apoi am eşuat şi a doua oară. După aceea, m-am analizat profund.

— Şi ai descoperit că nu voiai să fii avocat, de fapt?

— Nu asta era. Chiar şi după atâta timp la Drept, tot nu eram bun la asta. Tot părea că citeam într-o limbă străină.

Face o pauză şi îşi şterge fruntea cu dosul palmei.

— Până la urmă, pur şi simplu, nu-mi păsa aşa de mult. Şi cred că e greu să fii bun la ceva ce nu-ţi place.

Tuşeşte.

— Cunosc bine hotelul şi îl iubesc.

— Înţeleg, adică pot înţelege de ce. Şi eu îl iubesc.

— Nu încerc să-l schimb, continuă Adam şi îşi schimbă tonul; pare că vrea să înţeleg bine ce-mi spune. Vreau să-i ajut, vreau să-l fac chiar mai bun. Vreau ca Poseidon să fie cea mai bună versiune a lui ca să fie aici încă foarte mult timp.

— M... bine.

— Sunt un oportunist, dar nu sunt un om rău. Au probleme. Chiar au nevoie să meargă mai departe.

— Şi tu?

Adam îşi pune ambele mâini pe balustradă. Eu cuprind iar cu privirea panorama mării.

— Sunt într-un blocaj?

Nu-i răspund.

— Cred că sunt foarte bun la călătorit şi mă descurc mai puţin bine când stau pe loc, îmi zice. Îmi place să vizitez locuri, să stau la hoteluri, uneori să intru în vieţile altora.

Se uită la mine şi ne intersectăm privirile pentru o secundă.

— Cred că nu sunt încă foarte sigur unde sau dacă vreau să mă aşez, iar hotelul ăsta pare o bună oportunitate să intru mai adânc, pe când, de obicei, doar...

— Închiriez?

— Da, poate.

Ne mai uităm o dată spre mare. Apoi mă bate de două ori pe braţ, tovărăşeşte, poate chiar prietenos, dar îi simt atingerea în stomac.

— Sunt impresionat de viteza ta, îmi zice.

— Aş spune să mai urcăm, dar nu vreau să murim deshidrataţi.

— Putem să ne întoarcem. Şi să dăm iama în standul de limonadă de pe drum. N-avem apă, dar am bani.

— Cred că ăsta ar putea fi un motto.

— Motto-ul meu?

— Ca în *Real Housewives*? Motto? Se uită la mine fără să înţeleagă, aşa că adaug: Lasă, uită ce-am zis!

Pornim la vale, fără să mai vorbim. Mă simt mai relaxată, chiar mai în largul meu. De parcă ne cunoaştem de mult mai mult timp. Ne oprim la standul de limonadă, iar Adam cumpără pentru amândoi. E dulce, siropoasă, lipicioasă şi delicioasă. O dau pe gât şi apoi iau un cub de gheaţă în gură şi mă bucur de răceala lui până se topeşte. Ne întoarcem la hotel pe treptele de pe margine. Ne oprim la terasa-popas şi ne uităm spre apă. Nu ne grăbim nicăieri. Cumva, deşi pare imposibil, e încă dimineaţă.

— Aici pare că ziua are mai multe ore, îi spun lui Adam.

— De-asta iubesc locul ăsta.

Totul durează mai mult în Positano. Chiar şi timpul.

CAPITOLUL 20

La micul dejun, l-am întrebat pe Adam dacă vrea să meargă azi la Capri cu mine. Vremea e spectaculoasă, iar cerul, de un albastru curat, copleşitor. Mă uit la apa care pare de cristal. O zi petrecută pe o insulă-paradis pare planul perfect.

— Cred că ar fi distractiv, Silver, îmi spune el. Cred că o să-ţi placă acolo şi aş fi onorat să-ţi prezint insula.

— Eu te-am rugat pe tine.

— Crede-mă, o să vrei să preiau eu conducerea.

Adam ştie pe cineva cu o ambarcaţiune, aşa că, o oră mai târziu, suntem la debarcader şi ne urcăm pe un iaht privat.

— El e Amelio, spune Adam şi mă prezintă căpitanului, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul prins în coadă şi un tricou polo de bumbac.

— Bună! Îţi mulţumesc că ne duci.

— Ai grijă când urci, spune Amelio cu un accent ce pare pe jumătate italian, pe jumătate australian.

Mă ia de mână şi mă ajută să urc pe iaht. Toată partea din faţă e ca o rampă, ca un şezlong uriaş. Este vopsit în nuanţe de crem, maro şi alb. Arată superb şi de modă veche.

— Tornado, nu? îl întreb pe Amelio.

El îmi zâmbeşte mândru şi dă din cap. Micul iaht te trimite cu gândul la anii ’60. Arată însă nou-nouţ, e impecabil îngrijit.

— Unele dintre cele mai spectaculoase bărci din lume, îi zic. O ador pe asta. E a ta?

— Sì, è della mia famiglia[20], răspunde Amelio.

Iau un prosop de baie, în timp ce Adam se uită la mine şi ridică o sprânceană.

— Ce e? Tatei îi plăceau bărcile.

Când eram mică, tata mă ducea cu el la Huntington Beach să-mi arate bărci. Micile iahturi, ca acela pe care suntem acum, erau preferatele lui. Şi ale mele.

Ne aşezăm pe prosoape de baie, unul lângă altul, în timp ce Amelio porneşte motorul. Apoi prindem viteză spre Capri. Vântul

---

[20] **„Da, e a familiei mele”, în lb. italiană, în original (n. tr.).**

se înteţeşte, aerul e sărat şi umed. Călătoria până la Capri nu durează mai mult de patruzeci şi cinci de minute. Insula răsare din mare ca o stâncă uriaşă şi înaltă, plină de coaste abrupte, spectaculoase. Pe măsură ce ne apropiem, zăresc golful, apoi stâncile, apoi malul. Din apă răsar capetele a vreo douăzeci de înotători. Apele adânci, albastre, devin turcoaz transparent, care pare artificial.

Amelio opreşte motorul şi plutim spre mal. Mă întorc spre Adam.

— Vreau să înot.

— Acum?

— Amelio! strig. Putem sări în apă înainte de a trage la mal? Putem înota?

— *Si!* mă asigură, arătând spre partea stângă a iahtului, unde se vede o scară.

Îmi scot bluza şi o arunc pe jos. Sub ea, port un costum de baie alb, dintr-o bucată. Observ că Adam se uită la mine. Apoi mă arunc din prima. Apa rece îmi loveşte pielea încinsă. Aproape mi se taie răsuflarea. După câteva secunde, şocul iniţial lasă loc unei senzaţii răcoritoare. Apa e rece şi o simt pe piele ca pe o bucată de mătase, aproape. Scot capul la suprafaţă, îmi şterg apa din ochi şi îl strig pe Adam.

— Hai şi tu!

El se ridică şi se uită la mine.

— E rece?

Scuip nişte apă.

— De fapt, e chiar călduţă, îl mint.

Mă uit la el cum îşi dă jos tricoul. Mă bag înapoi în apă şi, când ies iar la suprafaţă, îl văd pe jumătate intrat, încă prins de scară.

— Isuse! îmi strigă. E rece.

— Hai, Adam, sari!

Sare şi iese la suprafaţă peste câteva momente, scuturându-şi părul. În mod normal, e un mascul alfa, dar aici, în apă, cu părul ud, pare chiar jucăuş. Pare tot mai tânăr decât atunci când l-am cunoscut.

Adam stropeşte cu apă în direcţia mea, apoi se lasă să plutească pe spate. Fac acelaşi lucru, în apropiere. Nici urmă de nor pe cer. O întindere fără sfârşit, de un albastru clar, aproape imposibil.

— Iubesc locul ăsta, îi spun.

— Nici măcar n-am ajuns la Capri, îmi răspunde, râzând.

— Nu. Locul ăsta. Tot.

Mă răsucesc din nou cu picioarele sub mine, iar Adam face la fel. Apa îl împinge mai aproape.

— Mulţumesc că ai venit cu mine, îi spun.

S-a apropiat şi mai mult, aşa că îi văd picăturile de apă din gene. Stau suspendate ca nişte lacrimi.

— Mulţumesc că m-ai invitat.

Ochii lui îmi cercetează chipul. Apoi se bagă iar sub apă. Când iese la suprafaţă, e mai aproape de barcă.

— Haide, Silver. Avem o zi lungă în faţă.

Ne urcăm înapoi pe iaht şi ne ştergem, iar Amelio ne conduce printre stânci, spre debarcaderul care se leagănă odată cu valurile.

Adam mă ia de mână şi mă ajută să păşesc.

— Mulţumim! îi strig lui Amelio.

— Vino înapoi pe la patru sau patru şi jumătate, îl roagă Adam.

— Nicio grijă, ne răspunde el.

Şi ne arată spre mare, spre apele albastre care ne înconjoară pe kilometri întregi în toate direcţiile.

Odată ajunşi pe pământ, cuprind priveliştea cu privirea. Panorama e punctată de umbrele în dungi albe şi albastre, ca nişte flashuri. Sub ele, oamenii stau la plajă pe şezlonguri lungi. Câţiva înoată, alţii zăbovesc pe stânci. Clubul de pe plajă nu e aglomerat; mai degrabă, e populat atât cât trebuie ca să fie plăcut. Dincolo de stânci se vede o construcţie acoperită cu stuf, cu un semn de lemn pe care scrie La Fontelina.

— Am auzit de locul ăsta, spun amintindu-mi că aveam rezervare cu mama la Da Luigi, clubul din apropiere.

— Bun venit în paradis! spune Adam. Haide!

Ne ducem la un stand şi primim două prosoape de plajă. Un angajat ne conduce spre două şezlonguri, la doi paşi de apă, şi ne aranjează umbrela deasupra.

— E spectaculos, spun.

Nici nu m-am obosit să-mi mai pun bluza pe mine. Arunc prosopul şi mă postez direct pe şezlong.

— Stai să vezi cum e la prânz! spune Adam. Aici e unul dintre restaurantele mele preferate din Amalfi.

Mă întind şi simt soarele pe picioare. Adam scoate o carte. E *Sărbătoarea continuă* a lui Hemingway, aceea pe care tocmai o luase din biblioteca de lângă camera mea când ne-am cunoscut.

— E bună de ceva?

— E un clasic.

— Şi?

— Da, e foarte bună. Îmi aminteşte de părţile cele mai bune şi cele mai rele ale Parisului. De tragedia romantică pură care e locul ăla.

— Mama ta revine des la Paris?

— Da, cam o dată pe an. Sora ei încă locuieşte acolo. Sunt foarte apropiate şi cred că e greu pentru mama să fie aşa departe de ea.

Adam se opreşte o clipă uitându-se la geanta mea.

— Ţi-ai adus ceva de citit?

— Nu, spun dând din cap. Sunt foarte mulţumită aşa.

Şi, când o spun, îmi dau seama că vorbesc serios. Simt cum o senzaţie de calm îmi cuprinde corpul. Închid ochii. Dinspre apă adie briza, iar umbrela îmi ţine bine umbră.

Stăm aşa o vreme. Aţipesc din când în când în ritmul valurilor şi al păcii pe care o emană locul ăsta.

— Ai vrea să urcăm în restaurant? mă întreabă Adam după vreo oră. Putem comanda nişte vin înainte de prânz.

— Sună bine!

Îmi arunc cămaşa pe umeri şi urcăm treptele spre clădirea bătută de vânt. Ne aşezăm pe debarcader, cu vedere spre stânci, şi toată întinderea de apă se desfăşoară în faţa noastră.

Adam comandă o sticlă de Sancerre rece. E dulce şi delicios. Beau imediat un pahar.

De la înălţimea la care stăm, vedem apa curată şi cele trei stânci de la Faraglioni. Se ridică din mare ca nişte luptători vikingi, apărători ai mărilor. Au o sută de metri. În cea din mijloc este o arcadă pe sub care se poate trece. E imposibil să n-o recunoşti din miile de poze văzute pe Instagram sau în alte părţi.

Adam îmi urmăreşte privirea.

— Ştii povestea lor, nu?

Dau din cap că da. Dacă te săruţi când treci pe sub arcadă, vei fi îndrăgostit şi fericit următorii treizeci de ani.

Treizeci de ani. Vârsta mea. Vârsta mamei mele aici şi acum.

— E mult timp, îi spun.

— Nu şi aici.

Îmi chiorăie stomacul. Mi se pare că mi-e tot timpul foame, că ceva din mine, care a fost amorţit până acum, se trezeşte la viaţă. Gata să fie hrănit.

Comandăm un platou cu legume la grătar, caracatiţă la aburi, *burrata* cremoasă, roşii *cherry* şi paste cu homar. Salată verde şi pâine uşoară pe tot parcursul mesei. Mănânc. Şi-apoi mănânc din nou şi tot mănânc.

— Aş putea mânca tot timpul aici. Am impresia că mi-e foame întruna.

— Ştiu, răspunde Adam. Ţi-am zis. Mâncarea e fantastică. Mâncarea italiană are efectul ăsta. Când ingredientele sunt de bună calitate şi simple, masa te satisface şi nici nu te simţi greu.

Mi-l amintesc pe Adam când s-a bătut pe burtă şi a zis că s-a îngrăşat zece kilograme. Mai iau o gură de Sancerre. Sunt destul de sigură că am ajuns la a doua sticlă. Picioarele îmi sunt uşoare şi simt un zumzet de mulţumire în piept.

— Vii mereu în Italia cu treburi? îl întreb pe Adam.

— Nu mereu. Avem un hotel la Roma, dar Positano e un loc numai bun în care să ajung între două afaceri, când am nişte timp liber.

— E destul de romantic, spun fără să-mi dau seama.

E din cauza vinului, aşa că am impulsul de a acoperi ce am zis cu mai multe alte cuvinte, dar nu o fac.

Adam ridică o sprânceană, mirat.

— Da, de acord. Este.

Mi se strânge stomacul când mi-l imaginez pe Adam aici cu altă fată, pe care poate a cunoscut-o la hotel, ca pe mine. Poate şi ea era americană. Sau elveţiancă. Sau franţuzoaică. Vreo brunetă fabuloasă cu picioare lungi şi o mică eşarfă legată la gât. Annabelle. Nu, Amelie.

— Ultimei mele prietene îi plăcea mai mult la Roma, ca să fiu sincer, spune Adam citindu-mi gândurile parcă. Era din Toscana şi avea prejudecăţi când venea vorba de Amalfi.

— Chiar există aşa ceva?

— Unii italieni cred că e prea populată coasta, prea turistică, prea scumpă, zice Adam ridicând din umeri.

— Şi chiar e aşa.

— Da. Dar, totuşi, uită-te în jur.

Şi arată spre mare. Spre stâncile aflate în depărtare. Spre apa şi cerul care se îmbină ca într-o neverosimilă imagine tehnicolor.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea? Cum s-a terminat, adică?

Adam ridică paharul cu apă.

— Ea voia să locuiască în Italia, dar nu-i plăcea că eu călătoream. Ne certam tot timpul din cauza asta. Voia viaţa pe care o şi merita, de altfel, dar pentru mine nu era un proiect realist. Am auzit că s-a căsătorit undeva, la Florenţa. Acum doi ani. O nebunie cum trece timpul.

Îmi dau seama că pe Adam încă îl doare. Sau, cel puţin, că l-a durut, odată. Că e o rană încă deschisă sau nevindecată.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Trei ani. Cu pauze, adaugă privindu-mă. Mi-e greu să rămân într-un singur loc. Uneori am impresia că n-a mers pentru că nu ne potriveam, alteori cred că n-am mers pentru că eu am refuzat să fac ce trebuie.

Mă gândesc la Eric, în casa noastră, aflată la un sfert de oră distanţă de părinţii mei. La cele patru restaurante la care mergem. La serile de film de la Grove. La concertele de la Hollywood Bowl. La toată viaţa mea care s-a desfăşurat pe o rază de şaisprezece kilometri. Şi eu am fost reticentă la schimbare. Şi nici n-am lăsat pe altcineva să mă schimbe.

Adam lasă paharul pe masă cu un clinchet.

— Aşadar, ce vrei să faci acum? Am putea explora Capri. Am putea merge la cumpărături. Am putea mânca la Lemon Tree.

Centrul din Capri e sus, pe deal. Problema e că acolo nu se ajunge decât pe jos, urmând cărarea ce urcă de la malul mării. Iar după drumeţia de azi-dimineaţă, nu sunt sigură că am energie pentru o mie de trepte.

— Sau am putea lua barca până în portul Piccola şi apoi să ne plimbăm, continuă Adam.

Mă las pe spate. Văd şezlongurile de sub noi.

— Ştii ce vreau cu adevărat să fac? îi zic lui Adam.

— Spune-mi!

— Nimic.

Adam zâmbeşte.

— Eşti sigură? Suntem aici. Iar Capri este destul de grozav. Magazine grozave, baruri grozave.

— Am văzut în poze. Este şi un magazin Prada.

— Şi multe buticuri cochete. M-am gândit că asta ţi-ar plăcea. Te îmbraci bine şi diferit.

— Mersi.

Spun asta deşi nu mi-aş fi descris vreodată stilul ca fiind diferit. Poate doar cu ceva în plus faţă de restul lumii.

— Aş vrea să merg la cumpărături, dar nu azi. Nu simt că vreau să fac ceva anume sau să merg undeva anume. E OK?

— Sigur, spune Adam dând din cap. E mai mult decât OK.

Următoarele patru ore nu facem altceva decât să moţăim şi să înotăm. E ca-n paradis. Merg de la apă la şezlongul de lângă pietre şi înapoi. Atât! Atâta tot! Pur şi simplu, mă bucur de simplitatea apei şi a stâncilor şi de panorama extraordinară. Avem vin, apă şi limonadă rece ca gheaţa. Mă dau din nou cu cremă de protecţie, iar Adam face schimb de locuri cu mine

când mă ajunge soarele. El citeşte. Închid ochii şi, pentru prima dată după luni de zile, nu mă apasă niciun gând rău. Nu mă aşteaptă imagini cu spitale, nici întrebări despre viitorul meu, nici incertitudinea a ce va să vină. Nu simt decât îmbrăţişarea completă a prezentului.

Când se face patru şi jumătate, îl vedem pe Amelio apropiindu-se pe apă. Adam îi face cu mâna, ne strângem lucrurile şi ne îndreptăm spre debarcader chiar când trage la mal. Ne urcăm. Am pielea plină de apă sărată şi de cremă de protecţie, iar rochia e în geantă. Nu mi-am pus-o nici măcar o dată.

— E frumos aici? ne întreabă Amelio.

— Cel mai. M-aş muta aici.

Îmi imaginez o viaţă plină de zile interminabile la plajă.

Când ne îndepărtăm de La Fontelina, văd în faţa noastră stâncile Faraglioni. Câteva bărci trec pe sub ele. Nişte cupluri se sărută la arcadă.

— Vreţi să mergem? întreabă Amelio.

Adam se uită la mine.

— Sigur, îi răspunde.

Suntem pe porţiunea din faţă a iahtului. Adam îşi ridică genunchii şi îi prinde cu braţele.

— Cred că ar trebui să-ţi ofer experienţa completă a insulei Capri.

Inima începe să-mi bubuie. Habar n-am ce vrea să spună. Vrea să văd minunea arhitecturală naturală de aproape? Sau vrea să mă sărute sub stâncile alea? Care e „experienţa completă”?

Îmi aud pulsul în urechi de parcă s-ar apropia cavaleria în galop. Simt că întrebarea pluteşte între noi pe măsură ce înaintăm. Odată ajunşi aproape, Amelio opreşte motorul. Adam îşi întinde picioarele şi se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Întoarce capul spre mine. Dar nu se mişcă, nu încă.

— Iată-ne! strigă Amelio.

Pătrundem sub arcadă. Se ridică o briză răcoroasă şi suntem înconjuraţi de stânci. Îl simt pe Adam aproape de mine, mai aproape decât era cu câteva clipe în urmă. Îi simt pielea sărată, caldă, şi atingerea uşoară a hainelor lui.

Suntem complet sub arcadă acum. Momentul atârnă în aer ca un balon de săpun, gata-gata să se spargă.

— Katy, spune Adam.

Şi abia dacă se aude ca o şoaptă, iar eu îl privesc. Se uită la mine cu atâta intensitate, încât cred că o să mă sărute. Chiar o s-o facă. Secundele se scurg ca anii. Timpul se dublează, se târăşte, de parcă aici şi acum nu ar avea aceeaşi greutate. De parcă nu ar însemna acelaşi lucru. Suntem tineri, suntem bătrâni, venim şi plecăm, toate în acelaşi timp.

Aproape am trecut de arcadă. Văd cum se iveşte soarele, chinuindu-se să ne întâmpine. E acum sau niciodată.

Şi atunci, Adam mă ia de mână. Îşi lipeşte palma de a mea, îşi împleteşte degetele cu ale mele. Mă ţine de mâna şi intrăm în lumina apusului.

— Minunat, strigă Amelio.

— Minunat, spune Adam, uitându-se în continuare la mine.

CAPITOLUL 21

N-o văd pe Carol nici în ziua următoare, nici peste două zile; în a treia, Adam mă duce la Napoli. Spune că e unul dintre locurile lui preferate din Italia.

— Multora nu le place, îmi spune. Turiştii abia dacă-l vizitează. Dar eu cred că Napoli e unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. În plus, are cea mai bună pizza pe care vei avea norocul s-o mănânci vreodată.

— Mai bună ca la Mozza? Să vedem!

— E cea mai bună. Unde să fie mai bună decât acolo unde s-a inventat?

Luăm o maşină de la hotel, după micul dejun. O decapotabilă care pare venită direct din anii ’50. De data asta, conduce Adam. La ieşirea din oraş, priveliştea e la fel de spectaculoasă ca la intrare.

— Cred că vreau să locuiesc aici pentru totdeauna.

— De asta mă tot întorc şi eu, spune Adam zâmbind.

— Nu cred că e posibil şi în cazul meu.

— Ar fi dacă ai vrea.

— Chiar crezi asta? Că oricine poate locui aşa, pe Coasta Amalfi, dacă şi-ar dori destul de tare?

— Hei! mă opreşte Adam. Uşurel. Nu asta voiam să zic. Doar că, dacă ai vrea, ai putea. Nu vorbeam de altcineva. Vorbeam de tine.

— Chiar nu ai de unde să ştii.

Adam se întoarce şi se uită la mine.

— Atunci poate că trebuie să te cunosc mai bine. Noroc că avem o zi întreagă la dispoziţie.

Când ieşim de pe autostrada de coastă şi mai avem cam douăzeci de minute până la Napoli, Adam îmi face un mic istoric al locului.

— Napoli e un oraş ciudat. E o ruină pe alocuri, complet dărâmat, dar se mai întrezăresc rămăşiţe de frumuseţe mediteraneeană care supravieţuieşte, chiar şi o doză de frumuseţe grecească. A fost cel mai bombardat oraş italian în Al Doilea Război Mondial şi are o poveste tragică: o epidemie groaznică de holeră, sărăcie, criminalitate. Dar e şi multă forţă în locul ăsta şi în oamenii lui. Cred că frumuseţea juxtapusă decadenţei e năucitoare. O să vezi exact cum e când ajungem.

— Am auzit şi că e oraşul hoţilor de buzunare, îi spun fiindcă-mi amintesc dintr-un ghid de călătorie.

— Şi asta.

Când ajungem la Napoli, înţeleg ce spune. Periferia e măcinată de sărăcie. Pe măsură ce ne apropiem de centru, oraşul devine mai zgomotos, mai aglomerat, creşte intensitatea traficului, şoferii ignorând orice regulă de circulaţie. E mult mai haotic şi mai stresant decât locul din care venim.

Ne oprim aproape de Duomo, una dintre cele mai bine de cinci sute de bazilici din Napoli.

— Probabil că e oraşul italian cu cele mai puternice şi longevive rădăcini catolice, îmi spune Adam. Oamenii aici sunt foarte credincioşi. Şi, totodată, foarte bătăioşi.

Străzile sunt zgomotoase şi e mai mult gunoi decât am văzut în toată Italia. Am trecut repede prin Roma, aproape deloc, dar chiar şi aşa, îmi dau seama că aceste două oraşe nu au nimic în comun. Încerc din greu să înţeleg ce anume adoră Adam la locul ăsta.

— Haide, spune Adam. Vreau să ne plimbăm puţin.

Îmi atinge cotul şi mă îndrumă spre o stradă. La colţ, un bărbat şi o femeie se ceartă. Ea gesticulează lângă chipul lui. El o apucă de mâini şi, pentru o clipă, cred că o s-o scuture sau mai

rău, dar o prinde de cap şi în secunda următoare se sărută cu pasiune.

— Italia, zice Adam.

— Italia, repet.

— Tocmai mi-am dat seama că nu ştiu ce meserie ai, remarcă Adam.

— Sunt copywriter. Ajut companii sau, uneori, persoane, să spună ce au de spus. Le fac textele pentru site-uri, newslettere şi am lucrat la mai multe cărţi. Am fost angajată undeva, dar apoi mama s-a îmbolnăvit.

— Înţeleg. Acum cât timp a fost asta?

— Acum câteva luni. Să am grijă de ea a fost...

Mă opresc şi mă uit la două femei în vârstă care duc nişte sacoşe de plastic. Par prea grele pentru ele.

— Mama era prietena mea cea mai bună, continui.

Adam îşi bagă mâinile în buzunare, dar nu spune nimic.

— Era o femeie extrem de vie. Ştia totul, mă crezi? Oricine a cunoscut-o vreodată îi cerea sfatul. Era atât de bună ca fiinţă umană, pur şi simplu, îşi dăduse seama cum merg lucrurile, iar eu...

— Tu eşti copilul ei.

— Da, dar nu semănăm deloc.

Adam se holbează la mine, dar nu se opreşte din mers.

— Mi-e greu să cred. Ea te-a învăţat totul, nu?

Mă gândesc la mama acasă la mine, aducându-mi un covor persan *vintage* pentru bucătărie, perne noi pentru canapea. Îmi aduc aminte cum ne gătea şi cum ne umplea frigiderul. Îmi dau seama de ceva, dar nu pot să pun degetul pe ce anume exact, ce va însemna dacă recunosc cu voce tare sau doar faţă de mine însămi. Apoi exprim acest gând.

— Nu, îi răspund. Nu m-a învăţat. Am fost doar recipientul înţelepciunii ei.

Nu gătesc, nu decorez, nu ştiu de unde e cel mai bine să comand flori în Valley pentru că o întrebam pe ea. Iar acum ea nu mai e şi nu pot să nu mă gândesc că m-a lăsat nepregătită.

— Îmi pare rău, spune Adam. Ştiu ce greu e pentru tine.

Îşi drege glasul.

— Când eram tânăr, a murit sora mea. Eram la locul de joacă din parc. A căzut şi, pur şi simplu, nu s-a mai ridicat.

— Dumnezeule!

— Mama era acolo, continuă Adam dând din cap. Uneori lumea mă întreabă de ce nu sunt căsătorit şi eu mă gândesc la Bianca; aşa o chema. Ea e primul meu gând. Nu e ciudat? Nici măcar nu ştiu exact de ce.

— Pentru că nu mai vrei să pierzi vreodată pe cineva drag.

— E mai mult de-atât, adaugă Adam dând din cap, apoi se opreşte câteva clipe. Nu vreau să văd pe nimeni suferind. Când mă gândesc la Bianca, nu mă gândesc la mine, mă gândesc la mama. O văd plângând în fiecare an la pomenire, de ziua ei, de Crăciun, de câte ori cineva o întreabă câţi copii are. Suferinţa asta mă sperie. Felul în care pierderea altcuiva m-ar face să mă simt.

— Probabil că e cel mai rău lucru din lume. Să pierzi un copil.

— Nu şi-a revenit niciodată. Cum să-ţi revii după aşa ceva?

Mă gândesc de câte ori m-am întrebat şi eu asta. Dacă mă voi mai simţi normal vreodată. Dacă voi mai fi bine vreodată. Răspunsul a fost „nu”, de fiecare dată, dar când sunt aici, acum, cred că se poate întâmpla şi asta. Că, poate, timpul fără ea nu e un teren de luptă, ci un loc gol. Cam noroios. Un tărâm nedezvoltat. Apoi, probabil, odată cu trecerea timpului, voi fi în stare să aleg ce să cultiv acolo.

Ne plimbăm în continuare, dar fără să mai vorbim. Hoinărim doar pe străzi. Ne oprim la o cafenea mică, unde în uşă stau doi câini vagabonzi şi comandăm *espresso*. Bem cafeaua şi apoi ne mai plimbăm o vreme.

Şi aşa, pas după pas, am revelaţia unui lucru atât de simplu. Ceva ce am văzut la cuplul care se certa la colţul străzii, la femeile care-şi cărau cumpărăturile acasă, la copiii care se joacă şi ţipă pe străzi. Napoli e un loc al conectării. Al comunităţii. Există o frumuseţe a clădirilor decrepite, a rufelor agăţate peste capetele noastre, a ritmului vieţii de zi cu zi. E multă frumuseţe şi în arhitectura mediteraneeană veche, în clădirile care dăinuie de secole, de dinainte ca Napoli să fie ce e azi. E frumuseţe în discrepanţa asta, în două lucruri aparent opuse, care sunt atât de legate. Nou şi vechi, bogăţie şi ruină, istoria pe de-a-ntregul, aici, împreună. E un loc ce a trăit epoci de glorie şi care poartă amintirea asta nu ca pe o emblemă, ci ca pe o promisiune. „Într-o bună zi...”

Scot aparatul de fotografiat din geantă şi mi-l pun la gât.

— Ce instrument impresionant! se miră Adam.

— Ah, mersi. A fost un cadou. Fotografia are ceva care mă face s-o iubesc. O întreagă amintire, surprinsă într-un moment.

— Foarte bine zis.

Fotografiez un bărbat îmbrăcat în blugi de sus până jos. Duce un braţ de flori de câmp şi o pungă de plastic.

Ne mai plimbăm câteva ore. Soarele nu e aşa de puternic la Napoli cum e la Positano, iar lujerii de pe terase şi balcoanele ne protejează.

După o vreme, Adam sugerează să mâncăm pizza la prânz.

— Pentru asta e cunoscut Napoli, îmi zice. Ar trebui să gustăm din cât mai multe feluri. E activitatea mea preferată când sunt aici.

În Italia mi-a revenit pofta de mâncare. Nu mă satur aproape niciodată şi, chiar dacă sunt plină, tot mi se face foame foarte repede.

— De acord.

Ne îndreptăm spre Pizzeria Olivia, unul dintre locurile preferate de Adam din cartierul Sanità, o zonă muncitorească. Au tot felul de pizze: cu coajă de lămâie şi *ricotta*, cu busuioc, piper, sau clasice napolitane. Mai comandăm şi o chestie prăjită cu *mozarella* care e, pur şi simplu, divină.

— Chestia asta n-ar trebui să fie legală, îi spun lui Adam după prima gură.

— Cam prea bună, nu? rânjeşte, uitându-se la mine cum mănânc.

— Cu siguranţă!

De acolo mergem spre alt loc preferat al lui Adam: o pizzerie micuţă, care nu are decât un geamlâc la stradă, aflată la vreo zece minute de Olivia. Faţă de ultimul loc, aici chiar e totul tradiţional. Ne luăm o *margherita* clasică, apoi Adam îmi face semn să-l urmez pe trotuar. Ia câteva şerveţele, le întinde pe caldarâm şi îmi face semn să mă aşez. Îl ascult. Pe stradă e o agitaţie plăcută. Câţiva adolescenţi vorbesc repede în italiană şi îşi pasează o minge de la unul la altul. Două femei cam de patruzeci de ani s-au oprit în faţa unui bloc şi gesticulează. Trec biciclişti. E multă pace aici, un cuvânt pe care, acum câteva ore, nu aş fi crezut vreodată că l-aş folosi pentru Napoli. Agitaţia zilei a mai scăzut, ca apele mării la reflux.

— Cum ţi se pare? mă întreabă Adam.

Iau o gură şi e absurd de bună.

— Ah, e ca din rai! Câte mai avem de vizitat?

Adam dă din cap.

— Nu, mă refer la Napoli. Te bucuri c-am venit?

Mă uit la el. Şi-a îndoit bucata în două şi mănâncă de la un capăt. Nişte grăsime picură pe trotuar. Văd totul ca şi cum aş pluti pe deasupra noastră. Văd un bărbat şi o femeie, care se bucură de pizza, într-o vacanţă în Italia. Poate sunt în luna de miere. N-ai zice că suntem doi străini.

Cât din viaţa mea a fost, cu adevărat, deschisă la nou? Cât de mult i-am permis să se dezvolte în mod natural, firesc? Simt o senzaţie complet nefamiliară cum se trezeşte la viaţă de undeva, din adâncuri. Freamătă, mă înghionteşte, se întinde, apoi se ridică chiar acolo, lângă noi.

Îmi las felia jos. Îmi şterg degetele, apoi mă întind şi îl iau pe Adam de mână. Are degetele moi şi lungi, de parcă fiecare ar fi un organism în sine, cu propriile organe, cu propria bătaie de inimă. O hartă a tot ce este el.

Îi strâng mâna în semn de răspuns: „Da."

CAPITOLUL 22

Când ne întoarcem spre Positano, e trecut de şase seara. Adam îmi deschide portiera şi îmi întinde mâna, ajutându-mă să cobor din maşină.

— Mulţumesc, îi spun. A fost o zi cu adevărat grozavă. Cea mai bună de mult timp.

— Mă bucur că te-ai simţit bine. Nici eu nu mai fusesem de mult timp. Mersi că ai acceptat să vii.

Momentul se prelungeşte. Pare să îngroaşe aerul. Posibilitatea... Căldura... Noaptea care aşteaptă să-şi intre în drepturi.

— Cu plăcere!

— Am puţină treabă, zice Adam. Te sun în cameră când revin?

Dau din cap.

— Mhm, s-ar putea să hoinăresc o vreme.

Adam vine mai aproape de mine şi mă sărută repede pe obraz.

— Chiar eşti specială.

Apoi pleacă. Mă întorc în camera mea. Mă dezbrac şi mă bag sub duş. Simt apa fierbinte pe pielea sărată şi transpirată, dar, pe măsură ce mă spăl, mă simt mai răcorită. Ies din duş goală, şi-mi privesc trupul în oglindă. Parcă a trecut o veşnicie de când am făcut asta! Nici nu-mi amintesc când m-am uitat aşa la mine ultima dată.

Mi se văd foarte clar liniile de bronz, mai pronunţate n-au mai fost decât în vara când am mers la Camp Ramah în clasa a IX-a. Sunt bronzată şi pistruiată, iar faţa mi-e puţin cam prea rozalie.

Îmi şterg părul cu prosopul şi mă dau cu cremă de corp. Camera s-a încălzit, aşa că merg la uşile de la balcon şi le deschid larg, lăsând să intre lumina apusului. Apoi mă aşez în faţa dulapului. Acolo sunt agăţate rochiile şi bluzele pe care mi le-am cumpărat, în culori vii, cu multe imprimeuri. Scot o rochie lungă de mătase prinsă de un umeraş. E albă cu bretele subţiri. Mi se lipeşte de corp şi se lărgeşte în partea de jos. Pe partea stângă dansează o broderie discretă. Are tivurile gălbui şi e zdrenţuită la subraţ. Îmi vine perfect. A fost a mamei. Mă încalţ cu nişte espadrile cu modele aurii şi cobor. Când ajung la recepţie, îl văd pe Marco aşezând mesele pentru cină.

— Bellissima! îmi strigă.

— Mulţumesc, răspund zâmbind.

Mă uit prin restaurantul gol.

— Nika e pe aici?

— Nu. A ieşit în seara asta. E nebună fata aia. Mă bate întruna la cap.

— Din cauza lui Adam şi a hotelului?

— Si, certo.

— Îi înţeleg punctul de vedere. Dacă ai nevoie de ajutor...

— Hotelul ăsta, începe Marco, e mândria familiei mele. Toată istoria noastră, totul, e aici. Face un cerc cu mâna. Hotelul Poseidon. Înţelegeţi?

Tata s-a pensionat acum trei ani. În momentul ăla avea cinci magazine de haine, şaptezeci şi doi de angajaţi şi un birou aproape de casa mea din Culver City. Nu voia să se pensioneze. Mama voia. De fapt, dorea să se pensioneze ea însăşi.

— Câtă vreme tatăl tău munceşte, îmi spunea, muncesc şi eu. Iar eu vreau să închei etapa asta din viaţa mea. Trăim bine. Ne permitem. Vreau să fac alte lucruri acum.

Mama voia să călătorească mai mult, să citească în aer liber, să grădinărească, să petreacă timp cu tata, iar timpul ăsta presupunea să nu facă slalom printre planuri de afaceri şi tipare.

— Dar tatălui tău îi place afacerea lui, mi-a spus Eric. Lucrurile merg bine, sunt încă tineri. Pur şi simplu, nu înţeleg ce vor face.

Eram de acord cu el. Nici eu nu credeam că era o mişcare înţeleaptă. Tata avea nevoie să fie ocupat, iar mama era obişnuită cu un partener care are şi alte preocupări în afară de relaţia lor. Ce se va întâmpla dacă lucrurile se vor schimba?

Am avut o discuţie cu mama despre asta vineri, după cină. Eric şi tata erau în camera de zi, se uitau la un meci. Mama ne făcea ceai de mentă la bucătărie. Aveam şi tartă de căpşuni. Mi-a rămas în minte, fiindcă, de obicei, ne făcea de mere.

— Cred că nu e bine ca tata să nu mai muncească, i-am zis. O să te înnebunească dacă stă pe aici tot timpul. Are nevoie de o

structură. Ce-o să facă toată ziua? Nu cred că e o mişcare înţeleaptă. Nici Eric nu crede.

Mama a umplut vasul cu ceai de mentă şi l-a lăsat să se infuzeze cinci minute. Îi plăceau băuturile tari.

— Nu sunt de acord, mi-a zis. Cred că amândoi avem nevoie de o schimbare.

— Tata cred că nu. Îşi iubeşte afacerea. Adoră să aibă un loc unde să se ducă şi oameni care depind de el.

Mama mi-a pus cana în faţă. Mi-am lipit degetele pe marginile de ceramică. Era încă fierbinte.

— Aşa e, mi-a răspuns. Dar e şi curios să vadă ce urmează. Vorbim despre asta de ani de zile. Nu e o decizie de moment. Poate ai impresia că noi nu vorbim. E relaţia noastră. Nu tot ce ţine de ea trebuie să aibă sens pentru tine. Asta e ce ne dorim amândoi.

Nu m-am gândit niciodată la căsnicia lor ca fiind separată de familia noastră ca întreg, noi trei eram unul. Sentimentele astea erau ceva nou la mama sau, cel puţin, nu şi le mai exprimase înainte.

— Şi ce-o să faceţi?

— Altceva. Viaţa înseamnă mai mult decât să faci mereu aceleaşi lucruri.

În momentul ăla, nu am înţeles; acum înţeleg. Nu prea au avut timp să călătorească, dar în anul pe care l-au mai prins împreună, au făcut destule: au mers în Mexic, la Nashville şi în Bahamas. Tata a învăţat să cânte la chitară. Mama a învăţat olăritul, să facă şi cozonaci, a redecorat dormitorul lor, apoi biroul tatei. S-au mişcat încontinuu.

„Viaţa înseamnă mai mult decât să facem mereu aceleaşi lucruri... Drumul care te-a adus până aici nu o să te ducă şi mai departe.”

— Eşti căsătorit, Marco?

Chipul lui Marco se împurpurează de emoţie.

— Sunt prea bătrân pentru dumneavoastră!

— Nu asta voiam să spun!

— Da, da, normal că sunt căsătorit, râde Marco.

— Unde e soţia ta?

— Ei nu-i place viaţa din Positano. Rămâne la Napoli, de obicei. O văd rar vara.

— Am mers la Napoli azi!

— A, da?

— M-a dus Adam. Chiar mi-a plăcut mult.

— E un loc pentru familie, spune Marco, zâmbind.

— Cred că ţi-e dor de ea.

— Normal. Dar asta e viaţa, nu? Ţi-e dor. Ne e dor. E în regulă.

— Poate că, dacă ai avea mai mult ajutor aici, ai putea s-o vezi mai des.

Marco se gândeşte câteva clipe. Apoi i se schimbă expresia.

— Sunteţi de acord! Sunteţi una dintre ei! Of, plecaţi! glumeşte, când îmi face semn exagerat cu mâna să plec.

— Ce restaurant îmi recomanzi în oraş? îl întreb în timp ce coborâm împreună treptele de la recepţie. Undeva unde să şi beau ceva.

— Singură?

Dau din cap şi Marco pare mulţumit.

— Terrazza Celè, îmi zice. E minunat acolo!

Îmi face semn să-l urmez şi ieşim pe stradă. Îmi arată spre stânga.

— O luaţi în jos, apoi urcaţi iar. Pe partea dreaptă. Puteţi lua o hartă, dar n-o să aveţi nevoie. E tot albastru.

— Mulţumesc!

Marco se repede iar înăuntru şi se întoarce cu o hartă, pe care a încercuit restaurantul.

— Să aveţi o seară minunată! Bucuraţi-vă de magia din Positano!

O iau la stânga şi, imediat, îmi aud numele. E ea.

— Katy! Katy! Aşteaptă!

Şi iat-o pe Carol, venind în pas vioi spre mine.

— Eşti aici! îmi zice.

A rămas fără suflare. E într-o rochie albastră de bumbac, cu bretelele căzute de pe umeri şi părul prins lejer la ceafă.

— Nu te-am găsit azi!

Mă cuprind emoţiile, dar nu neapărat de uşurare, nu tocmai. Mă simt cuprinsă de fericire. La vederea ei. La vederea acestei tinere care trăieşte şi respiră în faţa mea. La vederea prietenei mele.

— Carol! Pe unde ai fost?

— Am muncit, în mare parte. Tu pe unde ai fost?

— Am mers la Capri! Şi azi la Napoli.

Face ochii mari.

— Cu cine?

— Un tip care stă aici, la hotel.

— Voiam să te invit la cină. Eşti liberă?

— Cu Remo?

— Doar noi două, zice dând din cap.

— Acum?

— De ce nu? Sau aveai planuri?

— Nu, n-am niciun plan.

— Grozav! Hai cu mine! Trebuie doar să iau câteva lucruri înainte să mergem la mine.

— Sigur.

Zâmbeşte şi îmi arată spre dreapta, s-o urmez.

— Minunat.

O luăm la pas. Trebuie să-mi ridic rochia să nu calc pe ea.

— Arăţi grozav, apropo. Foarte elegantă. Îmi place rochia asta.

„E a ta”, îmi vine să-i spun. „Am luat-o din dulapul tău. Ai purtat-o odată la un concert Van Morrison la Hollywood Bowl. Arătai minunat.”

— Ah, mulţumesc, îi zic, în schimb.

Ne continuăm drumul în sus, pe deal, apoi Carol arată spre o *bodega* din dreapta.

— Chiar aici, îmi zice şi intrăm.

O femeie bătrână stă la tejghea. Doi copilaşi se joacă pe podea.

— *Buonasera*, spun.

— *Buonasera, sì*, răspunde femeia. Apoi se întoarce spre Carol: *Ciao, Carol!*

— *Buonasera, signora. Hai i pomodori stasera*[21]*?*

— *Sì, certo*.

Femeia o conduce pe Carol spre un mic stand.

— *Grazie mille!*[22]

Carol alege câteva roşii, busuioc şi cepşoare şi le pune în coş. Niciodată n-am ştiut că vorbeşte italiană. Câteva cuvinte, poate, dar nu se pricepea prea bine.

— Încerc să mă gândesc, spune.

---

[21] **„Ai roşii în seara asta?”, în lb. italiană, în original (n. tr.).**

[22] **„Mulţumesc mult”, în lb. italiană, în original (n. red.).**

Îşi întinde degetele şi numără. E un gest pe care l-am văzut la ea de atâtea ori! De sute de mii, poate de milioane de dăţi când am mers la cumpărături împreună. Mergeam la Rite Aid, la Target şi la Grove. Sâmbetele ne duceam la Beverly Center să cumpărăm balerini, duminicile, la piaţa de fermieri unde număram păhărelele de coacăze şi bucăţelele de brânză de caju.

Dar acum, aici, în acest magazinaş italian, în acest orăşel italian, cu mama, care e şi nu e aceeaşi, îmi dau seama cât de multe n-am ştiut despre viaţa sa. Ea ştia totul despre mine, dar nu era ceva reciproc; n-avea cum să fie. Uite câtă viaţă a trăit înainte ca eu să fi venit măcar pe lume! Uite cum era înainte să mă aibă pe mine!

Mă gândesc la copilăria ei din Boston, la şcoala din Chicago, apoi la mutarea în Los Angeles. Mă gândesc la moartea mamei sale când era atât de tânără, mult mai tânără decât mine, la tatăl ei tandru, dar distant. Cine a învăţat-o cum să iubească? Cine a învăţat-o să devină femeia care a devenit, femeia care e acum, aici?

Carol plăteşte, apoi pornim la drum cu o pungă plină de cumpărături.

— E o urcare abruptă, îmi zice. Dar trebuie să ne grăbim. Te simţi bine cu pantofii ăia?

Mă uit în jos, la espadrilele mele. Deja mă rod.

— Sigur, nicio problemă.

O luăm pe trepte. După vreo câteva minute, trebuie să-mi ridic rochia şi s-o ţin bine.

— Te descurci grozav, îmi spune Carol. Aproape am ajuns. Ştii că urc pe treptele astea de când te-am văzut pe tine? E grozav să-mi încep dimineaţa aşa, dacă treci peste durerile de picioare şi peste pericolul potenţialului infarct.

— De acord, spun râzând.

După un minut, ajungem la o răscruce a treptelor. O cale duce în sus spre stânga, cealaltă drept în faţă, unde e o uşă turcoaz.

— Am ajuns, zice Carol.

Îmi dă mie punga de hârtie, semn că între noi există un soi de familiaritate şi de căldură care mă umple de linişte. Scoate cheia.

Înăuntru e cald, luminos şi comod. Gustul lui Carol nu e încă gustul mamei mele, nici pe departe, dar e o locuinţă temporară, desigur. Are însă un aer familiar pe care l-aş recunoaşte oriunde. Bucătărioara dă spre camera de zi. La dreapta e un dormitor şi, dincolo de sufragerie, un balcon. Nu e aceeaşi panoramă ca de la Hotelul Poseidon, dar se vede deasupra oraşului, spre mare. Un sarong e aruncat pe canapea. Podeaua de lemn e acoperită de un covor colorat. Pe perete e o hartă a Greciei. Tot locul pare o vilişoară englezească în mijlocul Mediteranei.

— E frumos, îi spun.

— Ah, mulţumesc. Dacă vrei, poţi să te descalţi, spune arătând spre un grilaj de la uşă. Dar te avertizez că e praf pe jos.

Praf pe jos? La Carol? Îmi scot pantofii, intrigată de posibilitatea existenţei prafului în casa mamei. Mă simt eliberată fără încălţări. Îmi aşez espadrilele lângă adidaşii şi papucii ei.

— Roşu sau alb? întreabă Carol. Sau pot face nişte cocktailuri *negroni*.

— Orice vrei, mi-e indiferent.

Carol îşi pune mâinile în şolduri şi se uită la mine.

— Dar ce vrei?

Mă gândesc puţin.

— Roşu.

— Şi eu.

Carol dispare în bucătărie, aşa că mă învârt prin cameră. Vreau să cuprind totul. Locul ăsta în care stă Carol, chiar dacă doar pentru o vreme. Şi-a lăsat amprenta peste tot: nişte reviste *The New Yorker* pe măsuţa de cafea, o vază cu flori aproape moarte, un pulover aruncat pe scaun lângă spaţiul unde ia masa. O învălmăşeală bine gândită.

Ridic puloverul şi mi-l duc la nas, să-i inspir mirosul.

— Am deschis o sticlă de Montepulciano, îmi zice venind după colţ şi prinzându-mă cu puloverul la nas.

— Ce moale e!

— Ah, mulţumesc! Mai nou, am ajuns obsedată de cusut şi de materiale. Nu ştiu dacă par o bunicuţă, dar îmi place să le simt. Ia uite!

Îmi dă un pahar cu vin.

— Ai croşetat?

— Am tricotat. Puţin. E plăcut şi inutil.

— Ştiu ce zici. Eu mi-am adus un aparat de fotografiat. Am făcut câteva poze, adaug luând o gură de vin. Poate că asta e vocaţia mea.

Carol izbucneşte în râs.

— Ei bine, pot să-ţi spun că tricotatul clar nu e vocaţia mea.

Mama mea se pricepea la materiale: la texturi, la fire. Putea atinge un pulover şi ştia cât ar trebui să coste. *Nici n-o să tricotezi*, mă gândesc. *Dar o să foloseşti multe tricoturi*.

— Mă apuc de cină. Vrei să mergi cu vinul în patio?

Îmi arată spre uşile glisante care duc afară. Mă uit spre bucătărie.

— Te-aş putea ajuta?

Ea zâmbeşte şi îmi transmite căldură, siguranţă şi familiaritate.

— Mi-ar plăcea.

O parte din bucătărie e larg deschisă, ducând spre camera de zi, aşa că mă aşez pe un taburet în faţa lui Carol. Mă uit la ea cum scoate ingredientele şi le bagă în frigider şi în dulapuri. Ulei de măsline, sare grunjoasă, roşii, lămâi proaspete. *Ricotta* şi *pancetta*.

— Găteşti? mă întreabă.

— Nu. Nu prea mă pricep.

Ea dă din cap dezaprobator.

— Eşti prea autocritică.

— Jur, chiar nu mă pricep deloc.

— Diferenţa între a fi bun sau rău la ceva depinde doar de interes. Ai vrea să înveţi?

— Da.

— Paste cu *ricotta* şi lămâie şi salată de roşii.

E un fel de mâncare pe care l-am avut de multe, multe ori, la o cu totul altă masă, la mii de kilometri depărtare. Dar niciodată nu am învăţat cum să-l prepar. Până acum. Oare s-a oferit vreodată? Sau, pur şi simplu, niciodată nu am stat să ascult, să mă uit?

Iau o gură de vin.

Carol pune nişte muzică, ceva vechi de Frank Sinatra, şi imediat mă văd în casa părinţilor din Brentwood. Din casetofon se aude Tony Bennet, tata ne toarnă vin, mama găteşte. Miroase a usturoi, a busuioc şi a lavandă.

— Te pricepi să toci? mă întreabă Carol.

— Mă descurc cât de cât decent, să zicem.

Zâmbeşte şi dă din cap.

— Toc eu ceapa, dacă tai tu roşiile.

Îmi întinde un tocător, un cuţitaş zimţat şi un bol plin de roşii proaspete.

— Secretul e un cuţit zimţat şi să îţi ţii degetele acasă.

Apoi îmi arată cum să fac.

— Ador muzica, îi mărturisesc.

Carol îşi închide ochii o vreme şi mormăie. Se aude *Moon River*.

— Şi mie. Când eram mică, tata asculta numai Frank Sinatra.

— Bunicul asculta Frank Sinatra? întreb fără să gândesc.

Mi-l amintesc ca pe un tip stoic. Ideea că ar fi putut asculta ceva romantic mi se pare inadmisibilă.

Carol se uită curioasă la mine.

— Adică şi bunicul meu asculta Sinatra, deci ar avea sens ca şi al tău să fi ascultat.

— Cred că folosea muzica să umple casa, să-i dea viaţă după ce bunica n-a mai fost.

— Înţeleg, îi spun.

Se uită în continuare la mine şi văd ceva familiar în privirea ei. E durere, durerea de a fi o fiică fără mamă. Nu m-a lăsat niciodată să văd asta, dar aici nu sunt fiica ei. Aici sunt prietena ei.

— Mai povesteşte-mi despre ea! o rog.

N-am întrebat-o niciodată despre mama ei. Nu i-am cerut niciodată să-mi spună poveşti despre părinţii săi, despre ce au însemnat pentru ea. Pare imposibil, dar n-am făcut-o. Şi recunosc c-a fost teribil de egoist din partea mea. Cât de mult trebuie să-şi fi dorit să vorbească despre asta! I-aş fi putut oferi spaţiul să se exprime.

— Era foarte amuzantă, îşi aminteşte râzând. Adora să facă glume. Ascundea cremă de brânză în dulăpiorul tatei şi-l păcălea că e pastă de dinţi sau cremă de ras.

— Era o mamă strictă?

— Nu, zice Carol aproape ţipând. Din contră. Niciodată nu ţipa, nu se înfuria. Mă lăsa să mănânc ciocolată dimineaţa. Îi plăcea să ne jucăm, era distractivă.

Carol nu m-ar fi lăsat niciodată să mănânc ciocolată dimineaţa şi totuşi... îmi amintesc îngheţate de banane făcute în casă, cu o mulţime de topinguri, la zilele de naştere.

— Cred că a fost greu s-o pierzi, îi zic. Erai aşa de tânără.

Îşi ridică ochii de la ceapă şi se pierde în gânduri o clipă.

— A fost. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

— Înţeleg.

Trec câteva clipe în care tocăm fără să mai spunem nimic. Şi apoi răsare în faţa mea, chiar acolo. Şi trebuie să-i spun, să împart cu ea gândul ăsta.

— Mama a murit. Recent. Foarte recent, de fapt. Acum câteva săptămâni.

Carol continuă să taie cu incredibilă precizie.

— Îmi pare foarte rău să aud asta! Mi-ai zis c-ai pierdut pe cineva apropiat. Nu mi-am dat seama că te refereai la mama ta.

Dau din cap.

— De-asta eşti aici? continuă Carol.

— Trebuia să venim aici împreună.

Carol dă jos feliuţele de ceapă de pe cuţit şi se şterge la ochi cu mâneca, apoi pune tot ce a tăiat într-o tigaie cu ulei de măsline.

— Era cea mai bună, îi spun. Era totul pentru mine. Era bună la tot ce făcea. O mamă adevărată. Şi ea era decoratoare.

Carol începe să dea o lămâie pe răzătoare, adunând coaja într-un mic bol de lemn.

— Ce-i plăcea?

— Să gătească, încep şi Carol râde, apoi ia o gură de vin. Ştia să facă de toate. Să prăjească puiul perfect, să facă *merengue* de

lămâie. Rareori folosea o carte de bucate. Adora cămăşile albe, pălăriile cu boruri mari şi călătoriile bine planificate.

— Mi se pare că era minunată.

— Chiar era.

Carol umple o oală cu apă, adaugă o mână de sare şi o pune la fiert. Apoi se întoarce iar spre mine.

— Ce părere avea despre căsnicia ta?

Se uită fix la mine, iar eu îmi cobor privirea spre roşiile încă netăiate.

— Nu ştiu. Am făcut greşeala să n-o întreb niciodată. Poate fiindcă ştiam ce ar fi zis.

Carol îşi pune coatele pe bufet şi se întinde spre mine.

— Cred că ştii.

Mă gândesc la Eric în bucătăria părinţilor mei, acum mulţi ani, cerându-le voie să ne căsătorim.

— Cred că se gândea că nu sunt pregătită. Credea că e un angajament prea important pentru mine la douăzeci şi cinci de ani.

— Să te căsătoreşti?

Dau din cap.

— Dar ce părere avea despre soţul tău?

Acum reuşesc să mă uit la Carol. Seamănă atât de mult cu ea, cea de mai târziu! Expresia concentrată, încruntătura, privirea care transmite solidaritate şi sprijin.

— Tu ce mi-ai zice? o întreb.

Carol nici nu clipeşte. Expresia nu i se schimbă niciun milimetru.

— Ţi-aş spune că nimeni nu ştie mai multe despre căsnicia ta sau despre inima ta decât tine.

Apoi se întoarce spre aragaz. Apa fierbe în oală, de parcă ar dansa. De undeva din spatele nostru, Sinatra cântă: *I did it my way*[23]...

CAPITOLUL 23

Pastele sunt cremoase şi condimentate. *Pancetta* e sărată şi uleioasă. Iar roşiile sunt coapte şi dulci. Avem vin, avem tort de ciocolată pudrat cu zahăr şi decorat cu căpşuni proaspăt tăiate. E un desert pe care-l ştiu bine, unul pe care mi l-a făcut de multe ori, aşa că să am parte de el aici, în seara asta, îmi dă un sentiment suprem de confort. Era tortul ei pentru ocazii speciale. Odată cu trecerea timpului, părinţii mei au adoptat o dietă în mare parte vegetariană, dar nu şi-au schimbat cu totul obiceiurile. Ocaziile speciale erau sărbătorite, în continuare, tot cu ciocolată.

Ne-am aşezat pe jos, lângă sofa, iar farfuriile şi paharele de vin stau pe masa de cafea.

— Spune-mi despre planurile pentru hotel, îi zic.

— Pentru Sirenuse?

Dau din cap.

— Mda... De fapt, am avut întâlnirea preliminară şi a mers bine. Ar vrea să ne mai vedem o dată, adaugă uşor jenată.

— Uau, asta e grozav!

Simt un ghem în stomac, dar îl ignor.

---

[23] **„Am făcut lucrurile în felul meu”, în lb. engleză (n. red.).**

— Vrei să-mi arăţi? Chiar mi-ar plăcea să văd ce ai în minte.

Carol zâmbeşte.

— Dacă promiţi să nu mă judeci.

Mi se pare ilară ideea ca mama să fie nesigură pe ea, aşa că izbucnesc în râs.

— Glumeşti? Eşti cea mai încrezătoare persoană pe care o ştiu. Sunt sigură că e minunat ce lucrezi.

— Eşti drăguţă.

Dispare în dormitor şi se întoarce cu o cutie lungă, plată, de lemn, aproape ca un sertar. Ridică repede capacul şi scoate hârtiile: schiţe, nenumărate schiţe. Foi desenate cu creionul.

— Primul lucru pe care trebuie să-l ştii e că Sirenuse e un simbol. E Italia din lumea veche. Realmente centrul luxos al Positano. Trebuie să te duc o dată.

— Tipul ăla de la hotel m-a dus la Il San Pietro acum câteva nopţi. Acolo ai mers vreodată?

Carol zâmbeşte.

— E minunat acolo, ca din altă lume.

— Aşa e.

— Sirenuse e Positano. Sunt două experienţe complet diferite.

— Îmi spuneai că vrei să-l faci mai mediteraneean.

Carol se uită atent la hârtii.

— Da, cumva. O să-ţi arăt.

Aşază o hartă pe masă. E hotelul.

— Aici e intrarea, zice, lăsând paharul de vin pe masă şi mişcând foaia spre mine. Dacă treci prin uşile astea, dai într-un foaier care e cam aglomerat.

— Unde e decorul cu calul, îmi amintesc.

— Exact! Decorul ăla nefericit cu calul. Continui şi dai în terasă, probabil cel mai frumos loc din întregul Positano. Nu doar fiindcă acolo poţi să şi bei ceva. Doar să stai acolo e o experienţă. Terasa duce spre restaurantul Oyster Bar.

— Sună elegant.

— Da, este, foarte elegant. Şampanie scumpă, tot tacâmul. Mă şi văd pe mine, la cinci ani, acolo. Oricum, cred că ar fi interesant să aducem nişte lumină de afară în foaier. Dac-aş putea scăpa de peretele ăsta de aici – face un cerc cu arătătorul – aş izbuti ca toată intrarea să dea senzaţia unei terase mari. Şi te-ar putea întâmpina marea, nu nişte canapele umflate.

Mă gândesc la casa noastră. La felul în care bucătăria se deschidea spre veranda din spate. La ferestrele înalte. La sentimentul că eşti bine-venit, în natură, în lumină. Toţi cei care ne vizitau se îndrăgosteau de casa noastră. Aici ţinea mama petrecerile de zilele noastre şi cinele aniversare. Aici ţineam *shabbat*-ul vinerea, pentru oricine voia să vină. În curte, mi-am ţinut şi petrecerea de *bat mitzvah*, şi petrecerea de logodnă, într-un cort cu margini de dantelă şi model de stele, cu trandafiri şi lumânări.

— Sună grozav, îi spun.

— Vor mai avea întâlniri mâine şi joi şi vor primi alte propuneri de design. Ştiu că e o prostie, sincer, chiar ştiu. Nu sunt nici italiancă, nu am nici pregătire în domeniu. Dar chiar simt că mi-ar ieşi. Cred că am o şansă. Sună stupid, nu? Vorbesc prostii.

— Deloc, îi spun dând din cap.

Carol se uită la paharul ei de vin.

— Mai torn?

— Sigur, te rog.

— Ai vrea nişte ceai?

— Da. Pot să-l fac eu.

— Bine, deci nu te pricepi deloc la bucătărie, dar fiertul apei e punctul tău forte.

— Singurul, de altfel.

Carol zâmbeşte şi îmi atinge braţul.

— Ei, asta sigur nu e adevărat.

O las în camera de zi şi mă duc la bucătărie. Pun apa la fiert. Deschid dulăpioarele. Văd trei feluri de ceai: verde, englezesc şi de mentă. Scot trei pliculeţe de mentă. Pun două în cana ei, aşa cum îi place, apoi iau încă unul şi pun două şi la mine. Când apa a fiert, umplu cănile trei sferturi.

— Poftim, îi zic şi aşez cănile pe masă.

— Două de mentă. Cum ai ştiut?

— Ştiu că aşa-mi place şi mie, zic, ridicând din umeri.

Ne suflăm în ceaiuri fără să mai vorbim.

— Şi acum, spune-mi: cine e tipul ăsta de la hotel?

Sorb foarte uşor din ceai, e încă fierbinte. Chiar e mai bun cu două plicuri, are dreptate.

— E american.

Carol îşi lasă capul într-o parte.

— Şi? Care e faza cu voi? Aţi petrecut mult timp împreună recent. Tocmai mi-ai zis că te-a dus la San Pietro. Locul ăla e foarte romantic.

— Nimic, îi răspund, dar nu e adevărat, desigur.

Şi iat-o aici pe mama; e vie, prezentă. Dacă nu pot fi sinceră nici acum, n-o să mai am când.

— Adică da, ne-am sărutat.

Carol face ochii mari.

— Aşa mai vii de-acasă!

Îmi las cana pe masă şi îmi trec mâna caldă peste frunte.

— Nu am divorţat. Nici măcar nu sunt despărţită, cred. Doar i-am zis lui Eric că am nevoie de spaţiu în călătoria asta.

— Şi contează?

Mamă! aş vrea să exclam. În schimb, spun:

— Carol!

— Îmi pare rău, dar trebuie să întreb. Mi-ai zis că nu ştii dacă eşti fericită. Nu ţi-ai putea da seama de asta dacă ai încerca să fii fericită în alt context?

— Nu prea cred că merge aşa.

— Poate ar trebui să vezi.

— Eric e un om bun. Nu merită una ca asta. Sincer, nu ştiu ce m-a apucat.

Mă gândesc la mâinile lui Adam pe spatele meu când eram la piscină, felul în care mă privea când eram pe malul apei. Drumul la Capri, după-amiaza de la Napoli...

— E posibil ca acţiunile tale să aibă doar greutatea pe care le-o dai tu, îmi spune. Noi hotărâm ce însemnătate are ceea ce facem.

Mă uit în cană. Ceaiul e aşa dens, încât pare opac.

— Nu cred că e adevărat.

— Presupun că nu contează, pentru că, în mod evident, tu eşti convinsă că a înşela este de neiertat.

— Şi nu e?

— Nu ştiu, este? se miră, ridicând din umeri.

— Ne-am făcut nişte jurăminte, nişte promisiuni... Nu cred c-aş fi capabilă să-l iert pe el dacă mi-ar face una ca asta.

— Poate că Eric nu există în momentul ăsta.

— Ce vrei să spui?

— Că, poate, vacanţa asta nu are legătură cu el. Poate că nu are de-a face cu iubirea pe care o simţi sau nu pentru el, dacă e un om bun sau un soţ bun, dacă merită sau nu asta. Poate are legătură doar cu tine.

Mă uit la mama, la Carol, care, oricât de improbabil ar fi, e totuşi aici, în carne şi oase.

— Chiar crezi asta?

Carol clipeşte de două ori, lent.

— Ştii că şi oamenii buni iau decizii proaste, spune uitându-se în cana ei. Şi oamenii buni fac tot timpul lucruri rele. Asta înseamnă că şi ei sunt răi?

Carol încă se uită la ceaiul ei şi înghite în sec.

— Te simţi bine? o întreb.

— Da, da, sigur că da. Doar că asta cred, dacă are vreo importanţă. Nu cred că nişte acţiuni rele te fac un om rău. Cred că viaţa e mult mai complicată de atât şi e dovadă de reducţionism să gândim altfel.

Iat-o pe Carol pe care-o ştiu, care are o părere despre orice. Se întinde.

— O să curăţ farfuriile astea.

Se ridică şi începe să strângă farfuriile de pe măsuţa de cafea.

— Stai, te ajut.

Ridic şi eu una şi o vărs. Resturile de ulei şi de usturoi ajung drept pe rochia mea, pătând mătasea.

— Rahat!

— Ah, nu, rochia ta minunată!

— O pudrez. Ai pudră de talc?

— O pudrezi?

— Se poate da cu pudră de talc şi o laşi aşa o vreme, îi zic, ridicându-mă. Ar trebui să iasă tot.

— De unde ştii?

Întrebarea ei îmi dă fiori. *Tu m-ai învăţat*. Dar încă nu. Nu Carol. De fapt, realitatea e că, acum, o învăţ eu pe ea.

— De la mama.

Carol îşi ţine paharul de vin la piept.

— Desigur. Femeia care ştia totul, zice zâmbind.

— Unde e baia?

Îmi arată încotro s-o iau cu mâna liberă.

— Prin dormitor, pe dreapta. Ar trebui să fie pudră de talc în dulap. O să fac loc s-o întinzi undeva la uscat.

— Mersi.

Carol se îndreaptă spre bucătărie şi aud clinchetul de farfurii şi apa la chiuvetă. Merg la baie. Îmi scot rochia şi o las în chiuvetă. O şterg cu un prosop ca să îndepărtez excesul de grăsime, apoi găsesc pudra de talc şi presar o cantitate mare peste material. Când mă spăl pe mâini, observ la chiuvetă produsele cosmetice pe care le foloseşte Carol. Unele bine-cunoscute, Aveeno, pe care a folosit-o până la finalul vieţii. Altele la care a renunţat pe parcurs. Iau o sticluţă de parfum şi o deschid să miros. Caprifoi.

Deschid uşa şi o aud pe Carol la bucătărie, apa curge în continuare. Mă trezesc în dormitorul ei. Văd hainele pe care tocmai le-a întins pe pat pentru mine: o cămaşă şi o pereche de pantaloni sport scurţi. Împăturesc prosopul cu care m-am acoperit şi le îmbrac. Miros ca ea. Eu miros ca ea. Mă gândesc la hainele ei care zac nefolosite în şifonierul din Brentwood, aşteptând-o să se întoarcă.

În dormitor e un pat dublu cu lenjerie albă de pânză. Spre stânga, perdelele dansează ridicate de briză. Există un dulăpior unde sunt agăţate haine. Culori multe, modele florale. Una de pânză albastră. Recunosc o pereche de sandale roşii care se leagă pe glezne.

Mă mişc prin cameră şi ating totul uşor, cu tandreţe. Nu vreau să deranjez nicio moleculă de aer. Mă simt ca într-un muzeu, mă simt de parcă ea a ieşit după cafea, după roşii sau să trimită o scrisoare acum treizeci de ani şi nu s-a mai întors. Poate că despre asta e vorba. Poate că totul nu e decât un instantaneu.

Se porneşte o rafală de vânt care deschide fereastra şi o loveşte de perete, cu o pocnitură. Merg să mă asigur că nu s-a crăpat. E în regulă. Afară, pare că vine furtuna. Seara e înnorată acum şi vântul s-a înteţit.

Închid fereastra şi fixez clanţa. Iar când întorc capul spre bucătărie, zăresc o fotografie în ramă. E pe noptieră, peste nişte cărţi. Recunosc rama. E mică şi argintie. A stat în casa părinţilor mei, pe noptiera mamei, treizeci de ani.

O ţin acum în mână. Inima începe să-mi bată cu putere. Nu e posibil, nu are cum! Copilul din poză se uită la mine. Poartă o rochie galbenă strălucitoare şi bonetă de dantelă. Râde.

— E totul în regulă? strigă Carol.

Dar nu răspund. Nu pot. Sub fotografie, rama e gravată. Îmi trec degetul peste cuvintele pe care le ştiu atât de bine, pentru că sunt ale mele: „Katy Silver”.

Femeia din bucătărie deja e mama mea.

Ea e deja mama mea şi m-a părăsit.

CAPITOLUL 24

Mi-au amorţit mâinile şi simt că-mi arde pieptul. Nici nu aud când Carol ajunge la uşă.

— Hei, cred că o să plouă. Am putea...

Mă întorc şi ţin fotografia în faţa mea. Chipul lui Carol se schimbă. Privirea i se plimbă între mâinile mele şi ochi.

— Ce e asta?

— Nu ţi-am zis totul despre viaţa mea, îmi spune răsuflând şi încrucişându-şi mâinile.

— Ai omis să pomeneşti că ai un copil?

E luată prin surprindere.

— Da. Am un copil. O cheamă ca pe tine. Katy. Are şase luni.

Zâmbeşte şi o tandreţe caldă şi familiară i se citeşte pe chip. Cred că mi se face rău.

— Eşti aici, îi spun.

— Trebuie să mă gândesc la nişte lucruri. Eu nu...

— Ai plecat? Acum aproape strig: M-ai părăsit?

Simt că m-a cuprins isteria. Mama mea. Mama care avea grijă de orice zgârietură sau lovitură, care-mi punea comprese pe cap când eram bolnavă, care-mi făcea ceai de lavandă şi care fotografia absolut tot. Care ştia exact care bandaj ar sta bine pe cot sau pe glezne, care îmi făcea pâine prăjită cu usturoi şi unt când eram răcită. Care m-a tuns pentru prima dată în curtea din spate, care mi-a cumpărat pantofi de balet când am împlinit trei ani. Care ştia exact cum să mă atingă ca să mă simt iubită şi protejată. De a cărei căldură mi-e dor în fiecare zi, un dor fierbinte. Aceeaşi femeie care stă acum aici. Aceeaşi femeie care m-a părăsit.

— Pe tine? Ascultă, Katy, chiar nu e treaba ta.

— Cum poţi să spui asta? Nu mă vezi?

Mă duc spre ea. Arunc rama pe pat şi o apuc de umeri. Face ochii mari, dar nu-i dau drumul.

— Sunt eu, Katy. Eu sunt *ea*. Am venit în Italia pentru că urma să sosim împreună, dar tu ai murit, pur şi simplu, ai murit şi sunt complet pierdută fără tine. Nici nu ştiu cine sunt. Apoi, ca prin miracol, apari, pur şi simplu, apari aici. Mereu mi-ai povestit despre vara ta în Italia, dar am presupus că a fost înainte să mă nasc. Înainte să te măriţi. Ar fi trebuit să...

Însă acum plâng în hohote, mă strâmb, cuprinsă de convulsii. Carol încearcă să se smulgă din strânsoarea mea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, cred că ar trebui să pleci.

— Cum ai putut să pleci? E doar un copil. Are nevoie de tine. Cum ai putut să vii aici să te ţii de petreceri cu Remo?

— Ţi-am mai zis: nu suntem împreună.

Trec pe lângă ea şi intru în camera de zi. Îmi găsesc geanta pe mica sofa.

Carol vine după mine.

— Nu poţi judeca viaţa cuiva până nu o trăieşti, îmi spune Carol. Îmi iubesc copilul şi îmi iubesc soţul. Nu eu sunt cea care a înşelat.

Îi simt cuvintele ca pe o lovitură în plex. Mă întorc şi mă uit la ea.

— Îmi pare rău, spune. Nu trebuia să zic asta.

Continui să mă uit la ea. Mama mea. Prietena mea. Am fost trădată de amândouă.

— Cum poţi face asta? Numai un monstru îşi părăseşte nou-născutul.

Văd cum o undă de durere îi apare în privire, ca după o împuşcătură. Dar nu-mi pasă. Acum e o străină pentru mine, o persoană despre care nu ştiu nimic. Femeia pe care credeam că am regăsit-o nu mai e.

Carol rămâne aşa, uluită, iar eu plec. Închid uşa în urma mea şi o iau la goană. Cobor treptele. Simt că mă ciupeşte ceva de

călcâi, poate o piatră. Un firicel de sânge curge de-acum. Nu-l bag în seamă. Cad şi mă ridic. Îmi sângerează genunchii. De undeva, din spate, cineva strigă *Signora! Signora!* Nu mă opresc din alergat.

Apoi cerul se rupe în două şi începe să plouă. Nu vreo ploaie uşoară, ci toarnă cu găleata. Găleţi întregi de apă. Nu mă opresc.

Mă întorc la hotel şi intru în fugă. Vreau să fiu undeva unde nu mă poate găsi. Vreau să fiu undeva unde nu trebuie să mă confrunt cu realitatea asta care m-a trădat, care, într-o secundă, a dovedit că întreaga mea viaţă a fost o minciună. Nu mă pot împăca deloc cu ce ştiu acum: că mama m-a minţit, că mama m-a abandonat. Că a dansat, a băut şi a râs, în vreme ce bebeluşul ei era pe alt continent. Că femeia care trebuia să fie prietena mea m-a minţit în legătură cu cel mai important lucru din viaţa ei.

Sunt udă toată: bluza mea, bluza ei, de fapt, şi pantalonii sunt lipiţi de mine ca o folie de plastic.

Carlo e la recepţie, dar îl ignor şi merg sus. Liftul e la alt etaj, aşa că o iau pe scări, fără suflu şi udă până la piele. Ajung pe hol şi aproape de camera mea, când Adam mă apucă de mână şi într-o secundă este lângă mine. Mă priveşte cum respir greu, udă toată.

— Eşti în regulă? Nu ai răspuns când am sunat în cameră. M-am gândit că poate vrei să luăm cina şi...

Dar nu-l las să termine, pentru că, într-o clipă, îmi lipesc buzele de ale lui şi îl sărut. Îi simt confuzia de moment, dar apoi îmi răspunde. Buzele lui le cuprind pe ale mele şi mă ia de mijloc. Mă sărută cu o intensitate care mi-e străină, care e diferită şi nouă. Mă simt pierdută în acest moment şi nu vreau să mă regăsesc.

Se trage în spate uşor, ţinându-mă ferm.

— Hei, hei, eşti sigură că te simţi bine? întreabă, încercând să-mi prindă privirea.

— Nu, îi spun.

Nu mai am suflu după cât am alergat, din cauza ploii, a săruturilor lui. Scot cheia şi deschid uşa camerei.

— Vreau să intri.

— Bine, zice, dând din cap.

Ploaia răpăie pe terasă. Uşile sunt trase, dar perdelele sunt date la o parte. Îmi arunc pantofii. În spatele meu, uşa este închisă.

— Vino aici, spune Adam, dar nu e o cerere, e un ordin.

Îl ascult. Mă duc la el şi îmi pun braţele în jurul gâtului lui. Îmi trec degetele prin părul lui, prin buclele moi. Îmi soarbe buza de jos şi se lipeşte tot mai mult şi mai mult de mine.

— Scoate astea, îi spun şi trag de cămaşa lui Carol.

Nu le mai vreau, vreau să ies din lucrurile astea care sunt ale ei.

— Nu te mişca, îmi spune.

Mă sărută pe gât şi îmi las capul pe spate, în palma lui. Începe să-mi desfacă încet cămaşa, încet, chinuitor de încet. Cu fiecare nasture pe care-l desface, se apleacă şi îmi sărută pielea până când cămaşa ajunge pe jos.

Apoi cade în genunchi şi îmi desface pantalonii, lăsându-i şi pe ei să cadă. Îmi sărută pielea de pe interiorul coapsei stângi. Închid ochii.

— Eşti al dracului de sexy, îmi spune. Deschide ochii!

Îl ascult.

— Mai spune-mi o dată!

Adam se ridică. Îşi apropie gura de gâtul meu şi-mi şopteşte în ureche:

— Eşti... al... dracului... de... sexy!

Îl trag spre mine ca să-i prind buzele. Limbile ni se unesc într-un sărut.

— Ce vrei? îmi şopteşte cu buzele lipite de ale mele.

— Mai mult.

Adam mă prinde de braţe. Apoi şi le pune pe talia mea, apăsând cu degetele mari pe oasele pelvisului. Expir. Îl apuc de degete, dar se lasă pe spate, îşi pune mâinile pe pieptul meu şi mă mângâie pe claviculă. Îi iau mâna şi i-o pun pe stomac. Îmi simt bătăile inimii peste tot. Are mâna caldă pe pielea mea rece. Trag aer în piept. El nu mişcă niciun muşchi. Apoi înlocuieşte atingerea degetelor cu buzele. Mă sărută pe stomac şi tot mai jos, apoi mă cuprinde de mijloc şi mă ridică pe pat. Mă întind după el. Îi desfac cămaşa, o las să cadă. Dispar şi restul hainelor. Apoi e gol, deasupra mea.

Trebuie să mai fi simţit asta altădată, trebuie să mai fi fost aşa prezentă în corpul meu, dar nu-mi amintesc. Îl sărut pe umăr. Îl ling, îl muşc. El se mişcă deasupra mea şi îi simt mâna sub mine, lipită de spate. Mă arcuiesc spre el şi apoi pare că cineva, altcineva, preia controlul.

— Sărută-mă pe gât, îi spun.

El îşi trece buzele peste clavicula mea, apoi le apasă pe pielea de sub ureche. Mă prind de spatele lui. Îşi lasă mâna mai jos, -prinzându-mă de fese. Îmi ridic picioarele şi mi le încolăcesc în jurul taliei lui. Simt că am luat foc, că o să mă fac scrum.

— Întoarce-mă! îi spun.

Se uită la mine, mă sărută, apoi mă întoarce şi sunt deasupra lui. Îi prind mâinile deasupra capului şi încep să-mi mişc şoldurile în cercuri. Îl văd cum mă priveşte, cu un amestec de curiozitate şi intensitate.

Totul mi-e străin. Totul pare diferit. Închid ochii. El se eliberează şi mă prinde de şolduri. Mă trage în jos, puternic. Apoi mă trage iar şi iar. Îl trag de umeri, trag de cearşafurile de pe pat.

Parcă nu am făcut niciodată dragoste aşa. Parcă, de fapt, nu am făcut niciodată dragoste până acum. Am impresia că până acum am trăit aproape de suprafaţă, urmărind reflecţiile de deasupra,

fără să ştiu că bărcile, oamenii şi păsările nu erau nişte stihii, ci lucruri reale, tangibile. Totul a fost în oglindă; totul a fost oblic, reflectat. Nimic n-a fost real.

Mă prăbuşesc peste el; închid ochii, îmi simt pulsul ca un laser prin corp.

— Doamne Dumnezeule...! spune el când se termină.

Nu zic nimic. Nu simt decât momentul ăsta care se contractă rapid. Tot ce-a fost odată s-a evaporat.

CAPITOLUL 25

Adam adoarme, îi aud sforăitul liniştit lângă mine. Dar, pe măsură ce trece intensitatea sexuală, încep să simt realitatea a ceea ce am făcut, a ceea ce am văzut.

Mama a plecat. Carol a plecat. M-a minţit. Nu doar aici, în călătoria asta, ci toată viaţa mea, în tot ceea ce a făcut. Mi-a spus că avea toate răspunsurile, că ştia. Mi-a transformat viaţa într-o reflexie a vieţii ei. Nu ştia nimic. Nu avea toate răspunsurile. E aici, în Italia, cântând, bând, încercând să uite de toate. M-a transformat în imaginea ei, dar a uitat cel mai important lucru. A uitat că într-o zi va pleca, că deja a mai plecat o dată, şi că o să rămân fără nimic. Dacă eşti doar o reflexie, ce se întâmplă când imaginea dispare?

Trag halatul pe mine şi ies pe balcon. Furtuna s-a liniştit, nu mai plouă şi aerul e curat şi proaspăt. Mă gândesc la noaptea aia, ultima, cea pe care am jurat s-o încui undeva pentru totdeauna.

Ştiam că se apropia sfârşitul, mă avertizaseră. Asistentele veneau şi plecau, ele ştiau cum arată cineva pe cale să piardă lupta. „Ar mai putea fi zile, ore”, îmi spuneau. „Rămâi pe aproape!”

Deja ne mutaserăm acasă. O mutasem în dormitorul ei. Nu se mai dăduse jos din pat de zile întregi. Nu avea unde să se mai ducă. Tata îşi petrecea zilele pe scaunul de lângă ea. Îi schimba paiele de băut după fiecare înghiţitură, ţinea gheaţă într-un bol, chiar dacă se topea de fiecare dată nefolosită. Noaptea, el dormea în camera de zi, moţăind pe episoade vechi din *Casa plină*, *Prietenii tăi* sau orice altceva era la televizor. Eu bântuiam prin casă, uneori adormeam în fosta mea cameră, alteori pe mocheta din baie. Eric venea şi pleca, singurul prizonier care avea voie pe afară.

Mi-e ruşine să recunosc că, în acele săptămâni, n-am vrut să fiu în preajma ei. Eram, tot timpul, dar nu-mi plăcea deloc. Eram ruşinată de ce-i făcuse boala, cum o micşorase până devenise o umbră a ceea ce fusese. De faptul că nu-şi putea ţine capul să bea apă, că era tot mai agitată şi iritată când venea vorba de medicamente. Boala o făcuse ostilă, iar eu simţeam ostilitatea aia, o simţeam până în oase.

Luni de zile, am simţit în mine o furie mocnită. Care bolborosea şi bolborosea, iar în noaptea aia, ultima, scânteia s-a aprins şi am luat foc. Mă simţeam de parcă aş fi putut da foc întregii case. Mama nu putea să mai respire, se chinuia să tragă aer în piept. M-am uitat la ea şi m-am simţit ca un animal sălbatic, poate chiar diabolică. Voiam să mă întind lângă ea şi să-mi tai venele. Voiam să o sufoc cu o pernă. Voiam orice numai să nu exist acolo, în camera aia, cu ea.

— Katy, a şoptit.

M-am aplecat spre ea, dar doar atât a fost, numele meu era şi întrebarea şi răspunsul: „Katy”.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte pentru mine. O reamintire a unicităţii mele, a imposibilităţii numelui meu fără al ei. Cum a putut să-mi facă asta? Cum a putut să-mi spună, an după an, că

totul era bine, că nu trebuia să ştiu, că nu trebuia să am toate răspunsurile pentru că o aveam pe ea? Cum a putut să îmi devină indispensabilă, să fie o parte atât de mare din viaţa mea, din inima mea, atât de întreţesută cu tot ce eram, doar pentru ca apoi să plece? Nu ştia? Nu ştia că într-o zi o să rămân fără ea?

Mi-am ţinut faţa aproape de a ei, am ţinut-o de mână şi, în tot timpul ăsta, când ea trecea dincolo, mă gândeam: *Cum o să continui eu fără tine? Cum de nu mi-ai spus cum să merg mai departe cât încă puteai?*

Acum, pe balconul din Positano, cu lumea împrospătată de ploaie, simt cum emoţia asta mi se ridică iar din piept. Focul, furia. Dar acum e amestecată cu durere. E amestecată cu tot ce n-am văzut, pentru că n-am putut, cu toate lucrurile pe care le-am crezut pentru că ea mi-a zis că sunt adevărate.

Mamă! Carol! Cum ai putut? Eram doar o fetiţă.

CAPITOLUL 26

Mă trezesc după un somn fără întreruperi şi mă loveşte o mică amorţeală: soarele străluceşte prin uşile glisante deschise, dezvăluind o dimineaţă care şi-a intrat deja în drepturi. Apoi tot ce s-a întâmplat seara trecută mă loveşte în plex. Îmi duc mâinile la piept şi apăs, de parcă aş încerca să-mi opresc bătăile inimii. Deci asta simţi când vezi lumea aşa cum e! Asta simţi când întinzi mâna şi nu ai de ce să te prinzi.

Lângă mine, Adam doarme. E dezbrăcat şi văd zgârieturile pe care le-am lăsat pe spatele lui. Se foieşte puţin, apoi deschide ochii.

— Bună!

Mă ridic şi încerc să-i răspund dulce:

— Bună!

Îşi întinde braţul spre mine şi mă mângâie pe genunchi.

— Cât e ceasul?

Mă uit la ceasul de pe noptieră.

— Nouă fără un sfert.

— Rahat!

— Ai întârziat undeva?

Adam începe să-şi caute hainele. Se îmbracă în grabă.

— Da, scuze, rahat, trebuie să fac duş. Trebuie să ajung la Sirenuse într-o oră.

— Pentru...?

Adam se opreşte şi se uită la mine. Îşi pune un genunchi pe pat şi se apleacă.

— E doar o întâlnire.

— Adam, îi spun încet. Încerci să cumperi hotelul ăla?

— Nici măcar nu e de vânzare, spune, trăgându-şi tricoul peste cap.

— Ăsta nu-i un răspuns!

— Am doar o întâlnire, zice punându-şi pantofii. E pentru un prieten. Am zis că-i ajut cu nişte planuri.

— Şi cum rămâne cu Poseidon? Au probleme, mi-a zis Nika. Asta s-a terminat?

— Marco e încăpăţânat, ce pot să fac? Să i-l fur?

— Vorbeşte cu el!

— Am vorbit. Ascultă, trebuie să merg acasă cu ceva. Vreau... Am nevoie de o scuză dacă vreau să mă mai întorc.

Îmi face cu ochiul. Dar mi se pare superficial. Ca o glumă. De parc-a mai făcut asta de o mie de ori.

— Cum rămâne cu faptul că ştii hotelul, că îl iubeşti şi tot ce mi-ai zis despre cum te simţi ca acasă aici?

Adam oftează şi se aşază iar pe pat.

— Toate astea sunt adevărate, toate. Iubesc locul ăsta. Şi da, banii sunt reali. Dar şi dorinţa lui e reală. Dacă nu vor să vândă, nu vor să vândă.

Îşi găseşte celălalt pantof şi se încalţă.

— Trebuie să plec, dar te rog, luăm prânzul mai târziu? Ne vedem la Chez Black în port? Putem vorbi despre toate.

Îmi face semn spre pat, spre tot ce s-a petrecut aici.

— Bine, îi zic dând din cap.

Adam se apleacă spre mine. Îşi atinge buzele de ale mele, apoi mă pupă pe obraz.

— Ne vedem curând.

— La ce oră?

— Să zicem două?

— Sigur.

Mă mai pupă o dată pe obraz şi pleacă.

După ce iese din cameră, mă cuprinde un calm ciudat. Nu mai e o babilonie de gânduri. Nu mă gândesc la Eric, deşi ar trebui. Nu mă gândesc nici măcar la mama. Mă gândesc la Carol. La femeia de treizeci de ani care stă într-un apartament din Italia, la o lume distanţă de fetiţa ei.

Trebuie s-o găsesc. Ştiu un singur lucru cu certitudine, un singur lucru adevărat, un singur lucru real: Carol trebuie să se întoarcă acasă.

Arunc pe mine o pereche de pantaloni scurţi, un tricou şi pantofii Birkenstock roz. Iau o sticlă de apă din hol şi îl salut pe Carlo. Apoi pornesc pe cărarea familiară, care duce în sus, spre trepte. Acum ştiu unde locuieşte. Am fost acolo, aseară, înainte ca întreaga lume să se schimbe. Niciodată nu am reuşit s-o găsesc eu, de când suntem aici, doar ea m-a găsit pe mine, dar acum trebuie. Acum lucrurile sunt diferite.

Ajung la terasa-popas, unde se despart treptele, şi văd uşa turcoaz. Pare mai ştearsă, un albastru mai slab, în lumina zilei. Pentru o secundă, mă loveşte aspectul practic al realităţilor noastre. Întrebările mi se îngrămădesc în stomac. *E posibil? În ce realitate e ea? Cum s-o găsesc aici, acum? Sau s-a pierdut din nou în timpul ei? Oare e înăuntru?*

Bat la uşă. O dată. De două ori. Niciun răspuns. Încerc clanţa, e încuiat. Mă aşez la intrare. Mai încerc o dată. Nimic.

Mă gândesc ce opţiuni am: să o aştept sau să mă întorc la hotel. Apoi îmi dau seama de o a treia. De cea corectă, de cea adevărată. Ştiu unde e. Ştiu unde s-o găsesc. Încep să urc. Îmi alunecă sandalele şi mă ţin mai mult pe vârfurile degetelor de la picioare. Ar fi trebuit să-mi pun tenişii, dar nu mai contează acum. Sus, sus, sus!

În timp ce urc, o simt. Cu fiecare pas pe care-l fac, ştiu că l-a făcut şi ea înainte. Sunt sigură. Acum treizeci de ani sau acum cincisprezece minute, ea a fost aici. Tocmai a trecut pe aici. Cândva, în timp, ea merge, cândva, în timp, şi eu merg şi ne vom întâlni pe cărarea asta. O să fim iar împreună.

Şi, cum mă aşteptam, când trec de ultima treaptă, chiar în dreptul Căii Zeilor, o văd. Poartă o rochie de vară şi tenişi, o pălărie de soare, o fustă de pânză legată în talie. Eu o văd prima, îi văd ceafa, curbura taliei. Are părul lung prins la ceafă. Ridică o mână şi şi-o odihneşte pe cap, uitându-se la marea din

faţă. La ce se uită? La ce se gândeşte? Oare mă caută şi pe mine?

Apoi, odată ce mă întreb asta, de parcă ar răspunde, se întoarce şi mă vede. Niciuna nu spune nimic; lăsăm recunoaşterea să plutească între noi ca o apă: se mişcă, îşi schimbă direcţia. Pluteşte înainte şi înapoi. Ca întotdeauna.

— Bună, îmi zice cumva precaută, dar nu tocmai supărată.

— M-am gândit eu că te găsesc aici.

Amândouă suntem transpirate şi încinse de soare. Simt oboseala cauzată de trepte acum, că nu mă mai mişc. Îmi las mâinile pe genunchi şi răsuflu.

— Te simţi bine? mă întreabă. Eşti cam palidă.

— Da, doar fără suflare.

Dă din cap, apoi îşi împreunează mâinile.

— Ne putem aşeza.

Nu e o întrebare, aşa că ne aşezăm.

Carol stă pe o treaptă. Eu − pe cea de mai jos. Aici, deasupra tuturor, suntem complet singure. Îmi dau seama că, exceptându-l pe Adam, n-am mai văzut niciun suflet pe drumul ăsta de când sunt aici.

Stăm în tăcere câteva momente. Iau o gură de apă. Până la urmă, când mi se linişteşte respiraţia, încep.

— Sunt furioasă, îi zic şi încerc să nu ţip.

— Ştiu.

— Nu, nu cred că înţelegi. De ce nu mi-ai zis?

— Nu ştiu. Am vrut. Dar de-abia ne-am cunoscut şi tu nu mă ştiai decât ca pe o fată care se distrează vara. Voiam să fiu fata aia. Ştiam că mă vei judeca, poate, dar nu mi-am imaginat că va fi chiar aşa. Nu ştiu de ce nu am zis nimic.

— Despre un copil? spun şi mă uit în jos la picioarele mele pline de noroi. Nu cred că ai habar ce îi faci. Nu cred că ai habar ce înseamnă asta.

— Nu am plecat, îmi spune.

Îmi ridic capul şi o scrutez, dar ea priveşte golful, marea. Se uită în cu totul altă parte.

— Nu de tot, adică. Mereu am vrut să mă întorc în Italia. A fost visul meu atâta vreme... apoi am rămas gravidă. Atât de repede după ce l-am întâlnit pe soţul meu! După trei luni, de-abia ne cunoşteam. Nu am nicio carieră, sunt doar o asistentă într-o galerie...

Mi se strânge stomacul. *Îl ştia pe tata de doar trei luni? Credeam că fuseseră împreună cel puţin un an înainte de mine. Voia să redecoreze hotelul, deci o să rămână aici? Vrea să rămână?* Dar nu spun nimic, o las pe ea să vorbească.

— Ne-am căsătorit pentru că ne iubim, dar uneori mă întreb dacă am fi făcut-o dacă nu rămâneam gravidă.

— Dar ai rămas gravidă! Ai o fiică.

— Şi o iubesc. Mai mult decât orice. Dar, după ce a venit pe lume, m-am simţit pierdută... de parcă nu mai ştiam cine sunt. De parcă viaţa mea s-ar fi dus. De parcă eu însămi aş fi dispărut. Eram femeia pe care ai cunoscut-o înainte să vezi fotografia aceea, sunt tot ea, dar nimeni nu mă mai vede. Poate că nici eu nu mă mai văd aşa. Voiam doar să mai am parte puţin de senzaţia aia. Puţin din cine eram sau din cine credeam că voi fi.

— De asta ai venit aici?

Trece un moment greu de tăcere. Vântul bate mai tare şi îmi ridică părul transpirat de pe spate şi ceafă.

— Acasă, reia Carol încet, metodic, de parcă ar ritma fiecare cuvânt, de parcă l-ar aranja într-un frumos buchet de flori, rolul de mamă mă defineşte. Am program de mâncat, program de cumpărături, sâmbăta fac curat. Munca mea..., şi vocea i se

frânge. Ştiu că nu vrea, dar el crede că e mai importantă a lui. Şi nu-l învinovăţesc. De-abia dacă aduc bani în casă.

Mă gândesc la mama, în bucătăria noastră, acum trei ani, vorbind despre cum voia ca tata să iasă la pensie. Mă gândesc cum munca lui a devenit a ei, cum n-am ştiut niciodată ce-şi dorea, pentru că n-am întrebat. Cât de des şi eu, şi tata am considerat designul un hobby, nu muncă. De ce?

— Ascultă, îi zic. Ştiu că n-o să aibă niciun sens pentru tine ce spun şi îmi pare rău pentru aseară, chiar îmi pare, dar trebuie să mă crezi. Trebuie să mergi acasă. O să le rezolvi pe toate, o să iasă bine, o să fii foarte bună la asta! O să fii o mamă foarte bună!

Ea se uită la mine cu ochii mari. Văd că e gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu sunt un monstru, îmi spune şi apoi, pentru a treia oară în viaţa mea, o văd pe Carol plângând.

Îşi lasă capul în palme, umerii i se ridică în ritmul plânsului. O cuprind cu braţul, îmi las capul pe umărul ei. O ţin aşa cum m-a ţinut şi ea pe mine de atâtea ori.

— O să fii o mamă bună, una grozavă. Deja eşti.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Carol se ridică, se şterge la ochi.

— Cum ai putea şti aşa ceva?

Şi apoi ne privim una pe alta şi pare să ştie, să înţeleagă cine sunt. Doar cât o bătaie de inimă, o milisecundă. Ea vede. Sunt sigură. Toată viaţa noastră, acolo, între noi. Toată legătura de iubire şi de durere. Imposibilitatea pierderii ei şi ce a rămas. Totul, între noi. Şi apoi:

— Îmi pare rău, sunt vraişte. Şi o să întârzii la Sirenuse dacă nu plec. Mi-au zis clar că au un program încărcat azi şi mă tot răzgândesc de zile întregi. Nu pot rata şansa asta.

— Întâlnirea ta e chiar azi?

Mi se pune un ghem în stomac.

— Da. Încercam să-mi golesc puţin mintea înainte de...

— Cu cine te vezi?

Ea se ridică. Îşi scutură praful de pe fustă şi mijeşte ochii în soare.

— Un dezvoltator de data asta. Cred că numele lui e Adam.

CAPITOLUL 27

După ce Carol pleacă, mă duc în fugă la hotel. Nika e la recepţie şi mă avânt spre ea, cu respiraţia tăiată.

— L-ai văzut pe Adam?

— Tocmai a plecat, îmi zice. E totul în regulă, doamnă Silver?

— Nika...

Încep să vorbesc şi chiar vreau să ştiu, dar în acelaşi timp nu vreau. Sunt îngrozită şi totuşi am nevoie de un răspuns şi am nevoie acum.

— Ce an e?

— Ce an e? Acum?

Ea începe să râdă. Îi simt amuzamentul relaxat, uluit:

— 1992, îmi răspunde. Cel puţin, aşa ştiu eu.

Simt un fior rece care-mi străbate tot corpul. În tot acest timp... Nu găsesc niciodată lumea mamei mele şi acum mă găseşte ea pe mine. Am picat într-a ei. Adam, Nika, Marco... Toţi aparţin trecutului. Mă scurg în scaunul de lângă recepţie. Îmi las capul în palme.

— Doamnă Silver, începe Nika. Ce-i în neregulă? Ce s-a întâmplat?

Nu ştiu. Nu ştiu de unde să încep. Mama a murit şi nu mi-a lăsat nicio instrucţiune. Nimic despre cum să trăiesc sau cine să fiu în absenţa ei. Acum, că ea e aici, vrea să rămână. Ah, iar noaptea trecută m-am culcat cu un tip care era tânăr acum treizeci de ani şi care nu e soţul meu. Chiar: ce nu-i în regulă?

— Nimic, îi zic. Nimic... Totu-i în regulă.

— Bine...

Deodată, Nika ridică palma, de parcă şi-ar fi amintit ceva. Dispare în biroul din spate şi reapare cu o scrisoare.

— Asta s-a întors. Prietena ta, Carol, a pus-o la poştă acum câteva săptămâni, dar s-a întors.

Văd ştampila şi o adresă de Los Angeles.

— I-o dai tu?

Nika mi-o întinde şi o bag în buzunarul cămăşii.

— Sigur că da. Mulţumesc, Nika!

Mă întorc spre scări, iau liftul şi ajung în camera 33. Las scrisoarea pe pat. Fac un duş. Rememorez ziua care a trecut. Completa incomprehensibilitate a celor întâmplate, a celor care încă se întâmplă. Îmi pun o rochie. Îmi pieptăn părul ud. Mă gândesc la Carol, care, chiar acum, se pregăteşte pentru întâlnirea asta. Nu ştiu dacă m-a ascultat azi pe trepte. Nu ştiu dacă am reuşit s-o conving. Scot o pereche de sandale. Cele cumpărate de la Century City cu mama, acum două veri, în august, la reducerile de final de sezon. De ce le-am cumpărat?

De ce le-am luat cu mine? Astea sunt picioarele mele. Astea sunt tălpile mele.

Totuşi, nu mi le pun. În schimb, iau o pereche de balerini albi. Mă uit în oglindă. Sunt bronzată, plină de pistrui, chiar rozalie. N-am cum s-o spun altfel: arăt ca o femeie sănătoasă. Mă sperie puţin după atâtea luni în care-am avut chipul scofâlcit, supt.

Iau cheia camerei şi mă duc jos. Trebuie s-o fac pe Carol să înţeleagă. Nu poate să rămână aici. Nu asta e viaţa ei! Nu poate accepta slujba asta, iar ei nu i-o pot oferi. De când am lăsat-o pe Carol acasă şi până acum, când cobor scările spre recepţie, mi-am dat seama de ceva important. Misiunea mea este s-o trimit acasă.

— Ascultă, îi zic lui Nika în clipa când revin la recepţie. Am nevoie să faci ceva pentru mine. E foarte important.

— Sigur, doamnă Silver. Orice ai nevoie.

— Am nevoie să-mi spui cum să ajung la Sirenuse. Apoi am nevoie să-i suni şi să ceri cu Adam. Spune-i că sunt pe drum şi că îl rog să nu se întâlnească deloc cu nimeni până nu ajung. *Cu nimeni*. Poţi face asta?

Nika se uită la mine curioasă.

— Katy, îmi zice prima oară pe nume. Te simţi bine?

— Mă voi simţi. Totul e în regulă. Dar trebuie să mă grăbesc.

— Bine, îmi zice. O iei pe acelaşi drum în jos, apoi mergi pe lângă biserică şi ai ajuns. E o clădire roşie, n-ai cum să n-o vezi. Dacă te pierzi, trebuie doar să întrebi. Toată lumea ştie unde-i Sirenuse.

— Mulţumesc.

Fac aşa cum mi s-a spus. O iau pe drumul în jos spre mare, apoi, când aproape ajung la golf, o iau înapoi în sus. Pe partea dreaptă, chiar lângă Via Cristoforo Colombo, văd Sirenuse. E în dreptul drumului, începe cu o mică parcare, iar clădirea e de un roşu-închis, puternic. E un hotel superb. De cum intru, sunt

uimită. Mă gândesc la sugestiile ei de renovare. La amploarea locului. După părerea mea, e perfect. Mă întreb de ce încercăm mereu să schimbăm lucrurile. Ar trebui să facem asta mai rar. Cu unele lucruri nu avem de ce să ne jucăm.

— Iertaţi-mă, îi spun fetei de la recepţie. Ştiţi unde e Adam Westbrooke?

Fata se strâmbă.

— Pentru întâlnirea despre hotel? adaug. Sunt aici să prezint nişte modele.

Fata se înviorează.

— Da, da. Sunt jos, în restaurant.

O iau pe scări şi ajung într-o sală de mese colorată în verde intens. Am marea în spate şi îl văd pe Adam la masă cu alţi doi domni.

— Katty, îmi zice Adam cu o expresie uluită. Credeam că ne vedem în golf, la ora două? E totul în regulă?

— A ajuns? îl întreb.

— Cine?

Dau din cap exasperată.

— Trebuie să stau un pic de vorbă cu tine.

Ceilalţi bărbaţi schimbă priviri uimite. Adam le aruncă un zâmbet politicos.

— Poate aştepta până la prânz? Avem nişte treabă acum.

— Nu, îi zic. Nu, îmi pare rău, nu poate aştepta. Ea o să vină în câteva minute.

— Cine, despre cine vorbeşti?

— Carol.

— Cine e Carol?

— Designerul.

— Designerul?

Unul dintre bărbaţi spune ceva în italiană şi nu înţeleg, iar Adam ridică mâna să-i oprească.

— Îmi pare rău, un minut.

Se ridică şi iese din cameră cu mine. Ajungem în hol.

— Ţi-au transmis mesajul meu? îi şoptesc.

— Nu, ce mesaj? Ce se petrece?

Pe chipul lui Adam se citesc aşteptarea, îngrijorarea şi chiar o uşoară enervare. Şi tocmai atunci, Carol coboară pe scări. Se uită când la mine, când la Adam.

— Bună, ne zice. Katy... ce faci aici?

— Tu eşti Carol?

Ea dă din cap că da. Îşi bagă mapa cu portofoliul la subraţ şi întinde mâna. O întinde şi el. Apoi Carol îşi lasă mâna să cadă şi se uită când la mine, când la Adam. Întrebarea încă pluteşte în aer: „Ce cauţi aici?”

Te salvez. Mă asigur că nu faci o greşeală. Mă asigur că totul se va întâmpla aşa cum a fost. Fac ce ai făcut tu mereu pentru mine: te protejez de o viaţă diferită.

Apoi am revelaţia. Recunoaşterea. Ca un fulger. Îmi dau seama că nu pot spune nimic. Mă uit la Carol cum e acum, cu o rochie apretată de pânză, cu sandalele legate pe glezne, gata pentru întâlnirea vieţii ei. Nu o văd pe mama. Văd o femeie. O femeie care abia a intrat în al treilea deceniu şi vrea o viaţă a ei. Care are interese şi dorinţe, şi pasiuni dincolo de tata şi de mine. Care e foarte reală, care e exact aici şi acum.

Cine sunt eu să-i fur toate astea? Cine sunt eu să-i spun cine e sau nu e? Nu am răspunsurile. Nu am răspunsurile pentru viaţa ei, aşa cum nici ea nu le are pentru a mea.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Le înghit în sec.

— Îmi pare rău, îi spun. Am ceva să-i zic lui Adam, uitasem că aveam planuri de prânz...

— Voi vă cunoaşteţi?

— Stăm la acelaşi hotel, răspunde Adam.

Pe faţa lui Carol se citeşte înţelegerea. Şi nu se pricepe deloc s-o ascundă sau poate că nu vrea. Se uită la mine cu un rânjet care zice: „El e *tipul* ăla?”.

— Ne vedem la prânz, bine? mă întreabă Adam. Chiar trebuie să începem. Acum.

— Da, bine.

Adam mă strânge de braţ, apoi deschide uşa. O lasă pe Carol să intre prima, apoi o urmează. Rămân în hol încă vreo jumătate de minut. Apoi mă îndrept spre scări. În foaier, cineva cântă la harpă ceva uşurel şi melodios. Ies pe terasă. Positano se deschide într-o panoramă spectaculoasă. E minunat aici sus, magic. Înţeleg de ce vrea să se vadă şi mâna ei aici. Înţeleg de ce ar vrea să rămână. De ce ar vrea amândoi. Nu se poate nega că Positano are ceva incredibil de special.

Mă aşez la o masă de pe terasă şi un ospătar vine la mine.

— Buongiorno, signora!

— Buongiorno!

— Aţi vrea ceva de băut?

Îmi aşază în faţă un pahar de apă.

— Nu, mulţumesc.

Beau apa. E rece, proaspătă.

Chiar acum, la etajul inferior, mama are o întâlnire care îi va decide viitorul, deci şi pe al meu. Dacă ia proiectul, ar putea foarte bine să rămână. Va reface designul hotelului şi eu n-o s-o cunosc, nu aşa cum am cunoscut-o, nu aşa cum o cunosc. Ce ar însemna asta pentru viaţa mea? Ce ar însemna pentru cine aş

ajunge să fiu? E prea greu de cuprins cu mintea. Las gândurile să-mi zboare peste mări. *Posa, posa!* „Opreşte-te!”

Mai rămân pe terasă douăzeci de minute. Apoi mă întorc la Poseidon. Merg sus, în camera mea, şi mă întind. Apoi mă ridic şi mă duc la seiful din dulap. Tastez codul şi aştept să se deschidă. Înăuntru, pe un raft de lemn negru sunt verigheta, inelul de logodnă, exact aşa cum le-am lăsat. Iar sub ele, e telefonul mobil. Îl scot. Apelez numărul lui Eric.

Sună. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Continuă să sune până când se aude tonul, un staccato ca o unghie pe perete, apoi se deconectează. Nu e acolo. Ăsta nu e numărul lui. Ţin inelul de logodnă între degete. Îmi amintesc ziua aia din bucătăria părinţilor mei. Amintirea mă învăluie, toate senzaţiile sunt acolo, de parcă aş putea s-o şi miros, dacă aş vrea. Cum Eric s-a lăsat într-un genunchi chiar acolo, lângă chiuvetă. Îmi cumpărase brioşele preferate, de la o mică brutărie din Pasadena, unde îmi făceam torturile de ziua mea când eram mică. Acum brioşele erau pe blat.

— Ia uită-te la glazură! mi-a zis.

Prin urmare, a trebuit să lingă inelul înainte să mi-l dea.

Mă uit la ceas: e unu şi jumătate. Pun inelul şi telefonul înapoi, alături de scrisoarea lui Carol, cea pe care mi-a dat-o Nika. Închid seiful şi mă mai uit o dată în oglindă. Din nou, văd o femeie pe care nu prea o recunosc, dar care mi se pare mai cunoscută decât oricare altă versiune a mea.

Asta sunt, mă gândesc. Sănătoasă, puternică şi vie. Şi, pentru o clipă, înţeleg. Înţeleg ce vedea şi ea când era aici şi se uita în oglindă.

CAPITOLUL 28

Adam e la una dintre primele mese din Chez Black când ajung acolo, şi are picioarele pline de nisip. Îl văd înainte să mă vadă el; îi văd umerii laţi, părul care pare blond în soarele de amiază. E fermecător. Se uită înainte, spre orizont. Dar pare distras. Îşi aranjează cămaşa, gulerul.

— Bună!

Se ridică să mă salute şi mă pupă pe obraz.

— Bună! Te simţi bine?

Mă gândesc la ieşirea de mai devreme.

— Da. Îmi pare rău pentru azi. Trebuia să ştiu că nu e o idee bună să apar acolo. Cum a mers întâlnirea?

Ne aşezăm şi Adam îmi umple paharul cu apă.

— Bine. E talentată. Are idei inovatoare. Cred că ar fi o alegere foarte bună.

Mi se strânge stomacul.

— Au angajat-o?

— Nu încă, nu cred. Mai sunt multe de aranjat.

Se uită atent la mine când îmi întinde şi un pahar de vin.

— De ce?

— O ştiu pe Carol. Ne-am cunoscut aici. E prietena de care-ţi spuneam, cu care am fost la cină. E importantă pentru mine.

Adam dă din cap.

— Mi-a plăcut viziunea ei. Ar aduce hotelul în prezent.

Apare ospătarul cu o sticlă de vin. Adam ne toarnă în pahare.

— Aşadar..., începe el. În legătură cu seara trecută...

Mă gândesc la buzele lui pe gâtul meu. La trupul meu gol sub al lui.

— Da, îmi pare rău dacă...

Adam pare amuzat. Acum flirtează. O parte din mine ar vrea să i se aşeze în braţe, chiar acum.

— Dacă...?

— Dacă te-am atacat? murmur şi simt cum mă înroşesc.

— Crede-mă, a fost un atac bine-venit. Îmi doream noaptea de ieri.

Simt cum cuvintele lui mă săgetează.

— Şi eu.

Mă uit la bărbatul ăsta pe care abia dacă-l cunosc. Care m-a ajutat să revin la viaţă. Pasiunea, spiritul şi inteligenţa lui mi se par extrem de erotice. Şi, pentru o clipă, mă gândesc cum ar fi să mă înfăşor în trecut, alături de cei din el. Să iau în continuare masa cu Carol şi după-amiezile să merg cu barca cu Remo. Să călătoresc cu Adam. Să fac în aşa fel încât lumea asta să devină lumea mea. Să rămân.

— Ascultă, Adam! încep.

El râde, dar nu spune nimic, pare uşor trist.

— Opa, nimic bun nu vine după „ascultă”.

— Nu suntem...

Cum îi spui cuiva că vă despart treizeci de ani? Cum îi spui cuiva că nu aparţineţi aceluiaşi timp? O iau de la capăt:

— Seara trecută a fost minunată, dar am nevoie să-mi pun ordine în viaţă acum. Nu ţi-am zis foarte multe.

— Ştiu.

— Nu am mai făcut asta până acum. I-am lăsat pe alţii s-o facă pentru mine. Şi vreau să o fac acum, e timpul. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Îmi iau paharul de apă. Mă uit la el.

— Tu ce vrei? Am petrecut mult timp vorbind despre mine. Dar nu te-am întrebat niciodată. Şi chiar aş vrea să ştiu.

Adam pare să cadă pe gânduri. Câteva clipe nu zice nimic. Atât cât să iau o gură de apă şi să las paharul pe masă.

— Poate nu ştiu nici eu. Călătoresc atât de mult! Şi îmi place foarte mult, dar nu ştiu cum e să nu fiu în mişcare. Cred că sunt şi lucruri adevărate pe care mi le doresc.

— De exemplu?

Se uită dincolo de mine, în restaurant.

— Un cămin poate, dacă aş găsi pe cineva care să mă oprească din mişcare. O grădină.

Mă gândesc la mama, la tata, la Eric. Mă gândesc la nopţile petrecute în faţa televizorului, la weekendurile când am jucat jocuri de societate şi am mâncat de la Mike and Ike. La petrecerile aniversare din curtea din spate. La gardul de trandafiri. La autocolantele de pe geam, schimbate pentru fiecare sărbătoare. La familia mea.

— E frumos, îi zic. Şi merită.

— Tu ştii ce vrei să faci?

— Nu, nu încă.

— Dar începi să-ţi dai seama ce vrei.

Nu e o întrebare, aşa că dau din cap.

— Aşa cred.

— Mă bucur. Şi nu pot să cred că suntem aici în acelaşi timp. Viaţa e un carnaval. Capri, Napoli, pepene la micul dejun...

— A fost o perioadă magică.

Terminăm prânzul şi ne întoarcem la hotel.

— Merg să-l găsesc pe Marco, îmi zice Adam. Trebuie să am o discuţie sinceră cu el.

— Hei, zic şi-l ating uşor pe cot. Stai puţin.

— Ce e?

— Nu trebuie să mă asculţi pe mine. Adică, nici nu ştiu de ce ai face-o. Dar nu cumpăra niciunul din hoteluri. Păstrează locul ăsta pe care îl iubeşti. Nu îl transforma în muncă. Lasă-l să rămână pur şi bun pentru tine, ca să poţi aduce pe cineva special aici, într-o zi.

— E un sfat bun, îmi zice, zâmbind.

— O să-l urmezi?

— Cred că timpul ne va spune, şi ridică din umeri.

Îmi face cu mâna, apoi pleacă. Nika iese pe uşile de la recepţie.

— L-ai găsit pe Adam? mă întreabă.

Dau din cap.

— Ascultă, Nika! Nu ştiu ce se va întâmpla cu Marco şi cu Adam, şi cu hotelul. Dar îmi poţi face o favoare?

Nika dă din cap.

— Voi faceţi investiţii? Hotelul? La bursă mă refer.

Nika se strâmbă.

— Avem un om care se ocupă de finanţe. De obicei, Marco vorbeşte cu el. Şi eu, dar mai rar. De asta ştiu că avem nevoie de Adam.

— O să sune ca o nebunie, dar ai încredere în mine. Poţi face asta?

Ea dă din cap.

— Investeşte în Apple. Şi în Starbucks. Anul viitor, cam prin vară.

— Starbucks?

— O să-ţi scriu.

Scot o foaie de hârtie şi notez.

— Promite-mi!

— Aşa o să fac.

Chiar atunci, Carol intră pe uşă.

— Bună! Speram să te găsesc aici.

Duce un pachet. Pe care îl pune pe birou.

— Carol, o ştii pe Nika? Nika, ea e Carol.

— Sigur! spune Carol. Nika, mă ajuţi? E plătit.

— Sigur, spune Nika. Ai... începe.

Am impresia că va întreba de scrisoare, aşa că intervin repede:

— Vrei să bem ceva, Carol?

Carol se uită la mine, apoi la Nika.

— Sigur, zice şi îi dă pachetul. Mai sus e un loc frumos de stat. Ţi-l arăt dacă n-ai mai fost.

— Minunat.

Ne luăm la revedere de la Nika şi ies după Carol. La nici patruzeci de paşi ajungem la terasa unui restaurant de pe partea stângă a drumului. E acoperit de iederă şi flori şi are o privelişte spectaculoasă a mării. Sunt numai patru mese; parcă am avea un foişor privat cu vedere la mare. Ne aşezăm. Carol comandă şpriţ Aperol şi suc.

— Îmi puteţi aduce o cafea?

— Urmează o noapte lungă? intervine Carol.

— Se poate spune şi aşa.

Scoate un pachet de ţigări şi apoi se joacă agale cu una.

— Chiar n-ar trebui să fumezi, îi spun. Chestiile alea omoară.

— Probabil ai dreptate.

— Sigur c-am dreptate!

Carol bagă pachetul înapoi în geantă.

— Ştii, pentru cineva care se consideră o floricică, eşti destul de autoritară.

— Mda, lucrez la asta, spun zâmbind, iar Carol rânjeşte şi ea.

— Aşadar, Adam... El e tipul despre care mi-ai vorbit, nu-i aşa?

Dau din cap.

— E atrăgător, spune Carol, dar se uită peste umărul meu, de parcă ar vrea să spună cu totul altceva.

— Ce e?

— Nu cred că voi primi proiectul. Adam a cam sugerat că vor să păstreze cumva aceeaşi estetică. Nu prea mi s-a părut că erau convinşi, presupunând că ştiu ce vor.

Face o pauză şi îmi ţin şi eu răsuflarea.

— Chiar mi-ar plăcea să fac designul interior pentru un loc ca ăsta într-o zi, ştii?

Mă gândesc la casa din Malibu a lui Addy Eisenberg, la ferma familiei Monteros din Montecito... La casa noastră din Brentwood... Toate au fost nişte reuşite remarcabile. Pe toate ar trebui să le fi sărbătorit mai mult cu ea, de câte ori am avut ocazia.

— O să faci asta, îi spun. Îţi promit c-o să reuşeşti. Cred că eşti incredibil de talentată.

— Mulţumesc, zice dând din cap. Adam nu e ce mi-aş fi imaginat pentru tine.

— Ah, da? întreb şi izbucnesc în râs.

— Deloc.

— Bine. Şi ce îţi imaginezi pentru mine?

Carol rânjeşte. Pare că îi place întrebarea.

— Cineva blând, normal. Cineva care să te lase să străluceşti. Cineva care să aibă grijă de tine. Cineva care e cald şi inspiră confort. Ar avea părul şaten, ar fi puţin tocilar, dar frumos, ştii tu, ca un Clark Kent aşa. Poate cu ochelari. Face o pauză: Cineva care să creadă că a câştigat la loterie când e cu tine, pentru că aşa şi e.

Mă emoţionează atât de mult, încât abia îmi reţin lacrimile.

— Carol, şoptesc. Trebuie să-ţi cer scuze.

— Pentru ce? întreabă şi pare netulburată, deloc convinsă.

— Pentru că ţi-am zis să mergi acasă. Mi-am dat seama şi e important să-ţi spun şi ţie. E important să ştii.

— Bine, te ascult.

— Nu e alegerea mea dacă rămâi sau pleci. Nu te pot convinge de nimic. Nimeni nu ar trebui s-o facă. Nici ta... nici soţul tău, nici măcar fetiţa ta.

Închid ochii, silindu-mă să nu izbucnesc în plâns. Dacă-mi scapă fie şi numai o singură lacrimă, s-a terminat. Nu acum.

— Ai făcut tot ce ai putut. Faci tot ce poţi. Orice s-ar întâmpla acum sau mai târziu...

Expir şi îmi dreg vocea.

— Mi-am dat seama că nimeni nu poate să-ţi spună să mergi acasă, pentru că nici mie nu-mi poate spune nimeni să plec acasă. E decizia ta, aşa cum e şi a mea.

Carol îmi caută privirea. Se uită la mine o clipă ce pare o eternitate. Şi în privirea ei văd totul: petreceri de aniversari, cumpărături... Dimineţile petrecute uitându-ne la telenovele din pat. Nopţile în care vorbeam la telefon. Pachetele trimise la New York, coatele julite, febra şi vocea ei, mereu vocea ei: „Totul o să fie bine. Tu eşti bine. Sunt aici!”

Carol dă din cap aproape imperceptibil.

— Acasă te aşteaptă o viaţă minunată. Ceva frumos, greu, plin de bucurie şi real. O să fie şi probleme şi o să şi greşeşti uneori. Ar trebui să fii mai sinceră când greşeşti. Asta o s-o ajute pe fiica ta. Nu are nevoie să fii perfectă. Are nevoie să fii tu. E o viaţă bună, Carol, dar poate nu cea pe care o vrei.

Îmi trec palma peste ochi.

— Katy, zice Carol, aplecându-se spre mine. Ce mi-ai zis tu aseară... Că eşti tu.

Dau din cap.

— E adevărat? Te-am părăsit?

O văd acolo, aşezată în faţa mea. O văd în golf, în apă, pe Calea Zeilor. O văd în patul ei din Brentwood. O văd peste tot.

— Nu. Nu m-ai părăsit niciodată.

CAPITOLUL 29

Mă întorc la hotel când se lasă seara. Mă simt epuizată, stoarsă. Merg sus. Uşile sunt închise. Le deschid. Ziua se transformă în noapte. Magazinele se închid, restaurantele se redeschid pentru cină. Oraşul este cuprins de un bâzâit calm.

Atâta istorie! Atâtea poveşti! Atâtea poveşti de dragoste, de asemenea. Deodată îmi dau seama că mâine e ultima mea zi aici. Ar trebui să plec acasă. Înapoi la Los Angeles, înapoi la o viaţă în schimbare, o viaţă care deja s-a schimbat.

Mă întind pe pat cu hainele pe mine. Nu vreau să adorm, dar am impresia că nu m-am mai odihnit de ani buni.

Mă trezesc în cea mai însorită dimineaţă. Lumina soarelui trece prin uşile de sticlă. Clipesc orbită. Mă spăl pe dinţi, mă schimb şi cobor la micul dejun. Într-o rochie de vară şi pălărie de plajă. Mă opresc lângă uşa camerei mele şi iau *Big Summer*, de Jennifer Weiner. Poate voi citi ceva la micul dejun. S-au întors materialele florale pe scaune. Piscina... şi atunci îi aud vocea, aceeaşi pe care am auzit-o aproape zilnic, timp de opt ani. Mă strigă.

— Katy!

Şi e acolo, la intrarea în foaier, în capătul scărilor. Eric. Soţul meu. Aici, de cealaltă parte a lumii.

— Eric?

Se poate să mă fi găsit în această altă dimensiune temporală? E şi el aici?

Dar pe măsură ce se apropie de mine, pe faţa lui citesc uşurare, hotărâre şi un pic de bucurie, şi atunci lumea din jur mi se arată aşa cum e. Prezentul! Cartea pe care o ţin în mână a fost publicată acum doi ani. Normal, sunt aici, acum. Ceea ce înseamnă că ea nu mai e.

Eric se întinde spre mine. Ţine o geantă de voiaj mică J. Crew pe care i-am luat-o cadou când a împlinit douăzeci şi opt de ani. Are o monogramă cu „E.B.”. Poartă blugi şi un tricou albastru-deschis. Are un hanorac pus pe braţ. De-abia a aterizat.

— Bună! îmi zice.

Mă uit atent la chipul lui.

— Chiar eşti aici?

— Te-am tot sunat. Ţi-am lăsat o mulţime de mesaje, dar nu se trimiteau.

Mă gândesc la telefonul meu mobil, închis în seif.

— L-am închis.

— Am sunat la hotel, dar nu te găseau niciodată. Poate au încurcat camerele? Dă din cap: Nu contează. La cam treizeci de secunde după ce ai plecat mi-am dat seama că nu trebuia să te las.

— N-a fost...

— Nu asta voiam să-ţi spun. Putem... Se uită în jur: Trebuie să spun lucrurile astea.

Dau din cap şi ieşim spre patio. Un cuplu stă la masa mea obişnuită de afară. Dar măsuţele de lângă piscină sunt goale. Îl duc pe Eric acolo. Lângă fereastra deschisă, sunt mai multe sticle de apă. Mă gândesc la Adam acum nişte... ani? Zile? Când mi-a adus una dinăuntru. Îi dau una lui Eric. Când bea, nişte apă îi curge pe tricou şi întunecă materialul. Ştiu că, atunci când va pune capacul, va învârti de două ori, ca să fie sigur. Ştiu că, apoi, va lua puţină apă ca să-şi dea pe faţă, de aia îmi dau seama că i-e foarte cald. Chiar aşa face. Aleg o masă la umbră şi ne aşezăm.

— Scuze, zice întinzându-se şi punând sticla pe jos. Nu am vrut să spun că nu trebuia să te las să pleci. Am vrut să spun că nu trebuia să te las să pleci fără să te întreb dacă vrei să vin cu tine, fără să-ţi spun că voiam.

— Eric...

— Nu, ascultă, ştiu. Sunt aşa bucuros că ai venit aici! Apropo, arăţi grozav!

Mă priveşte atent. Simt o tandreţe familiară. Se agaţă de mine, aşa cum se agaţă un copil mic de poalele unei rochii: „Uită-te! Uită-te la mine!”

Prima dată când l-am adus pe Eric să-mi cunoască părinţii, era într-o zi de octombrie. Am condus de la Santa Barbara, ascultând tare Destiny’s Child şi Green Day. Am luat-o pe drumul cel lung, pe lângă apă, intrând şi ieşind din oraşe, cu oceanul mereu la dreapta. Când am ajuns la părinţii mei, trecuse deja o oră de când trebuia să fim acolo. Ştiam că nu se

vor supăra, dar că trebuie să le dăm un motiv. Mama ar vrea să ştie cum ne-am petrecut timpul.

Eric mi-a deschis uşa, a luat bagajele şi apoi a scos nişte - floarea-soarelui de pe bancheta din spate. Nici nu le observasem.

— Ai zis că-i place galbenul, nu-i aşa?

Îmi amintesc că mi s-a părut aşa de atent. O confirmare a ceea ce ştiam deja, ce deja descoperisem: îl iubeam. Îl iubeam de dinainte ca ea să-l cunoască. Poate ar fi contat dacă ea nu l-ar fi plăcut. Dar n-ar fi schimbat lucrurile.

— Mulţumesc, îi zic.

— Te iubesc, Katy, îmi spune Eric aici şi acum. Te-am iubit mereu, te voi iubi întotdeauna. Nu am venit aici să-ţi spun că te vreau înapoi. Nu. Eu te vreau... de acum încolo.

— Mă vrei de acum încolo?

— Vreau orice urmează pentru noi, spune dând din cap.

Mă gândesc la casa din Culver, la grădina pe care n-am apucat s-o facem. Cum arată viaţa noastră singuri? Cum arată dacă suntem doar noi?

— Cum ar fi diferit? îl întreb.

Eric se gândeşte. Îşi trece mâna peste frunte.

— Depinde de noi. Noi trebuie să o facem să prindă contur. Trebuie să vrei să afli.

— Nu pot să cred că eşti aici.

— Nici eu.

Se uită spre oraş. Vede marea, o vede cu adevărat pentru prima oară.

— Locul ăsta e incredibil!

— Aşa e.

— Ar fi trebui să venim aici. În luna de miere ar fi trebuit să venim aici.

Mă gândesc la cele patru zile ale noastre din Hawaii. La *mai tai*-urile băute pe plajă, la torţele *tiki*, la foişoarele pline de turişti cu aparate de fotografiat. Îl privesc acum. Părul lui şaten, ochelarii aburiţi. Pistruii de pe faţă. Toate micile trăsături familiare.

— Suntem aici acum, îi zic.

El zâmbeşte. Iar în zâmbetul lui e o frumuseţe familiară.

— Da. Da, aici suntem.

Când terminăm micul dejun, Monica iese pe balcon. Are pantaloni largi de pânză şi un tricou alb, iar părul prins într-o coadă spre ceafă.

— Revin imediat, îi zic lui Eric.

El se bucură de ouă, de cartofi. Se delectează cu cafeaua. Îmi face semn că pot pleca. Mă ridic şi mă îndrept spre ea.

— Katy! Cum te simţi?

— Bine. Cum a fost la Roma?

— Minunat. E mereu prea cald, mereu prea aglomerat, dar cumva mereu ce trebuie. Îmi place să mă tot întorc.

— Nu-i o viaţă rea deloc.

— Văd că nu mai eşti singură, îmi spune zâmbind.

Când arată spre Eric, văd că, în cele treizeci de secunde de când am plecat, a început o conversaţie cu un cuplu de la altă masă. Dar asta nu mă irită azi. Mă face să simt afecţiune, căldură, mă simt atinsă de o minune. El râde la ceva ce spun cei doi. Îi văd bucuria, zâmbetul liniştit. Felul în care reuşeşte să se simtă confortabil în compania oricui. Deodată, îmi aminteşte de ea. Eric o vede pe Monica, care se uită la el. Ne face cu mâna, îi facem şi noi. Îmi zâmbeşte ruşinat, îşi rearanjează ochelarii.

— Soţul meu, îi spun Monicăi.

Da, soţul meu.

Monica ridică din sprâncene, uimită.

— A venit până aici?

— Da.

— A străbătut un drum tare lung.

Mă uit la ea. Zâmbeşte familiar. Apoi îi observ colierul. Un lanţ de fier, cu un pandantiv turcoaz. Deodată mi se ridică părul pe spate, mă înfior toată.

— Nika? o întreb.

Monica tresare.

— Nu mi-a mai zis nimeni aşa de un car de ani. Cum de ai ştiut?

Inima îmi bate gata să-mi sară din piept. Nu-mi vine să cred.

— Îţi aminteşti de un bărbat pe nume Adam Westbrooke?

— Desigur, spune râzând. A fost mereu un prieten al Poseidonului. A venit absolut în fiecare an, la început singur, apoi după mulţi ani, cu soţia lui.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Locuiesc la Chicago, cred. N-au avut copii. A întâlnit-o pe Samantha spre cincizeci de ani, o femeie minunată. Încă îmi mai scrie uneori. I-a prins viaţa din urmă.

— Deci n-a cumpărat hotelul?

— O, Doamne, îl cunoşti? Asta a fost acum o mie de ani. Nu, nu l-a cumpărat. Ne-am descurcat cu nişte investiţii norocoase şi n-am mai avut nevoie de un partener. De ce mă întrebi? termină Monica şi mă priveşte atent.

— Mai ştii o femeie pe nume Carol Silver?

— Mama ta? şi-mi zâmbeşte cald.

Mi se opreşte inima. Dau din cap.

— Da, ne cunoşteam. Ne-am cunoscut în vara lui 1992. Venea aici ca să trimită pachete pentru... tine, adaugă Monica zâmbind. Pentru fiica ei.

Mi-o amintesc pe Carol în dimineaţa aia, în foaier.

— Obişnuia să ne trimită fotografii, o vreme, după ce s-a întors acasă. Când aţi decis să faceţi sejurul ăsta, m-a căutat. Ştiam că era bolnavă. Dar nu ştiam cât de bolnavă.

Monica îmi atinge braţul. Mă gândesc la bunătatea Nikăi, la femeia puternică din faţa mea. Cum se poate ca numai ieri să fi avut douăzeci şi cinci de ani?

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, îmi zice.

— Mulţumesc.

— Ştii, când te-am văzut prima dată, mi-ai părut extrem de cunoscută. De parcă ne-am fi întâlnit.

Tace o clipă şi mă atinge pe obraz.

— Chiar semeni cu ea.

CAPITOLUL 30

Îl duc pe Eric sus, în camera 33. Când intrăm, îmi dau seama că s-a făcut curăţenie. E un cearşaf nou pe pat şi prosoape curate la intrare.

— Mă simt cam murdar după drum, îmi spune Eric. Pot să fac un duş?

— E al tău, răspund şi arăt spre baie.

Îşi lasă geanta, o desface şi văd cum scoate toate cosmeticele bine-cunoscute. Deodorantul Old Spice... Periuţa de dinţi electrică... Crema de faţă Burt's Bees pe care i-o cumpăr de la Whole Foods. Îmi face cu mâna şi intră în baie. Eu merg la seif şi-mi scot telefonul. Merg pe balcon şi formez cel mai familiar număr din lume. Mi se răspunde după ce sună de trei ori.

— Da?

— Bună, tată!

— Katy!

Aud cum i se animă vocea care, în ultima vreme, fusese lipsită de căldură. Simt vibraţia ei familiară, energia personalităţii lui în fiecare silabă.

— Bună! Cum te simţi?

— Eh, bine, pe aici, spune şi aud zăngănit de vase.

— Eşti în bucătărie?

— Chiar aşa.

— Tată..., zic încet. Găteşti?

— Încerc salata aia de porumb pe care o făcea ea, de care mi-e dor. Cât de greu poate fi?

Mă uit la dimineaţa asta târzie. Totul e îmbăiat într-o lumină aurie. În albastru. Totul e strălucitor.

— Tată, de ce nu mi-a zis nimeni că mama a plecat de lângă noi? Când eram mică, de ce nu mi-a zis nimeni că a venit aici?

De partea cealaltă se lasă tăcerea, apoi îl aud pe tata cum trage aer în piept.

— Cine ţi-a zis?

— Cineva de la hotel. Şi-o aminteau.

Tata îşi drege vocea.

— Te-a iubit atât de mult! Din prima clipă. N-am mai văzut o legătură ca a voastră. Dar... totul s-a întâmplat foarte repede,

Katy. Şi cred că ea s-a pierdut puţin în toată agitaţia. A fost prea mult pentru ea şi a avut nevoie de puţin timp, să-şi revină.

— Ce i-ai spus când a vrut să plece?

— I-am zis să se ducă, răspunde tata după câteva clipe.

Începe să bată vântul mai tare. De undeva, dinspre golf, se aude muzică. Mă gândesc că mama mea era aici, doar acum câteva ore. Mă gândesc la sacrificiul pe care l-a făcut tata. Mă gândesc la Eric, care e la duş.

— De unde ai ştiut că se va întoarce?

— Nu am ştiut. Dar aşa mi-am dat seama că o iubeam cu adevărat. Ştiam deja, dar perspectiva asta ne-a schimbat căsnicia. Şi cred că asta i-a permis să se întoarcă.

— Ce vrei să spui?

— Pentru că ştia şi ea. Simţea libertatea. Simţea dragostea. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost s-o las să plece atunci. Nimeni nu e perfect, Katy. Perfecţiunea nu există. Dar ce am avut a fost al dracului de bun.

Nu l-am auzit niciodată pe tata drăcuind. Nici măcar o dată. Aşa că, nu ştiu de ce, mă face să râd. Simt cum mi se umflă stomacul, apoi încep să-mi scutur umerii de râs, chiar acolo, pe balcon.

— Eric e aici, îi zic tatei, trăgând aer în piept să mă liniştesc.

— Ştiu, zice şi aud uşurarea din vocea lui. M-a sunat. I-am zis să vină. Am greşit? întreabă după câteva clipe.

Îl aud pe Eric ieşind de la duş. Îl văd în uşa balconului, cu un prosop prins la mijloc.

— Nu, deloc.

— Katy... Istoria e un beneficiu, nu o greşeală. E frumos să fii cu cineva care te cunoaşte, care îţi ştie istoria. Asta o să fie tot mai important, pe măsură ce înaintezi în viaţă. Să înveţi să revii de

unde ai plecat poate fi mai greu decât s-o iei de la capăt. Dar, la naiba, dacă-ţi iese, merită!

Eric vine spre mine. Îl văd în lumina soarelui.

— Îmi pare rău, continuă tata.

— Pentru ce?

— Că n-ai apucat să faci călătoria asta cu ea. Cred că motivul pentru care voia să mergeţi acolo era să-ţi spună chiar ea cum se întâmplase totul. Cred că voia să-ţi arate locul ăla care a schimbat-o atât de mult. Se opreşte câteva clipe, iar când vorbeşte din nou, îi tremură vocea: Îmi pare rău că n-aţi apucat să trăiţi împreună experienţa asta!

Mă gândesc la Carol pe debarcader, Carol la prânz, Carol la La Tagliata de pe deal, Carol în bucătăria apartamentului cu uşa albastră...

— Dar înţeleg. Am înţeles aici, îi spun.

Închide exact când ajunge Eric la mine.

— Era tata, spun ţinând telefonul ca pe o dovadă.

Eric mi-l ia din mână. Îl aşază pe măsuţa din balcon. E doar în prosop. Corpul lui arată bine, diferit, cumva mai împlinit. Sau doar a trecut ceva timp de când nu m-am mai uitat la el.

Îşi pune mâinile pe braţele mele, apoi le coboară ca să ne ţinem de mână. Simt cum mă străbate un fior, de parcă un motor ar porni la viaţă. El mă mângâie pe spate. Familiaritatea lui, mirosul, căldura, atingerea, toate mă fac să-mi doresc să mă ofer cu totul.

— Katy, eu...

— Ascultă, Eric!

— Spune-mi! Dacă e prea curând, dacă nu vrei, o să-nţeleg. Vreau doar să-ţi spun că sunt aici pentru tine, oriunde ai fi. În Italia, acasă sau...

— Te iubesc, îi zic.

Chipul lui Eric se dizolvă într-un zâmbet complet, care îi accentuează toate trăsăturile. Îmi dau seama că nu l-am mai văzut zâmbind aşa de multă vreme, de prea multă vreme.

— A fost un an foarte greu, dar te iubesc. Şi aleg să fiu cu tine.

— Vrei?

— Da. Tu mă cunoşti.

Şi nu termin bine de vorbit, că ne sărutăm. Îi cade prosopul. Simt umezeala de la duş pe pielea mea, dar se evaporă într-o secundă. Ajungem înăuntru sărutându-ne şi îmi scot rochia. Dispare orice mai aveam pe noi. Ne îndeamnă o urgenţă pe care nu-mi amintesc s-o mai fi trăit cu Eric. Dar sigur că mă înşel. Au mai fost nopţi înfometate, după-amiezi petrecute în patul nostru din cămin. Goana spre dormitor după cine, săruturile furate în metrou. Doar că le-am pierdut în trecerea molcomă a timpului. Însă iată-le, aici, cu noi. Tot ce a fost odată a renăscut.

Mă aşez pe spate în pat. Ne privim ochi în ochi. Simt atracţia, electricitatea dintre noi, aerul este încărcat de tensiune. Îmi simt corpul. Această reîntoarcere la mine. Aceeaşi persoană care fusese golită, înfometată de pierderea ei, acum readusă la viaţă. Adam, treptele, mâncarea, vinul. Toate mi-au făcut sângele să curgă mai repede, mi-au făcut pielea mai moale, mai grea. Binecuvântarea acestei vieţi, această unică viaţă genială şi minunată. Toată pierderea şi toată angoasa. Toată bucuria care e posibilă. Conexiunea tandră, fragilitatea, imposibilitatea de a fi aici, împreună. Alegerea de a continua aşa.

Eric e deasupra mea. Apoi ne sărutăm din nou. Îi simt mâinile calde cum mă ating pe braţe, pe spate. Peste tot. Îi simt picioarele, împletite cu ale mele. Îi simt pieptul, muncit, greu. Îi cuprind gâtul cu braţele, îmi întind corpul sub al lui şi respir odată cu el: cu acest bărbat, cu acest moment, cu această revenire.

Niciodată nu am simţit că-i aparţin lui Eric. Credeam că era fiindcă îi aparţineam ei, dar acum ştiu că nu e complet

adevărat. Nu-i aparţineam lui Eric pentru că nu aparţin nimănui. Nu aşa, nu mai e cazul. Sunt a mea, aşa cum ea era a ei.

Apoi, ne pregătim să ieşim în oraş. Eric se schimbă, îşi pune un tricou şi nişte pantaloni scurţi cu flori pe care mama i-a cumpărat. Mă uit atent la el.

— Ce e? Mi se potrivesc. Îmi plac.

Mă ia de braţ şi mă trage spre el. Îi simt căldura trupului, bătăile inimii.

— Eşti frumoasă, îmi zice. Serios, chiar eşti superbă. Mă gândesc la asta de câte ori mă uit la tine.

— Te pot întreba ceva?

— Desigur.

— Ai ştiut de când ne-am cunoscut? Te-ai gândit, nu ştiu, că eu sunt aleasa?

Eric se gândeşte puţin. Iar când vorbeşte, e atent. Dar nu-şi ia mâinile de pe mine.

— Nu cred, îmi zice. Eram aşa de tineri, nu cred că mă gândeam la aşa ceva pe atunci.

— Şi atunci când ai ştiut?

Eric mă strânge şi mai tare. Îşi apropie chipul de al meu.

— Ştiu acum.

Istoria şi memoria sunt, prin definiţie, ficţiuni. Odată ce un eveniment trece şi rămâne doar o amintire, el devine o poveste. Şi putem alege ce poveste să spunem: despre vieţile noastre, despre întâmplările şi relaţiile noastre. Putem alege capitolele cărora le dăm un înţeles.

Carol a fost o mamă incredibilă. Dar era, totodată, o femeie imperfectă şi complicată, exact ca mine. O vară nu anulează asta. O vară, chiar şi una italiană, rămâne doar o vară. Poate fi instantaneul în acuarelă al unei zile de plajă. Îţi poate schimba viaţa.

— Hai să mergem acasă! îi spun lui Eric. Vreau s-o sun pe Andrea. Cred că mi-e puţin dor de La Scala.

El zâmbeşte şi mă pupă pe obraz.

— Dar cred că e ceva ce trebuie să faci înainte să plecăm.

CAPITOLUL 31

De-abia a răsărit soarele când ieşim cu barca în larg. Sunt doar eu şi un domn în vârstă acum pe nume Antonio.

— E cel mai bun, lucrăm cu el dintotdeauna, mi-a spus Monica.

A trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să nu îi spun că ştiu.

Eric e adormit în pat. Am decis să rămânem, să mai petrecem câteva zile împreună în Italia. A fost minunat.

Îmi pun o pereche de pantaloni scurţi, un tricou şi un hanorac, îmi iau geanta şi mă duc spre debarcader. Barca ne aşteaptă. Ne îndepărtăm de golf, lăsând Positano în spate, încă înceţoşat în acest moment dintre zile.

E o zi călduroasă, dar combinaţia de apă şi de viteză mă face să-mi strâng hanoracul pe mine. Vântul ne biciuie, picăturile de apă dansează ciudat în întuneric.

Când ne apropiem de stânci, Antonio opreşte motorul. Ne strângem mai aproape în mica noastră barcă. Iar cele trei stânci răsar din mare ca nişte monumente. Dovezi ale rezistenţei trecutului, ale dăinuirii naturii, poate chiar ale existenţei zeilor. Câţi oameni s-au uitat la stâncile astea? Câţi s-au sărutat sub arcada asta?

„Treizeci de ani de fericire.”

Îi fac un semn lui Antonio. Iau cutiuţa de tinichea pe care o ţineam strâns jos, la picioare. Îi scot capacul. „I-am adus cenuşa”, mi-a zis Eric. „M-am gândit că poate vrei să faci ceva cu ea aici.”

Ne apropiem de stânci şi soarele se iţeşte la orizont. Răsăritul se furişează în jurul nostru. O mică rază de soare prevesteşte tot mai multă lumină. În fiecare zi, lumea se naşte din nou. În fiecare zi, soarele răsare. E un miracol, cred. Un miracol simplu, de zi cu zi. Viaţa.

Înaintăm, legănaţi de mare. Şi atunci scot şi scrisoarea. Cea care a stat în seiful ăla zile întregi, treizeci de ani. Îmi plimb degetele pe marginile ei, apoi rup plicul. Şi o deschid, despăturesc hârtia şi citesc ce e scris acolo cu caligrafia ei:

Draga mea, Katy, fetiţa mea,

Italia e aşa o minunăţie! Îmi aminteşte de tine. Cât de fericită e toată lumea dimineaţa, cum răsar stelele seara. Ştiu că nu sunt acolo şi sper ca, într-o zi, să îţi explic de ce.

Am atâtea speranţe pentru tine, copila mea! Sper să trăieşti - cunoscându-ţi valoarea. Sper să-ţi găseşti o pasiune, ceva ce iubeşti, ceva care să te aprindă din interior. Sper să găseşti pacea şi încrederea ca să ai curaj s-o iei pe drumurile dinaintea ta. Ţine minte, tu decizi. Ceilalţi pot aplauda, te pot încuraja, dar nimeni nu-ţi poate spune încotro s-o iei. Ei nu au trecut pe unde ai fost tu.

Sper să înţelegi, într-o zi, că doar fiindcă devii mamă nu înseamnă că nu mai eşti femeie. Şi, mai presus de orice, sper să ştii că, şi dacă nu mă mai vezi, sunt mereu cu tine.

A ta pentru totdeauna,

Mama

Împăturesc hârtia acum umezită şi o bag înapoi în plic. Şi atunci îmi dau seama că mai e ceva acolo. O fotografie mică. O scot. E Carol care zâmbeşte spre golf. Are faţa uşor întoarsă spre aparat, iar soarele apune în spatele ei. E îmbăiată în lumină. *O întreagă amintire,* mă gândesc.

Şi atunci intrăm sub arcadă. Ridic cutia la buze. O sărut. Şi apoi, când trecem pe sub arcadă şi suntem umbriţi de stâncă, o golesc în apă. Mă uit cum praful se ridică uşor la suprafaţă şi cum se destramă în briză.

Mă gândesc că ea e peste tot. E peste tot în jurul nostru.

Apoi, pur şi simplu, ieşim de sub arcadă şi în cutiuţă nu mai e nimic. Simt un gol teribil în stomac, recunosc sfârşitul. Înţeleg că ea chiar nu mai e. Nu mă aşteaptă la hotel, nu e acasă la Brentwood. Nu va mai intra pe uşa din faţă în casa noastră, neanunţată, ca să ne aducă nişte legume din piaţă. Nu-mi va mai lăsa mesaje vocale de cincisprezece minute. Nu va suna. Nu mă va mai ţine în braţe inspirându-mi siguranţă prin prezenţa ei. Mai am atâta viaţă înainte, fără ea, iar ea nu mai e.

Antonio întoarce barca. Se uită la mine.

— Da? mă întreabă.

Vrea să zică: „Aţi terminat? E suficient?”

— Antonio? De unde vine legenda de treizeci de ani?

— Nu treizeci, îmi spune mijind ochii. *E per sempre*.

— „Pentru totdeauna”...

— *Si*. Pentru totdeauna.

Porneşte iar motorul. Ne îndepărtăm de stânci, spre Positano. În câteva zile, eu şi Eric ne vom întoarce acasă. La o viaţă veche care acum e nouă. La un viitor pe care încă nu ştim cum să-l trăim.

„Vei învăţa”, o aud spunându-mi. Vântul îi poartă ecoul peste ape. O aud în insulele de tăcere din jur.

Văd Positano în faţa noastră. Soarele e sus acum. Văd clar fiecare clădire: Sirenuse, Poseidon, Chez Black. Acest peisaj străin şi totodată, acum, familiar.

— Te vei întoarce? mă întreabă Antonio. Îmi întrerupe gândurile şi mă las pe spate ca să mă uit la el.

— Da.

El dă din cap.

— Mereu vă întoarceţi. E prea frumos aici pentru o singură vizită.

Şi atunci ajungem la debarcader. Strângem genţile, păşim peste frânghii. Prezentul nu se lasă. Ne forţează din nou şi din nou să-i dăm atenţie. Ne solicită pe toţi. Şi aşa şi trebuie.

— Ne mai vedem, spune Antonio, apoi pleacă.

Urc treptele înapoi spre hotel. Nici măcar nu sunt obosită când ajung. Am plămânii mai puternici de când am venit aici. Şi picioarele la fel. Simt mirosurile micului dejun şi ale mării, aroma cafelei. Aud zgomot de biciclete şi de copii.

Şi e de ajuns.

E mai mult decât suficient.

E totul.

Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>

Marţi, 16 aprilie 2020, 5:34 p.m.

Către: Hotel Poseidon <prmanager@xxx.it via>

Subiect: Hotelul vostru minunat

Bună, Liliana,

Nu sunt sigură dacă îţi aminteşti de mine, dar am fost cazată la hotelul vostru anul trecut, la sfârşit de iulie, început de august. Numele meu este Rebecca Serle şi am venit cu o prietenă. Până la urmă, am mâncat la hotel în mai multe seri decât aveam de gând, aşa că am apucat să vorbim puţin.

Am împlinit de curând 30 de ani şi am părul şaten. Speram să revin la voi vara asta, mai ales pentru că scriu o carte a cărei acţiune se petrece în Positano şi voiam să mai fac puţină muncă de cercetare. De fapt, acţiunea are loc, în mare parte, chiar în Hotelul Poseidon. Dar se petrece la începutul anilor ’90. Tatăl tău era manager atunci? Oare hotelul arăta cam la fel? Orice informaţie ai despre acea perioada m-ar ajuta foarte mult.

Tu ce mai faci? Mă gândesc mereu la Italia, mai ales la bucăţica voastră de paradis.

Vă trimit cele mai calde urări şi toată dragostea mea!

Rebecca

Hotel Poseidon Positano — PR Manager

<prmanager@xxx.it via>

Miercuri, 22 aprilie 2020, 9:55 a.m.

Către: Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>

Subiect: RE: Hotelul vostru minunat

Ciao, Rebecca,

Ce frumos că ne-ai scris! Sper că eşti bine în vremurile astea dificile. Noi, la Positano, suntem bine, deşi abia aşteptăm să revenim la „normal”.

E grozav că scrii o poveste care are loc la Positano şi aici, la Hotelul Poseidon!

Iată un pic de „istorie” de fundal, care te-ar putea ajuta:

Hotelul s-a deschis oficial în 1955 (acum 65 de ani!), dar fusese vila privată a bunicilor mei, Liliana şi Bruno, câţiva ani înainte de asta.

Vila lor (şi hotelul, la început) includea o cameră de zi mare, unde e bufetul de mic dejun azi, şi camerele de jos (de la 1 la 5).

De când au deschis, familia mea a încercat să cumpere mai mult teren în jurul proprietăţii şi, încet-încet, am adăugat mai multe parcele. Ultima a fost zona de piscină (piscina şi terasa unde se întind şezlongurile). Asta s-a întâmplat prin 1970.

Designul hotelului nu s-a schimbat prea mult de atunci. A fost condus de bunica mea, Liliana, iar când ea s-a dus, a trecut la copiii ei, Marco şi Monica (unchiul şi mama mea, proprietarii de azi!).

Pe scurt, în anii ’90, hotelul era condus de Liliana, de Marco şi de Monica şi da!, arăta cam la fel ca acum. Tata e fotograf şi nu a lucrat niciodată pentru sau la hotel.

Sper că informaţiile astea te ajută. Anunţă-mă dacă mai ai nevoie de alte explicaţii, ţi le voi oferi cu plăcere.

Sper că eşti bine şi în siguranţă. Abia aştept să primesc veşti de la tine şi, desigur, să citesc cartea ta când o să apară!

Cu gânduri bune,

Liliana

Public Relations

HOTEL POSEIDON, în Inima oraşului Positano

Via Pasitea, 148—84017 POSITANO, Coasta Amalfi (SA)

Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>

Marţi, 29 iunie 2021, 5:24 p.m.

Către: Hotel Poseidon <prmanager@xxx.it via>

Subiect: RE: Hotelul vostru minunat

Bună, Liliana,

Voiam să-ţi spun că tocmai am anunţat noua mea carte. Apare în martie viitor şi acţiunea are loc, în mare parte, în hotelul vostru incredibil. Mulţumesc că ai făcut sejurul meu să fie atât de memorabil, încât a trebuit, pur şi simplu, să scriu despre el!

Mai multe detalii curând.

Cartea se numeşte O vară italiană, apropo.

Abia aştept să revin la voi. Se apropie vara lui 2022! Ajungem sigur acolo.

Cu afecţiune,

Rebecca

MULŢUMIRI

Toate mulţumirile mele, în primul rând:

Pentru Melissa, Jennifer şi Leah Seligmann; şi pentru Sue care le-a adus pe lume. Mulţumesc că m-aţi lăsat să fiu atât de aproape!

Pentru Jessica Rothenberg, fiindcă ai împărtăşit cu mine toată dragostea fără margini şi durerea imposibilă ce vine odată cu ea. Ţi-am zis, odată, că n-o să uit. Acum a rămas şi în scris.

Pentru Estefania Marchan, care, în urmă cu mai bine de un deceniu, a zis că îi e dor de mama ei la optsprezece ani, la douăzeci şi şase de ani, la cinci ani; că i-e dor de toate femeile care fuseseră mama ei şi pe care ea nu le cunoscuse. Cartea asta e pentru tine şi pentru ele.

Acum:

Pentru agenta mea, Erin Malone, fiindcă este tot ce nu sunt eu: meticuloasă, flexibilă, profesionistă. Tind mereu să exagerez, dar tu chiar eşti cea mai bună! Nu aş putea să-mi doresc o prietenie mai bună şi mai fructuoasă. Nu mai scapi niciodată de mine.

Pentru editoarea mea, Lindsay Sagnette, fiindcă mă susţine şi mă încurajează. Mulţumesc că ai încredere în mine, că mi-ai deschis aşa larg uşile şi că mi-ai oferit tot ce era înăuntru.

Pentru publicista mea, Libby McGuire, care a făcut din Atria căminul meu de vis. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Publicistei mele, Ariele Fredman, care e, parţial, vrăjitoare, parţial, magiciană. Nu ştiu cum reuşeşti, dar sunt foarte norocoasă că lucrezi pentru mine.

Pentru Isabel DaSilva: Îmi pare rău că nu mă pricep deloc la internet. Încerc (ar trebui să încerc mai mult). Mulţumesc că mi-ai promovat cărţile.

Pentru Jon Karp şi regretata, geniala Carolyn Reidy, pentru că au dus *Peste cinci ani* pe atâtea culmi. Vă voi fi etern recunoscătoare.

Pentru managerul meu, David Stone, pentru lunga noastră istorie şi pentru un nou început.

Pentru agenţii mei, Chelsea Radler şi Hilary Michael, deoarece ele cred că (aproape) tot ce scriu merită citit şi privit.

Pentru Sabrina Taitz, fiindcă e cea mai bună profesoară suplinitoare din industrie. Vom avea mereu Maui.

Pentru întreaga echipă de vânzări de la Simon and Schuster: voi faceţi imposibilul pentru mine.

Pentru Camille Morgan, Fiora Elbers-Tibbitts, Erica Nori, Gwen Beal şi Anna Ravenelle, pentru că au ţinut în frâu toate detaliile.

Pentru Caitlin Mahony şi Matilda Forbes Watson, fiindcă s-au asigurat că Dannie, Bella, Katy, Carol, Sabrina şi Tobias sunt îngrijite în străinătate.

Pentru Lexa Hillyer, fiindcă e cea mai minunată prietenă şi cea mai bună mamă. Dimineţile noastre sunt partea mea preferată din orice zi. Şi pentru Minna, îngeraşul meu.

Pentru Leila Sales, care mă crede nebună, dar e de partea mea oricum.

Pentru Hannah Brown Gordon, fiindcă mi-a iertat nenumăratele indiscreţii, şi pentru că mă ajută să umplu o listă interminabilă în continuare.

Pentru Danielle Kasirer, fiindcă e sprijinul meu, familia mea, pentru că îmi face cafeaua cu cantitatea precisă de lapte şi pentru că mereu are M&M cu alune.

Pentru Niki Koss, pentru că e mica/marea mea prietenă şi completează tot ce fac.

Pentru Jodi Guber Brufsky, a cărei casă şi a cărei inimă reprezintă locurile mele de suflet.

Pentru Raquel Johnson şi anii de iubire, anii de lipici, iubito!

Pentru Morgan Matson şi Jen Smith, fiindcă mi-au fost alături.

Pentru Laurel Sakai, fiindcă nu aş fi ajuns niciodată aici fără tine, şi e vremea s-o spun în scris.

Pentru tata, un bărbat minunat, un soţ minunat, un tată minunat. Care se mândreşte şi se bucură de relaţia mea cu mama, oricâţi covrigi şi oricâte paste îl împiedicăm să mănânce.

Pentru oamenii minunaţi de la Hotelul Poseidon din Positano, mai ales pentru Liliana.

Şi, în final, dar nu în cele din urmă, pentru tine de data asta: una dintre cele mai încercări din viaţă este să ne dăm seama ce să păstrăm şi la ce să renunţăm. Nu te lăsa păcălită să crezi că nu ştii cum să alegi. Urmează-ţi sentimentele, găseşte-ţi calea spre casă!

Cuprins